

Ліягона

**Пророк закликає
рятувати,
сс. 14, 20, 32**

**Як допомогти дітям
почуватися в безпеці,
с. 16**

**Чи ведуть тебе твої
друзі до Христа? с. 52**

**Служити, як Аммон,
сс. 70, 72**

ДАР АВАЛОН FOUNDATION, ЗОБРАЖЕННЯ ПОВЕРЖЕНО НАДАНО THE BOARD OF TRUSTEES, NATIONAL GALLERY OF ART, WASHINGTON, D.C., USA

Повернення блудного сина, художник Бартоломе Естебан Мурільйо

Коли блудний син зрозумів, що згрішив, він смиренно повернувся до батька і сказав: "Прогрішився я, отче, против неба та супроти тебе, і недостойний вже зватися сином твоїм" (Лука 15:21). Але батько радо

привітав його з поверненням додому і радісно сказав: "Цей син мій був мертвий—і ожив, був пропав—і знайшовся!" (вірш 24). Такою ж є радість на небесах, коли ми каємося.

8

ПОСЛАННЯ

- 4** Послання Першого Президентства: Якою великою буде ваша радість
Президент Генрі Б. Айрінг
- 7** Послання візитного вчителювання: Відновлення всього

СТАТТІ

- 14** Від врятованої до рятувальниці
Бетсі Доейн
Біль і згубні звички контролювали моє життя, поки я не зустріла людину, яка запитала мене, чи я чула що-небудь про мормонів.
- 24** Навчитися чути й розуміти Духа
Девід М. Мак-Конкі
Як слухати, коли промовляє Дух.

- 28** Одкровення: Крапля за краплею
Одкровення допомогло свідченню юнака сягнути неба.
- 30** Одкровення проливаються з небес
Знання проливаються швидко, коли ми готові.
- 32** Притчі про загублених і знайдених
Що означає рятувати? Це означає прощати, торкатися серця, радо вітати з поверненням.

РУБРИКИ

- 8** Через мале і просте
- 11** Ми говоримо про Христа: Його благодаті достатньо
Кімберлі Б. Гарретт
- 12** У що ми віримо: Спокута уможлиблює покаєння

- 16** Наші домівки, наші сім'ї: Як допомогти дітям почуватися в безпеці
Шон Еванс
- 20** Класика євангелії: Зміцнення менш активних
Президент Бойд К. Пекер
- 38** Голоси святих останніх днів
- 74** Церковні новини
- 79** Ідеї для домашнього сімейного вечора
- 80** До нових зустрічей: Місце на бенкеті нареченого
Мелісса Меррілл

НА ОБКЛАДИНЦІ
Перша сторінка обкладинки: *Блудний син*, художник Ліз Лемон Свіндл, Foundation Arts, копіювання заборонено. Четверта сторінка обкладинки: *Загублена драхма*, художник Дж. Керк Річардс

42 Доросла молодь і домашній сімейний вечір
 Доросла молодь розповідає про теперішні й майбутні благословення, які приносять участь у домашньому сімейному вечорі.

 Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Діагону? Підказка: Стоп!

46 Запитання і відповіді
“Мені так самотньо у церкві. Як мені навчитися відчувати, що я—її частина?”

48 Звідки я знаю: Послання було приємним
 Ентоні Х. Діас

51 Чесна десятина, велике благословення
 Оскар Альфредо Бенавідес
Я працював і заощаджував на місію, однак маленької зарплати було недостатньо

52 Куди твої друзі тебе приведуть?
 Джон Байтвей
Хороші друзі ведуть нас до Ісуса Христа

54 Євангелія—для всіх
 Старійшина Карлос А. Годой
Дух може торкнутися будь-кого, немає ідеального переліку якостей потенційного члена Церкви.

57 Плакат: Думай про вічність

58 Коли я стала невидимкою
 Ім'я не вказується
Коли я найбільше потребувала підтримки друзів, вони не звертали на мене уваги.

60 У сестер завжди є щось спільне
 Адам С. Олсон
Дві сестри з Перу розділяють те, що є найважливішим.

62 Ми понесемо тебе!
 Президент Томас С. Монсон
Якщо Джемсі настільки хвора, що не може йти в похід, то що можуть зробити її друзі?

64 Спільні заходи: Писання навчають плану Небесного Батька
 Ана Марія Кобурн і Крістіна Франко

66 Наша сторінка

68 Павук і тихий спокійний голос
 Джошуа В. Гокінс
Коли Бріттон побачив павука прямо перед своїм обличчям, то був вдячний за голос попередження.

70 Для молодших дітей

Офіційний міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа
Святих Останніх Днів

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Ворум Дванадцятьох Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Пол Б. Пайпер

Консультанти: Стенлі Г. Елліс, Крістофель Голден мол.,
Йошихіко Кікучі

Головний директор: Девід Л. Фрішкнехт

Керівник редакційного відділу: Вінсент А. Вон

Керівник відділу графіки: Аллан Р. Лойборг

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічники головного редактора: Дженіфер Л. Грінвуд,
Адам С. Олсон

Заступник редактора: Райян Карр

Помічник редактора: Сюзен Барретт

Редколегія: Девід А. Едвардс, Метью Д. Фліттон, Ларен
Портер Гонт, Леррі Гіллер, Керрі Кастен, Дженніфер
Медді, Мелісса Меррілл, Майкл Р. Морріс, Саллі Дж.
Оуджерк, Джошуа Дж. Перкі, Чед Е. Фарес, Джен Пінбороу,
Річард М. Ромні, Джанет Томас, Пол Ванденберге,
Джулі Уорделл

Старший секретар: Лорел Течер

Головний директор художнього відділу: Дж. Скотт
Кнудсен

Керівник художнього відділу: Скотт Ван Кемпен

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Відділ дизайну і видавництва: Калі Р. Арройо,
Коллетт Небекер Аун, Говард Г. Браун, Джулі Бердетт,
Томас С. Чайлд, Реджинальд Дж. Крістенсен, Кім
Фенстермейкер, Кетлін Говард, Ерік П. Джонсен,
Деніс Кербі, Скотт М. Моой, Джинні Дж. Нільсон

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження: Еван Ларсен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади звертайтеся до місцевого
розподільного центру Церкви або керівника приходу
чи філії.

**Рукописи і запитання надсилайте до Liahona,
Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA; або електронною поштою на
адресу: liahona@ldschurch.org.**

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
латвійською, литовською, мальгаською, маршалльською,
монгольською, німецькою, норвезькою, польською,
португальською, російською, румунською, самоанською,
себуано, сингальською, словенською, тагальською,
тайянською, тайською, тамільською, тонганською, телугу,
угорською, українською, урду, фіджійською, фінською,
французькою, хінді, хорватською, чеською, шведською
та японською мовами. (Періодичність видання різна в
залежності від мови).

© 2011 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна копіювати,
якщо інше не зазначено у відповідному місці біля ілюстрації.
Із запитаннями щодо авторських прав звертайтеся до Офісу
інтелектуальної власності за адресою: Intellectual Property
Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA;
електронна адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

February 2011 Vol. 14 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must* be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

Більш докладно в он-лайні
Liahona.lds.org

ДЛЯ ДОРОСЛИХ

До того як приєднатися до Церкви, Бетсі Доейн
зловживала наркотиками й алкоголем. Зараз як
місіонерка церковного служіння вона допомагає
іншим людям здійснити 12 кроків за **Церковною
програмою подолання згубних звичок** (див. с. 14).

Посібник за цією програмою доступний багатьма мовами на сайті
www.recoveryworkbook.lds.org.

ДЛЯ МОЛОДІ

Печери й водоспади в Гондурасі
можуть навчати нас про отримання
одкровення через Святого Духа (див.
с. 28, 30). Щоб побачити більше
фотографій з Гондурасу, зайдіть на
сайт www.liahona.lds.org.

ДЛЯ ДІТЕЙ

**Подивіться, скільки овець царя ви зможете
знайти** на с. 72. Потім пограйте в подібну гру на
сайті www.liahona.lds.org.

ВАШОЮ МОВОЮ

Журнал Ліягона та інші церковні матеріали доступні
багатьма мовами на сайті www.languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК ЦЬОГО НОМЕРА

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Батьківство, 16	Дружба, 46, 52, 58	Покаяння, 11, 12, 14,
Благодать, 11	Ісус Христос, 11, 12,	48
Благополуччя, 10	73	Провідництво, 20
Вивчення Писань,	Місіонерська	Прощення, 12, 39
64, 80	робота, 4, 14	Святий Дух, 24
Випробування, 16	Молитва, 30, 38, 60	Сім'я, 16, 60
Візитне вчителю-	Музика, 8, 9	Слово мудрості, 14
вання, 7, 32, 38	Навернення, 14, 48,	Служіння, 62, 70
Десятина, 41, 51	54	Слухняність, 24, 80
Діти 16	Одкровення, 24, 28,	Смерть, 58
Домашнє	30, 40, 68	Сотворіння, 73
вчителювання, 40	План спасіння, 64	Товариство
Домашній сімейний	Повернення до	допомоги, 7
вечір, 42, 79	активності, 20, 32, 40	Товаришування, 46

**Президент
Генрі Б. Айрінг**
Перший радник у
Першому Президентстві

ЯКОЮ ВЕЛИКОЮ БУДЕ ВАША радість

Одним з найприємніших і незабутніх відчуттів у житті є радість, яку приносить усвідомлення того, що ви допомогли іншим людям серцем сприйняти євангелію. Кожен член Церкви може мати таку радість. Коли ми хрестимося, то даємо обіцяння, що будемо “свідками Бога в усі часи і в усьому, і в усіх місцях, де [ми] може[мо] бути, аж до самої смерті, щоб [ми] могли бути викупленими Богом, і причислені до тих, хто в першому воскресінні, щоб [ми] могли мати вічне життя” (Мосія 18:9).

Усі члени Церкви беруть на себе зобов'язання, покладене на Церкву, нести євангелію Ісуса Христа по всьому світу, де б і скільки б вони не жили. Господь чітко сказав: “Ось, Я послав вас свідчити і попереджати людей, і належить кожній людині, яку було попереджено, попередити свого ближнього” (УЗ 88:81). Місіонери повного дня повинні завзято навчати людей, які ще не стали членами Церкви. Члени Церкви повинні активно знаходити тих, кого Господь підготував для навчання місіонерами.

Нам потрібно виявляти віру в те, що Господь підготував людей навколо нас до навчання. Він знає, хто вони і коли будуть готові, і Він може спрямувати нас до них силою Святого Духа й дати нам слова, якими ми запросимо їх до навчання. Обіцяння, яке дав Господь одному з місіонерів у 1832 році, є тим обіцянням, яке Він дає нам разом із завданням шукати людей, готових навчатися від місіонерів: “Я пошлю йому Втішителя, Який навчатиме його істині і шляху, яким він має йти; і якщо він буде вірним, Я увінчаю його знову снопами” (УЗ 79:2–3).

Обіцяння великої радості, дане вірним місіонерам, також належить нам, вірним членам Церкви, які вкладають свої серця в місіонерську роботу:

“І ось, якщо ваша радість буде великою з однією душею, яку ви привели до Мене в царство Мого Батька, якою великою буде ваша радість, якщо ви приведете багато душ до Мене!

Ось, ви маєте Мою євангелію перед собою, і Мою скелю, і Мое спасіння.

Просіть у Батька в Моє ім'я з вірою, віруючи, що ви отримаєте, і будете мати Святий Дух, Який виявляє все, що необхідно, дітям людським” (УЗ 18:16–18).

Господь не лише посилає нам Святого Духа, Який допомагає розпізнати й запросити людей, готових до навчання; Він також покликає і готує провідників, які скеровують нас. У листі, датованому 28 лютого 2002 року, Перше Президентство покладає ще більшу відповідальність за місіонерську роботу на єпископів та приходи¹. За допомогою ради приходу чи філії виконавчий комітет священства розробляє місіонерський план цього підрозділу. У тому плані містяться пропозиції щодо того, як члени Церкви можуть знаходити людей, готових до навчання місіонерами. У приході або філії покликається провідник місіонерської роботи. Цей провідник тісно співпрацює з місіонерами повного дня та зацікавленими Церквою.

Є багато способів кращого виконання своїх особистих зобов'язань допомагати в пошуку людей, яких

будуть навчати місіонери. Найпростіший спосіб є найкращим.

Моліться, щоб мати спрямування Святого Духа. Поговоріть з місцевими провідниками і місіонерами, попросіть у них поради й запропонуйте свою допомогу. Підбадьорюйте тих людей, які разом з вами займаються цією роботою. І нехай все, що ви кажете і робите, буде свідченням в усі часи, що Ісус є Христос, і що Бог відповідає на молитви.

Я свідчу, що Святий Дух спрямує вас до тих, хто шукає істину, якщо ви молилися і робите все необхідне, щоб мати таке спрямування. І я знаю з власного досвіду, що ваша радість буде довготривалою разом з тими, хто вирішить прийняти євангелію своїм серцем, а потім витерпить у вірі до кінця. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. "Церковні новини: на місіонерській роботі в приході та філії", *Ліягона*, серп. 2002, с. 4.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

- Книга *Навчати—немає покликання величнішого* містить настанову заохочувати тих, кого ми навчаємо, встановлювати цілі, щоб допомогти їм жити за принципами, які вони засвоїли (див. с. 159). Разом із сім'єю ви можете назвати благословення, які приносить місіонерська робота, як про це зазначає президент Айрінг, і, якщо відчуєте спонукання, запропонуйте сім'ї поставити цілі стосовно того, щоб ділитися євангелією.
- Проведіть із сім'єю мозкову атаку, щоб визначити, яким чином можна ділитися євангелією, пам'ятаючи про пораду президента Айрінга, що "найпростіший спосіб є найкращим". Щоб більше дізнатися про мозкову атаку, див. *Навчати—немає покликання величнішого*, с. 169.

Відновлення всього

Пророк Джозеф Сміт організував Товариство допомоги, вважаючи його важливою складовою Церкви. Ми, як президентство, сподіваємося, що зможемо допомогти вам зрозуміти, чому Товариство допомоги є важливим у вашому житті.

Ми знаємо, що жінки Нового Завіту виявляли віру в Ісуса Христа і брали участь у Його роботі. У Євангелії від Луки 10:39 розповідається про Марію, яка «сіла в ногах у Ісуса, та й слухала слова Його». У Євангелії від Івана 11:27 Марта свідчить про Христа: «Вона каже Йому: «Так, Господи! Я вірую, що Ти Христос, Син Божий, що має прийти на цей світ». У книзі Дії 9:36, 39 ідеться про «одн[у] учениц[ю] на ймення Тавіта, ...Вона повна була добрих вчинків. ...І обступили ...всі вдовиці, показуючи ...сукні й плащі, що їх [вона] робила». Фіва, в Посланні до Римлян 16:1–2, була «служебниц[ею] Церкви» і «опікун[кою] ...багатьом».

Ці приклади віри, свідчення і служіння продовжуються в Церкві й в останні дні і набрали формально-офіційного характеру з організацією Товариства допомоги. Джулі Б. Бек, генеральний президент Товариства допомоги, навчала: «Подібно до того, як Спаситель запросив Марію й Марту в новозавітні часи взяти участь у Його роботі, жінки цього розподілу євангелії мають офіційне повноваження брати участь у Господній роботі. ... Заснування Товариства допомоги в 1842 р. уможливило реалізацію спільних зусиль жінок і виконання ними конкретних завдань із розбудови Господнього царства»¹.

Ми виконуємо свою роботу, коли зосереджуємося на цілях Товариства допомоги: збільшувати віру й особисту праведність, зміцнювати сім'ї та домівки, шукати нужденних і допомагати їм.

Я свідчу, що товариство допомоги було організовано за натхненням з небес, щоб допомагати в роботі спасіння. Кожна сестра Товариства допомоги відіграє важливу роль у виконанні цієї священної роботи.

Сільвія Е. Олред, перший радник у Генеральному президентстві Товариства допомоги

Вивчіть поданий матеріал і знайдіть спосіб обговорити його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого власного життя.

Що я можу зробити?

1. Яку допомогу в цьому місяці я надам своїм сестрам, щоб показати приклад віри жінок-послідовниць Ісуса Христа?

2. Яке вчення відновленої євангелії я вивчатиму в цьому місяці, щоб зміцнити своє свідчення?

Більш докладна інформація міститься на сайті www.reliefsociety.lds.org.

З нашої історії

Сестра Джулі Б. Бек навчала: «Пророк Джозеф Сміт розповів, що створення Товариства допомоги було однією з обов'язкових частин Відновлення»². Процес відновлення почався з Першого видіння у 1820 році й тривав «рядок за рядком, приписання за приписанням» (УЗ 98:12). Коли Товариство допомоги було офіційно організовано 17 березня 1842 року, пророк навчав жінок про їхнє важливе місце у відновленій Церкві. Він сказав: «Церква ніколи не була організованою досконально, доки жінки не були так організовані»³.

ПОСИЛАННЯ

1. Джулі Б. Бек, «Виконуючи призначення Товариства допомоги», *Ліягона*, лист. 2008, с. 108.
2. Джулі Б. Бек, «Виконуючи призначення Товариства допомоги», с. 109
3. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 457.

З Писань:

Йоїл 2:28–29; Лука 10:38–42; Ефесянам 1:10

Через **мале** і **просте**

“Через мале і просте відбувається велике” (Алма 37:6).

ПРО ІСТОРІЮ ЦЕРКВИ В УСЬОМУ СВІТІ

Бразилія

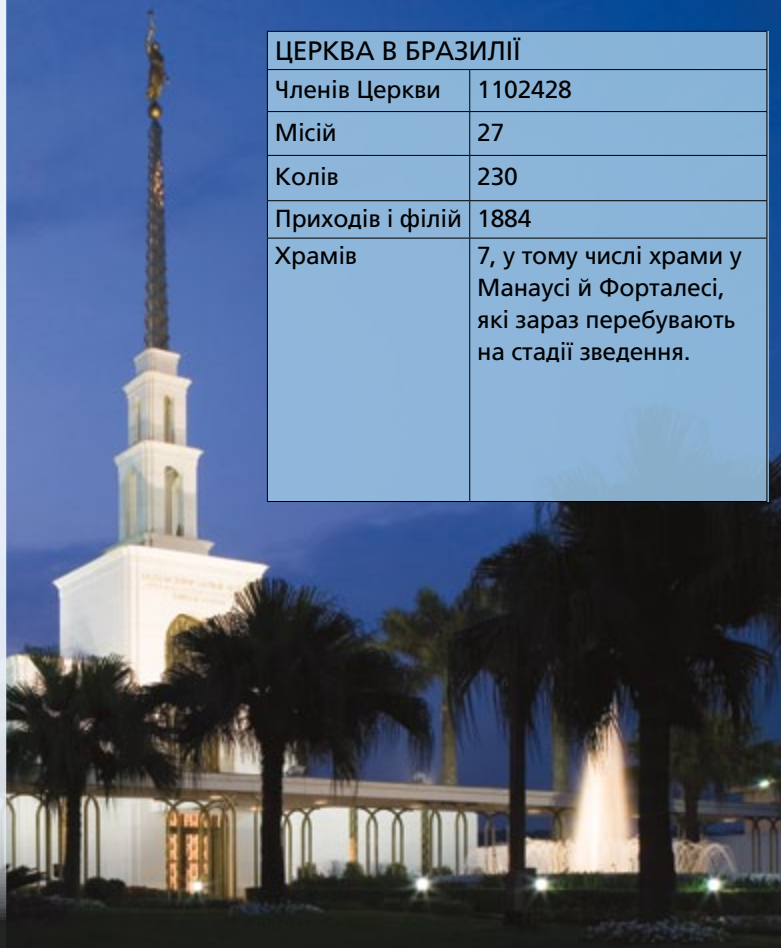
Коли в 1913 році Макс Річард Цапф емігрував з Німеччини до Бразилії, то вже був членом Церкви упродовж п'яти років. Він став першим членом Церкви у Бразилії, про якого було щось відомо. Після того як одна бразильська сім'я послала запит на церковні матеріали до Головного управління Церкви, президент Південноамериканської місії відвідав Бразилію в 1927 році й послав туди місіонерів у 1928. Першу місію було створено в Сан-Паулу в 1935 році, а в 1939 Книгу Мормона було видано португальською мовою.

Перший храм у Південній Америці було освячено в Сан-Паулу в 1978 році, невдовзі після одкровення про священство, згідно з яким священство надавалося всім гідним чоловікам. Другий за величиною Центр підготовки місіонерів, розташований в Сан-Паулу, було освячено в 1997 році.

Бразилія була третьою країною (після Сполучених Штатів і Мексики), у якій кількість членів Церкви досягла одного мільйона.

ЦЕРКВА В БРАЗИЛІЇ

Членів Церкви	1102428
Місій	27
Колів	230
Приходів і філій	1884
Храмів	7, у тому числі храми у Манаусі й Форталесі, які зараз перебувають на стадії зведення.

Навіщо співати?

Спів гімнів може запрошувати Духа на церковні збори, в дім і в повсякденне життя. Президент Дж. Рубен Кларк мол. (1871–1961), з Першого Президентства, навчав: “Музика більше наближає нас до Господа, ніж будь-що інше, окрім молитви”¹.

Церква створила веб-сайт, відкривши доступ до гімнів (англійською, французькою, португальською та іспанською мовами). Сайт Music.lds.org містить настанови щодо того, як диригувати і виконувати гімни на піаніно, а також пропозиції щодо того, як вибрати належні гімни для причасних зборів.

Музику і слова можна читати, завантажувати або включати безпосередньо з веб-сайту, що особливо

допомагатиме тим членам Церкви, у яких немає піаніно або переносного електронного піаніно.

Музику можна використовувати і в дома, і в церкві. Перше Президентство радить нам: “Навчайте своїх дітей любити гімни. Співайте їх у День суботній, на [сімейних] домашніх вечорах, під час вивчення Писань, в годину молитви. Співайте їх під час спільної роботи, розваг та подорожей”². Гімни можуть приносити в дім дух любові та єдності.

ПОСИЛАННЯ

1. Reuben Clark Jr., in Conference Report, Oct. 1936, 111.
2. Гімни, х.

Зміцнююча сила гімну

Я вирішила пробігти марафонську дистанцію разом зі своїми колегами у Вестерн-Кейпі, Південно-Африканська Республіка. Я багато тренувалася й робила все від мене залежне, щоб підготуватися до цього забігу.

У день забігу я прокинулася, почитала Писання й помолилася. Хоч я й нервувалася, однак відчувала, що маю довіряти Господу. Я знала, що якщо буду так робити, Він надасть мені допомогу й підтримку.

Нам потрібно було пройти або пробігти 40 км (25 миль). Ми стартували о 8 ранку. Стояла прохолодна погода і мрячив

дощик, тож спочатку мені подобалося йти. Однак коли до фінішу залишалося 10 км, забіг став для мене дуже важким. Я розтягнула зв'язки на одній нозі й натерла мозолі. Виникло бажання зійти з дистанції. Але потім я почала співати гімн:

*Не бійсь, Я з тобою, журливим не будь,
Я Бог, і Господь твій, і Слово,
і Путь,
Не дам тобі впасти, зміцню тебе Я. ...
Рука допоможе всевладна
Моя.*

(“Святі, вашій вірі не буде кінця”, Гімни, № 36)

Слова гімну знову й знову спливали в мій пам'яті й рухали мої ноги. Я закінчила забіг, зміцнена Господнім гімном.

Цей випадок навчив мене, що суть євангелії Ісуса Христа—це здатність витерпіти. Це ніби йти або бігти в перегонах. Іноді ми стомлюємося, відпочиваємо і рушаємо далі. Небесний Батько не втрачає в нас віри, хоч скільки б разів ми не падали. Головне для Нього—це скільки разів ми піднімаємося і знову йдемо. Суть Його євангелії—добігти до фінішу.

Кетів Раçома, Південно-Африканська Республіка

СЛОВАМИ ПРОВІДНИКІВ ЦЕРКВИ

Піклування про бідних

“Протягом усієї світової історії Господь оцінював суспільства і окремих людей згідно з тим, як добре вони піклувалися про бідних. Він сказав:

“Бо земля є повною, на ній є досить і навіть більше; так, Я підготував усе і дав дітям людським бути вільними в собі.

Отже, якщо якась людина візьме від рясноти, яку Я створив, і не віддасть свою долю, згідно з законом Моєї євангелії, бідним та нужденним, вона разом із злочестивими зведе очі свої в пеклі, терплячи муку” (УЗ 104:17–18; див. також УЗ 56:16–17).

Більш того, Він проголошує: “У мирському ви маєте бути рівними, і в цьому не повинно бути невдоволеності, інакше рясноту проявів Духа буде забрано” (УЗ 70:14; див. також УЗ 49:20; 78:5–7).

Ми розпоряджаємося використанням наших фінансів та ресурсів, але ми є підзвітними перед Богом за це управління земними речами. Як приємно бачити вашу щедрість, коли ви сплачуєте пожертвування від посту та надаєте кошти на гуманітарні програми. За всі ці роки

страждання мільйонів було полегшено, а незліченна кількість інших змогла допомогти собі самостійно завдяки щедрості святих. Однак просуваючи справу Сіону, ми маємо з молитвою визначити, чи робимо те, що повинні робити, і чи це все, що ми повинні робити для бідних і нужденних з точки зору Господа”.

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Прийдіть у Сіон”, Ліягона, лист. 2008, с. 39.

Гуманітарна служба соціальної підтримки в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів намагається покращити життя тих нужденних людей, у яких немає їжі, чистої води, які мають проблеми із зором, потребують інвалідних візків, щеплення і невідкладної допомоги. Зі скромних починань упродовж років програма розширила свій вплив, надаючи допомогу мільйонам людей по всьому світу.

Кінець 1920-х років:

Було засновано програму благополуччя. Урожай зберігали в коморах.

1932 р.: Було засновано перший консервний завод.

1936 р.: Було сформовано Генеральний комітет Церкви з програми благополуччя. Було створено чотирнадцять регіонів по всьому світу, в яких діяла програма благополуччя.

1936 р.: Було засновано перший офіційний центр працевлаштування.

1936–1940: Почали діяти виробництва: лісопильня, чинбарня, макаронний завод, завод з виготовлення рибних консервів, арахісового масла, мила й молокозавод.

1937 р.: В Солт-Лейк-Сіті побудовано першу регіональну комору.

1938 р.: Починається будівництво на Площі Благополуччя, у тому числі елеватора і центральної комори.

1938 р.: У Солт-Лейк-Сіті відкривається перший магазин секонд-хенду Deseret Industries.

1940 р.: На Площі Благополуччя завершено будівництво.

1945 р.: В кінці Другої світової війни Церква пересилає у великій кількості продукти, одяг та інші необхідні речі членам Церкви у Європі, які потерпали від труднощів.

1960 р.: На Площі Благополуччя закінчено будівництво нових заводів: консервного та молокопереробного.

1970-ті роки: Церква розширює проекти і організовує виробництва за програмою благополуччя в Мексиці, Англії й на Тихоокеанських островах.

1973: Було створено Соціальну службу СОД (тепер Служба сім'ї СОД) як офіційну церковну корпорацію.

1976 р.: Церква починає організовувати склади по всій Канаді й Сполучених Штатах. Оголошується про широкомасштабне заснування консервних заводів та інших виробництв.

1982 р.: Президент США Рональд Рейган відвідує Площу Благополуччя.

1985 р.: Церква починає будівництво колодязів чистої води в Африці, поклавши цим початок всесвітньому поширенню гуманітарних проектів Церкви.

1990-ті роки: Організовано Гуманітарний центр святих останніх днів для сортування надлишкового одягу та інших товарів, у тому числі медичних, для відправки по всьому світу в якості надання допомоги бідним та постраждалим від стихійних лих.

2002: Організація LDS Charities починає проекти з постачання інвалідних візків, чистої води та реанімації новонароджених.

2003 р.: LDS Charities приєднується до всесвітнього проекту боротьби з кором і щорічно передає 1 млн. доларів на втілення цього проекту. Також започатковано всесвітній проект лікування захворювань зору.

2010 р.: LDS Charities починає продуктивний проект, щоб збільшити виробництво продуктів і харчування в деяких найбільш бідних країнах світу. Розпочато будівництво Центральної єпископської комори в Солт-Лейк-Сіті загальною площею 56 тис. м².

ЙОГО БЛАГОДАТІ ДОСТАТНЬО

Кімберлі Б. Гарретт

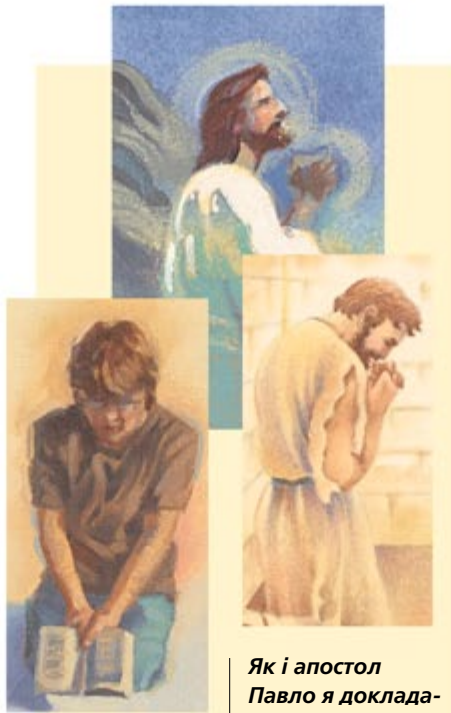
Як і багато людей, більшу частину свого життя я з усіх сил намагалася розвинути почуття впевненості у собі. Багато років я боролася з надмірною вагою, і це тільки посилювало мої негативні емоції. Хоча я схудла і тепер веду здоровий спосіб життя, час від часу мені знову доводиться долати ті негативні думки й почуття.

Якось вранці я була дуже пригнічена й міркувала, як покращити ситуацію. Я почала молитися і просити, щоб Небесний Батько допоміг мені подолати почуття неповноцінності. Під час молитви пригадався такий вірш з Писань: “А якщо ви не маєте надії, то повинні бути у відчай; а відчай приходить через беззаконня” (Мороній 10:22).

Беззаконня видалося мені настільки серйозним словом, що спочатку я не взяла до уваги цю думку, бо не могла пригадати, де зробила якусь серйозну помилку. Однак ця думка не зникла, тож я молилася, як знову таки вчив Мороній, і просила Небесного Батька показати мені мої слабкості, щоб я могла перетворити їх на силу (див. Етер 12:27).

Я раптом пригадала три випадки, які сталися впродовж двох останніх днів, коли я не була достатньо терплячою в спілкуванні з дітьми. Я думала лише про свій настрій і свої

потреби, а не їхні, і не була чуйною до їхніх почуттів. Мені стало неприємно, і я вирішила все виправити. Я вибачилася перед дітьми і молилася, щоб отримати прощення. Відразу після молитви моє відчуття неповноцінності зникло, і я змогла відчувати мир, що наповнив мене.

Як і апостол Павло я докладаю всіх зусиль, аби покаятися і виконувати заповіді, щоб “сила Христова вселилася в мене”.

У моїй голові ніби хтось увімкнув світло, і я нарешті зрозуміла просте поняття, яке упродовж усіх цих років не могла досягнути. Коли в моєму житті є гріх, у якому я не розкалася, яким би маленьким він не був, я даю Сатані силу впливати на мене. Він знає мої слабкості, і він знає, які слова “збуджують мене” і “ведуть мене до знищення” (див. УЗ 10:22). Коли до цього доходить, то справа не в тому, що я себе не люблю, це Сатана мене не любить, і він вдається до будь-яких доступних йому методів, щоб відвернути мене від світла.

Однак, коли я каюся, то покладаюся на силу Ісуса Христа. Оскільки Він знає досконало, як допомогти мені у слабкостях (див. Алма 7:11–12), Його сила підносить мене і робить сильною у такий спосіб, який перевищує мої природні можливості.

Навіть апостол Павло, який так відважно проповідував євангелію, страждав від слабкості, яка дуже заважала йому. Однак, коли він молився і просив, щоб цю слабкість було забрано, Господь відповів: “Досить тобі Моєї благодаті,—бо сила Моя здійснюється в немочі”. Потім Павло вигукнув: “Отож, краще я буду хвалитися своїми немочами, щоб сила Христова вселилася в мене” (2 Коринтянам 12:9).

Подібним же чином я докладаю всіх сил, щоб покаятися і виконувати заповіді, аби “сила Христова вселилася в мене” і я могла бути сповнена миром і любов’ю. ■

СПОКУТА УМОЖЛИВЛЮЄ ПОКАЯННЯ

Ми приходимо на землю, щоб зростати й розвиватися. Ми уповільнюємо свій розвиток, коли грішимо. За внятком Ісуса Христа, Який прожив досконало, всі, хто жили на землі, грішили (див. Еклезіяст 7:20; Римлянам 3:23; 1 Івана 1:8).

Грішити—означає порушувати Божі заповіді. Іноді ми грішимо, коли робимо те, що, як знаємо, є неправильним, але іноді ми грішимо, коли не робимо те, що, як знаємо, є правильним. (Див. Якова 4:17).

Кожна Божа заповідь благословляє нас, коли ми її виконуємо (див. УЗ 130:20–21). Однак, якщо ми не виконуємо її, то додається покарання (див. Алма 42:22). Це обмеження благословень або покарання називається справедливістю.

Оскільки Небесний Батько любить нас, Він дає можливість покаятися: зізнатися або відмовитися від гріхів і таким чином подолати їхні наслідки. Він послав Свого Єдиногонародженого Сина Ісуса Христа,

Який постраждав за наші гріхи. Це означає, що Ісус Христос сплатив ціну, яку вимагає закон справедливості, за те, що ми порушили Божі заповіді. Оскільки Спаситель відстраждав за наші гріхи, нам не доведеться страждати через них повною мірою, якщо ми покаємося (див. УЗ 19:16). Його Спокута “викона[ла] вимоги справедливості” (Мосія 15:9), даючи Небесному Батькові можливість милостиво пробачити нас і усунути покарання.

Покаяння—це дар Бога для нас. Без нього ми не можемо мати щастя в житті. Завдяки покаянню ми стаємо знову чистими і отримуємо можливість повернутися до нашого Небесного Батька (див. Мойсей 6:57).

“Ось, хто покаявся у своїх гріхах, того прощено, і Я, Господь, не пам’ятаю їх більше.

По цьому ви можете знати, чи покалася людина у своїх гріхах—ось, вона зізнається в них і полишить їх” (УЗ 58:42–43).

**Процес покаяння
включає наступне:**

*Мати віру в нашого
Небесного Батька та
Ісуса Христа (див. Алма
34:17).*

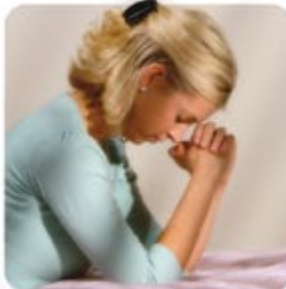
Визнати гріхи й відчувати сум за них (див. Лука 16:15; Алма 42:29–30).

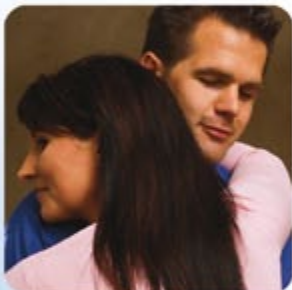
Зізнатися в гріхах Небесному Батькові і, якщо потрібно, нашому єпископу чи президенту філії (див. УЗ 61:2).

Облишити гріхи (див. УЗ 58:43).

Відшкодувати збитки, якщо це можливо (див. Єзеїїль 33:15–16).

Пробачити інших, які грішили проти нас (див. УЗ 64:9; 3 Нефій 13:14–15).

Жити праведно (див. УЗ 1:32). ■

Ісус Христос страждав у Гефсиманському саду й на хресті, щоб сплатити ціну за наші гріхи. Він сказав про Свої страждання: “[Це] примусило Мене, Самого Бога, найвеличнішого з усіх, тремтіти від болю і кровоточити кожною порою, та страждати і тілом, і духом” (УЗ 19:18).

Більш докладну інформацію можна знайти в книгах *Основи євангелії* (2009), *“Покаяння”*, сс. 109–114; *Стійкі у вірі* (2005), *“Спокута Ісуса Христа”*, сс. 154–161; *“Справедливість”*, с. 161, *“Милість”*, сс. 58–59, *“Покаяння”*, сс. 104–108 і *“Гріх”*, с. 35.

ВІД ВРЯТОВАНОЇ ДО РЯТУВАЛЬНИЦІ

Моє життя йшло по низхідній спіралі, поки я не зустріла чоловіка, який сказав, що знає вирішення моїх проблем.

Бетсі Доейн

Одного вечора в 1978 році я була в Логанському аеропорту в Бостоні, шт. Массачусетс, США, чекаючи на друзів, які мали туди приїхати. Якийсь чоловік завів зі мною розмову, і ми трохи розповіли одне одному про своє життя. Я сказала, що три місяці тому повернулася з подорожі Центральною Америкою.

Я також розповіла, що поїхала туди, втікаючи від болісної реальності життя. Дев'ять років тому помер мій брат. Наступного року мої батьки загинули в автокатастрофі. Ще через рік померла бабуся. За короткий час я втратила багатьох дорогих для мене людей. Я була спустошена.

Після загибелі батьків я успадкувала велику суму грошей і з їхньою допомогою намагалася заглушити

горе. Я витратила гроші на дорогий одяг, машини, наркотики і далекі подорожі.

Під час останньої подорожі я піднялася на піраміду Тікал у Гватемалі. Я пам'ятаю, що хоча там моє тіло знаходилося на висоті, однак духовно я почувалася пригніченою, як ніколи. Я більше не могла жити таким життям, яким жила. “Боже,— сказала я,— якщо Ти є, допоможи мені змінити моє життя”. Я стояла так упродовж кількох хвилин і мовчки молила про допомогу від істоти, в реальності якої не була впевнена. Коли я спустилася з піраміди, то сповнилася спокоєм. Ніщо в моєму житті не змінилося, але якимось чином я відчувала, що все владнається.

Отже, через три місяці після цієї події я розмовляла з чоловіком в

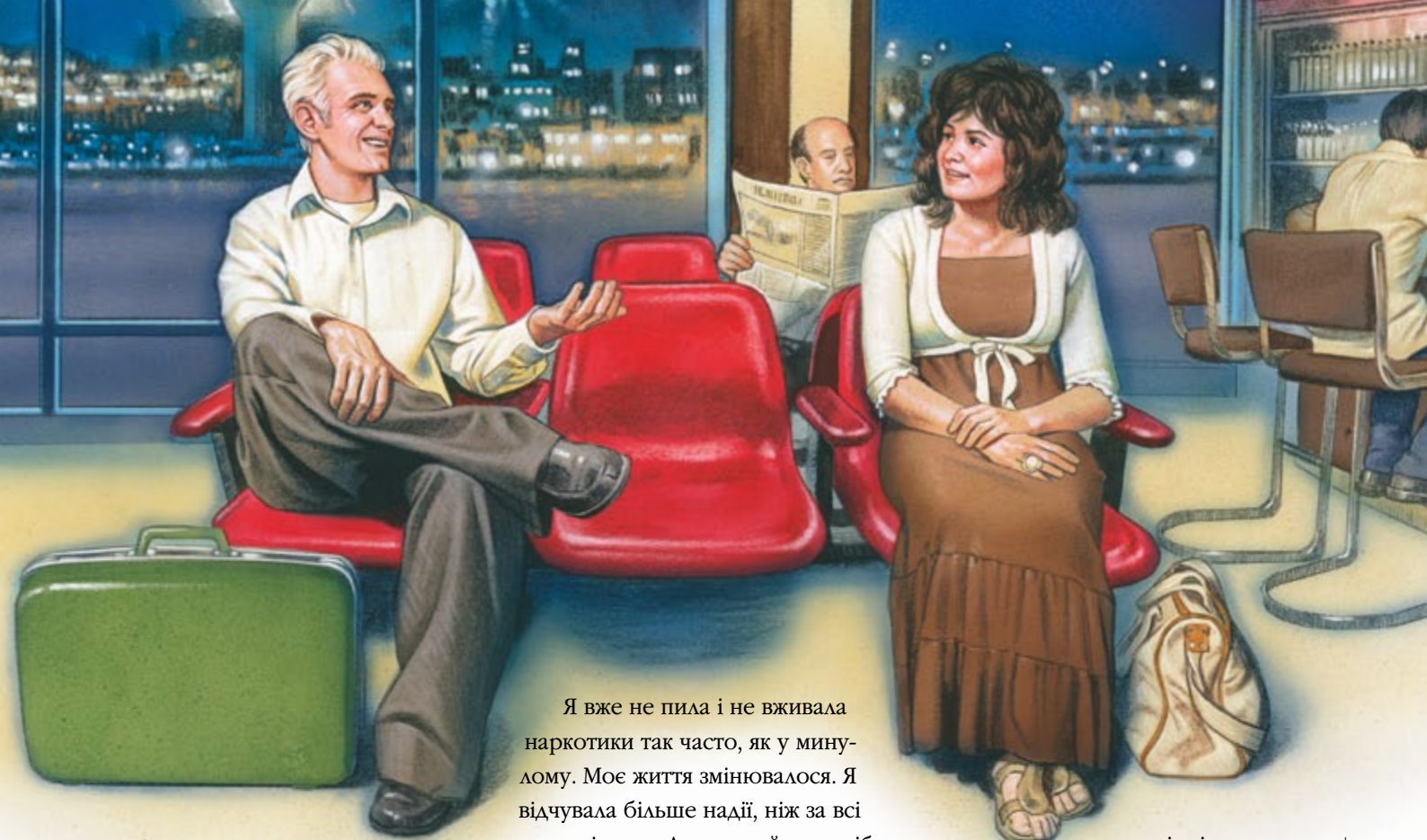
аеропорту. Він уважно слухав, а потім запитав, чи знаю я, що Ісус Христос відвідував Американський континент.

На той час я все ще не надто задумувалась про Бога. Яким мав бути Бог, Який забрав від мене сім'ю? Я так і сказала тому чоловікові, а він відповів, що Бог, у якого він вірить, уможливив для мене шлях знову бути з моєю сім'єю. *Tener* я слухала дуже уважно.

“Що ви маєте на увазі?”— запитала я.

“Чи чули ви про мормонів?” Я не дуже багато про них знала, але чоловік продовжував пояснювати мені план спасіння. І хоча спочатку я не вірила, однак щось із того, про що він розповідав, здавалося правдивим.

Ми з новим знайомим обмінялися номерами телефонів і

упродовж наступних кількох місяців час від часу зустрічалися. Ми також говорили про євангелію. Він подарував мені примірник Книги Мормона, і ми годинами обговорювали її та інші Писання по телефону. Він розповів мені про відновлення Церкви Ісуса Христа Джозефом Смітом. То був надзвичайний час надії та зростання.

Наша дружба трохи ослабла, але через кілька тижнів мій друг сказав, що хоче послати кількох своїх друзів для розмови зі мною. Ті друзі, яких він послав, звичайно ж були місіонерами. Зі старійшинами-місіонерами повного дня прийшов Брюс Доейн, місіонер колу, який згодом став моїм чоловіком.

Кілька тижнів місіонери проводили бесіди, а потім запитали, чи я не хочу христитися? Я охоче погодилася. Потім вони сказали, що перед хрещенням мені потрібно жити за Словом мудрості.

Я вже не пила і не вживала наркотики так часто, як у минулому. Моє життя змінювалося. Я відчувала більше надії, ніж за всі останні роки. Але звичайно ж, хіба можливо облишити ті звички *повністю*? Крім того, я вже й так відмовилася від багатьох речей заради євангелії—у тому числі від кількох друзів, які вважали, що я втратила глузд, зацікавившись мормонською Церквою. Я залишалася на шляху, тому що відчувала істинність євангелії. Але чи могла я повністю облишити давні шкідливі звички?

Місіонери запропонували допомоги, надавши благословення священства. Відразу ж після цього я викинула всі наркотики і алкогольні напої, які були в домі. І того ж вечора зникло бажання вживати будь-що, що суперечило Слову мудрості. То було справжнє диво.

Я охристілася в червні 1978 року. Трохи більше, ніж за рік, ми з Брюсом уклали шлюб у Вашингтонському храмі.

Євангелія в буквальному розумінні врятувала мене від розпачу. До того я загубилася в повному

розумінні цього слова. Мої батьки, брат і бабуся пішли з життя, але мені здавалося, що життя закінчилося і для мене. Після їхньої смерті я вже не знала, хто я. Тепер я здобула свою сутність. Я знаю, що я дитина Бога, і що Він знає і любить мене. Коли я була запечатана до своїх батьків, бабусі й брата, мій сум перетворився на радість. З'явилася впевненість, що ми будемо разом навіки.

Євангелія Ісуса Христа також врятувала мене від згубних звичок. Кілька останніх років ми з чоловіком служили місіонерами Служби сім'ї СОД, допомагаючи в подоланні згубних звичок. Ми працювали з членами нашого колу, які борються з різними видами згубних звичок. Я така вдячна, що можу допомагати цим братам і сестрам. Я бачу, яким благословенням є те, що я можу ділитися з ними своєю історією. Це допомагає їм зрозуміти, як нас усіх може спасти євангелія. ■

Як допомогти дітям почуватися в безпеці

Шон Еванс

Ліцензований клінічний соціальний працівник, Служба сім'ї СОД

Ми живемо в добу, коли атмосфері безпеки в домі загрожують такі серйозні події, як розлучення, хвороба, смерть, нещасні випадки, природні катаклізми, війни, втрата роботи. Однак батьки здатні робити багато всього, аби допомогти дітям мати відчуття стабільності, надійності й безпеки, незважаючи на ці руйнівні фактори.

Як діти реагують

Щоб допомогти дітям справитися з травмуючою ситуацією, ми, у першу чергу, повинні розуміти, як вони на неї реагують. На цю реакцію впливає стабільність сім'ї, вік дитини та психологічна зрілість.

Від народження до шести років

Немовля може виявляти почуття дискомфорту, викликане неприємними зовнішніми подіями, неспокійною поведінкою, плачем, бажанням бути на руках. Як правило, всім немовлятам необхідно, щоб хтось із батьків тримав їх чи годував їх. Малі діти більш зрілі, ніж немовлята. Однак порушення повсякденного розпорядку життя може викликати у шестирічної дитини почуття безсилля. Наприклад, дитина може відчувати велике занепокоєння, коли вона відокремлена від батьків через природну катастрофу або

розлучення. Батьки можуть допомогти дитині в такій ситуації, дотримуючись якомога ретельніше звичного

розпорядку життя. Вони можуть і надалі проводити сімейну молитву, всією сім'єю обідати й робити решту повсякденних справ, які вони мали до того, як відбулася велика зміна. Така неперервність допомагає дітям здобути відчуття душевного комфорту, впевненості й стабільності.

Від семи до одинадцяти років

Старші діти здатні розуміти, коли щось або хтось зникає назавжди через переїзд з одного місця на інше або смерть когось із батьків. Внаслідок цього сумна подія може їх вибити з колії. Підриваються основи їхнього розуміння життя. Вони можуть неодноразово обговорювати травмуючу подію, намагаючись зрозуміти, як справитися з проблемою. Вони можуть потребувати допомоги, щоб зрозуміти або щоб виразити свої почуття щодо події. Пам'ятайте, що їхня здатність осмислення не така сама, як у дорослих людей. Наприклад, для дітей є звичною думка про те, що вони винні в розлученні батьків. Батьки можуть допомогти, якщо дізнаються, що думають і відчувають діти, а потім виправлять неправильне розуміння, яке вони можуть мати.

Розуміючи, як діти реагують на травмуючі ситуації, батьки можуть допомагати своїм дітям у подоланні важких часів.

“У моєму житті було багато змін. Серед того, що не змінювалося—сімейне вивчення Писань і молитва. Я люблю Писання і зараз намагаюся читати їх самостійно кожного дня. Мені подобається почуття спокою, яке наповнює мене під час читання”.

Майкл Х., його батьки розлучилися, а мама пізніше вдруге вийшла заміж.

Від одинадцяти до вісімнадцяти років

Діти віком від 11 до 18 років можуть відчувати занепокоєння через події, що відбуваються на місцевому, національному або міжнародному рівні. Старші підлітки починають усвідомлювати, що вони наближаються до моменту, коли залишать домівку й будуть самостійно жити в неспокійному світі. Сильні емоції можуть приголомшити їх, і вони можуть не знати, як про це поговорити.

Батьки можуть допомогти своїм дітям-підліткам, проводячи заходи, які їм подобаються, наприклад: приготування обіду, гра в настільні ігри чи спортивні ігри. Батьки також можуть обговорювати складні ситуації, які вони самі переживали в підлітковому віці. Коли батьки діляться своїми думками й почуттями, дітям буде легше ділитися тим, що вони думають або відчувають. Саме таким чином розвивається душевна близькість. Навіть якщо підлітки і не виявляють зацікавленості, вони будуть слухати.

Що батьки можуть робити

По-перше, батьки мають усвідомити, що їхні діти страждають¹. Діти можуть мати незвичні поведінкові проблеми, наприклад: зтяжний сум чи роздратованість, підвищений або понижений апетит, неспокійний сон, нездатність зосередитися, може змінюватися успішність у школі. Старші діти можуть створювати ситуації високого ризику: необдуманно поводитися, вживати шкідливі речовини, стати сексуально активними чи віддалитися від сім'ї, друзів або звичного кола спілкування.

ФОТОГРАФІ АДАМА С. ОПСОНА

“Мама навчала мене з Писань, що я можу довіряти Небесному Батькові, хоча й не бачу Його. Після землетрусу, коли я не могла знайти маму, я знала, що Бог мене спрямує. Так і сталося. І хоча моя сестра загинула, я знаю, що знову її побачу”.

Анні А., через кілька місяців по тому, як у 2007 році в Перу стався землетрус силою у 8 балів.

“Я знаю, що дорослі розповідають про погане, що є у житті, аби застерегти мене й допомогти мені все зрозуміти. Але допомагає також те, коли чуєш про хороше, що є у світі та їхньому житті. Це допомагає мені пам'ятати, яким хорошим може бути життя”.

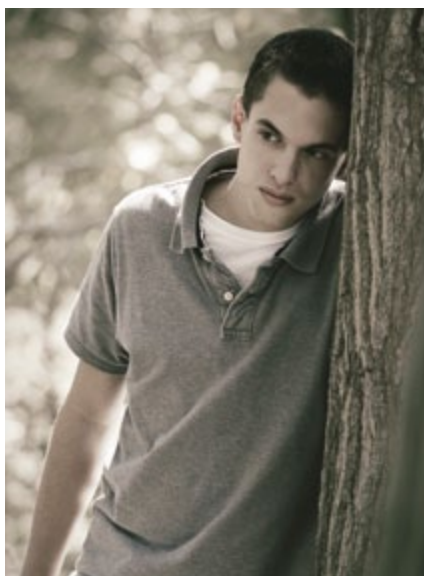
Еріка М., у якої протягом останніх 18 місяців померли п'ятеро членів сім'ї та друзів.

Ви можете допомогти, якщо знатимете, як поводитися зі своїми дітьми. Наприклад, ви можете навчати дітей, особливо, коли вони маленькі, описуючи словами ті почуття, які вони переживають. Серед цих слів такі: *сумний, сердитий, незадоволений, наляканий, стурбований і напружений*.

Якщо ваш підліток починає необдуманно поводитися після травмуючої ситуації, уважно прислухайтеся до слів дитини і зверніть увагу на почуття. Так само як і малим дітям, допоможіть підлітку правильно визначити свої почуття. Виявляйте розуміння, знаючи, що травмуюча подія могла викликати необдуману поведінку.

Починаючи цю розмову з дітьми, намагайтеся уникати нотацій, гнівних слів, критицизму чи сарказму. Підберіть слово, щоб дати визначення образі чи болю, які відчуває дитина, і виявіть співчуття. Ви можете почати з таких слів: “Я знаю, що ти сумуєш через смерть друга. Я лише можу уявити, як тобі важко. Мене турбує те, що ти почав вживати алкоголь, щоб заглушити біль”. Якщо ми почнемо

“Мій тато знаходить час, щоб побути разом з нами. Часто ми комусь служимо. Він відводить час, щоб просто поговорити про життя. І коли ви розмовляєте, то відчуваєте внутрішній спокій”.

Райян Р., його тато майже рік був безробітним.

розмову різко, буде важко сподіватися на хороший результат.

Слухаючи, виявляйте співчуття

Іноді виникатиме спокуса уникати розмов з пригніченою дитиною. Однак найчастіше дитина самостійно не зможе справитися з тим, що її непокоїть. Якщо ви співчутливо слухатимете, поки ваші діти розповідатимуть про те, що їх тривожить, вони відчують, що їх люблять, і це їх втішить.

Є метод, який допоможе дитині зрозуміти, що ви співчутливо слухаєте її. Він полягає в тому, що ви своїми словами перефразуйте почуття дитини, щоб упевнитися, що ви правильно їх розумієте. Можливо, вам доведеться допомогти дітям дати визначення їхнім почуттям. Ви можете сказати: “Мені здається, що ти відчуваєш сум і напруженість, коли я запитую тебе про розлучення батьків твого друга”. Почекайте на відповідь, а потім дайте дитині можливість продовжити розмову. Діти більш відкриті до розмови, якщо відчувають, що контролюють хід розмови.

Допоможіть дітям проаналізувати почуття

Якщо ви допоможете дитині проаналізувати неприємні почуття, то зросте її впевненість у тому, що вона контролює ситуацію. Часто, співчутливо слухаючи, ви можете разом з дитиною визначити причину тих почуттів. Ви можете запитати: “Чому, на твою думку, в тебе виникли такі почуття?” Почекайте на відповідь і уважно її вислухайте. Вона може пролунати не відразу.

Іноді вам потрібно буде вдаватися до мозкової атаки в пошуках альтернативних рішень. Ви можете

“У світі є страшні, погані люди. Але мій тато допомагає мені мати хороші почуття. Він телефонує мені упродовж дня і каже, як любить мене”.

Аллі В., її тато офіцер поліції.

запитати, як рішення, запропоноване дитиною, вплине на всіх, хто залучений до ситуації. Чи потенційне рішення буде виявом поваги до сім'ї або друзів? Чи є воно реалістичним? Які почуття воно викликає у дитини? Дитина може не відразу знайти рішення. Запевніть її, що ви її любите і нічого страшного немає в тому, що рішення не приходить відразу.

Виявляти віру

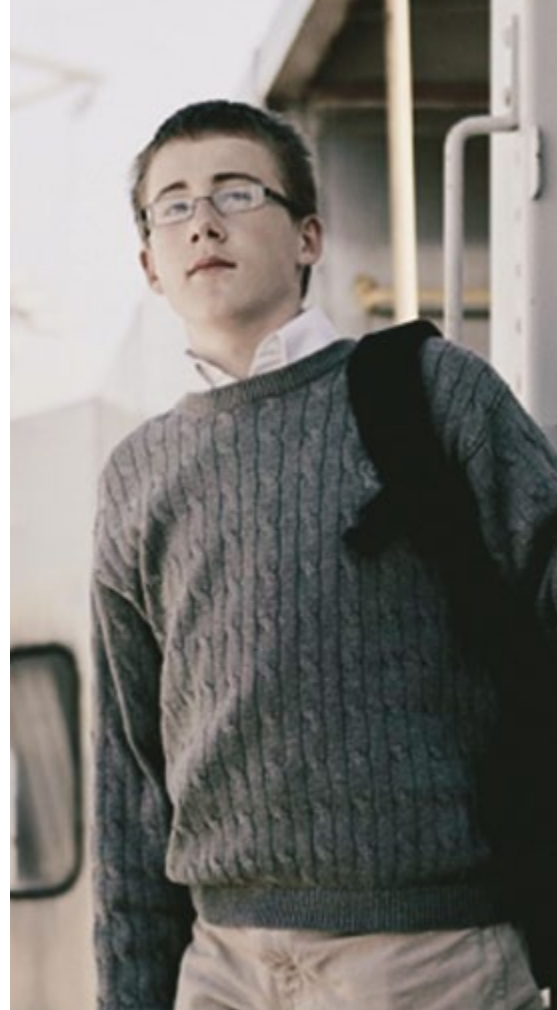
Коли ви помічаєте, що ваші діти поведуться не так, як завжди, а потім допомагаєте їм висловити й зрозуміти їхні думки й почуття в атмосфері любові, тоді ваші діти здобудуть відчуття захищеності та впевненості.

Найважливіше з того, що ви можете робити, аби посилити ці почуття захищеності й безпеки в домі—це застосовувати в житті принципи євангелії Ісуса Христа. Піст, молитва, вивчення Писань і відвідування храму можуть надихати вас, вказуючи шляхи допомоги. Ви можете поговорити з провідниками священства. Ви також можете звернутися по допомогу до професіоналів, у залежності від того, наскільки серйозною є ситуація.

Якщо ви будете діяти з вірою в Небесного Батька і Його Сина, Вони благословлять вас втішенням і підтримкою. Діти відчують себе більш втішеними і впевненими, якщо ви разом з ними будете жити відповідно до слів пророків і проводити заходи, які приносять у сім'ю мир. Такими заходами є сімейна і особиста молитва, вивчення Писань і храмове поклоніння. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. John Gottmann and Joan DeClaire, *The Heart of Parenting: Raising an Emotionally Intelligent Child* (1997).

ОСНОВА МИРУ

“Як ми можемо наповнити миром життя дітей, які

зростають у непрості, неспокійні часи? ...Найкращі й найрозумніші рішення можна знайти в домі, де вірні, віддані батьки і дружелюбні брати й сестри люблять одне одного і навчають одне одного про свою божественну природу”.

Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, *“Great Shall Be the Peace of Thy Children,” Ensign, Apr. 1994, 60.*

ЗМІЦНЕННЯ МЕНШ АКТИВНИХ

Усі ми, хто керує приходами і колами, повинні відкрити двері загубленим вівцям. Відійдімо вбік і даймо їм увійти.

Президент Бойд К. Пекер

Президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів

розподіляються між активними членами Церкви: президентством колу, членами вищої ради, єпископатом, патріархом, провідниками допоміжних організацій. В дійсності, іноді ми докладаємо великих зусиль, щоб запросити промовців та учасників із зовні, забуваючи про своїх голодних овець.

На причасних зборах, які я нещодавно відвідував, запросили співати одну сестру, чоловік якої не був активний у Церкві. Однак він прийшов на збори. З цієї нагоди єпископ хотів, щоб усе відбувалося найкращим чином. Його першим оголошенням було таке: “Брат Х, мій перший радник, скаже вступну молитву”. Його другий радник промовив заключну молитву.

“Як шкода,—подумав я.—Три чоловіки в єпископаті так турбуються про духовно слабких, а потім забирають від них ліки—активність і участь,—які допомогли б тим людям зміцнитися, і приймають їх самі на очах у хворих!

Хтось може сказати: “Нам слід бути дуже уважними до духовно ослаблених. Краще не пропонувати їм молитися чи свідчити, бо вони налякаються, відмовляться й підуть від нас”. Це міф! Поширений, але все ж таки міф! Я розпитував єпископів—сотні з них—чи можуть вони підтвердити, що спостерігали таке на власному досвіді. Я мав лише кілька позитивних відповідей. В дійсності, з усіх

Активність—можливість служити і свідчити—можна порівняти з ліками. Вона вилікує духовно хворих. Вона зміцнить духовно слабких. Вона є найбільш необхідною складовою у викупленні загублених овець. Однак існує тенденція, яка діє майже автоматично і полягає в тому, щоб надавати можливість для зростання тим, хто вже і так надто активний. Така модель, яка прослідковується в наших колах і приходах, не дає загубленим вівцям повернутися назад.

Коли домашній учитель приводить загублену вівцю на збори, то це лише початок процесу повернення до кошари. Що можна доручити цій вівці, щоб зміцнити її духовно? Насправді не так багато можливостей має провідник, щоб якось залучити людину, яка намагається бути гідною. На жаль, ті кілька моментів, у яких вони можуть брати участь—помолитися, дати коротку відповідь, свідчити—майже завжди

опитуваних лише один чи два відповіли ствердно. Тому існує дуже невеликий ризик того, що подібне запрошення призведе до того, що загублену вівцю буде втрачено знову.

Кілька років тому я відвідував кіл, яким керував чоловік надзвичайної діловитості та здібностей. Кожен нюанс конференції колу було враховано. Він, як і завжди, призначив молитися вибране коло членів Церкви, до якого входили президентство колу, члени вищої ради, єпископи і патріарх колу. Оскільки цих братів ще не запросили, то ми змінили призначення, замінивши тих, які заслуговували на честь, тими, хто потребував—вкрай потребував—досвіду.

У президента був докладно розписаний розклад загальних сесій, і він сказав, що є 20 хвилин на одній із сесій, на які нічого не заплановано. Я сказав йому, що ми можемо запросити когось виступити, хто, в протилежному випадку, не отримає такої нагоди, хоча й потребує зміцнюючого досвіду. Він відповів, що запропонує кільком здібним, видатним провідникам підготуватися до можливої нагоди виступати. “Там буде багато нечленів Церкви,—сказав він.— Ми звикли до того, що конференції колу проходять дуже організовано і чітко. У нашому колі багато здібних людей. Вони справлять прекрасне враження”.

ІЛЮСТРАЦІЯ БІОРНА ТОРЖЕЛЬСОНА

Він ще два рази під час зборів нагадував про розклад і наполягав на тому, щоб виступали “найкращі промовці”. “Але чому б нам не залишити цей час для тих, хто потребує його найбільше”,— сказав я. У відповідь він розчаровано сказав: “Ну що ж, ви— генеральний авторитет, вирішувати вам”.

В неділю рано-вранці він нагадав мені, що все ще є час попередити когось і, таким чином, справити найкраще враження.

Президент розпочав ранкову сесію бездоганним зворушливим виступом. Після цього ми запросили його другого радника. Було видно, що це його спантеличило. ... (Ми раніше вирішили, що обидва радники, ймовірно, виступатимуть на післяобідній сесії. Ми повинні були їхати в дім того радника на обід. Він знав, що матиме час проглянути нотатки, тому залишив їх удома).

Не маючи з собою нотаток, він поділився надихаючим свідченням про те, як минулого тижня давав благословення одному братові. Від того чоловіка вже відмовилися лікарі, але сила священства повернула його вже майже з того світу. Я не знаю, що було в його нотатках, але, безсумнівно, ніщо не могло зрівнятися із тим свідченням, яким він поділився.

У першому ряду сиділа жінка, тримаючи у своїй руці руку літнього виснаженого чоловіка. Вона виділялася простим, ніби пошитим вручну, одягом серед модно одягнених людей, які прийшли на збори. Було таке враження, що вона має виступити на конференції. І коли їй надали цей привілей, вона розповіла про свою місію. П'ятдесят два роки тому вона повернулася з місії, і з того часу її ніколи не запрошували виступати в Церкві. Свідчення, яким вона поділилася, було зворушливим і хвилюючим.

Було запрошено виступити й інших членів Церкви, і майже під кінець зборів президент запропонував, щоб залишок часу я взяв для свого виступу. “Чи відчули ви щось через натхнення?”— запитав я.

Він сказав, що постійно думає про мера. (Виборці того великого міста обрали члена Церкви мером, і він був на зборах). Коли я сказав, що ми можемо почути привітання мера, президент прошепотів мені, що той чоловік не був активним у Церкві. Коли я, незважаючи на це, запропонував викликати його, він завагався і відверто сказав, що той чоловік не гідний виступати на таких зборах. Однак я наполягав, і мера викликали до кафедри.

Батько мера був піонером Церкви у тому регіоні. Він служив єпископом одного з приходів, а його наступником став один з його синів— брат-близнюк мера, наскільки я пам'ятаю. Мер був загубленою вівцею. Він вийшов до кафедри і, на мій подив, говорив з гіркотою й ворожістю. Його виступ почався приблизно такими словами: “Я не знаю, навіщо ви мене викликали. Я не знаю, чому прийшов сьогодні до церкви. Я не належу до церкви. Я ніколи в неї не вписувався. Я не погоджуюся з тим, як Церква веде справи”.

Зізнаюся, я почав хвилюватися, але потім він замовчав і опустив свої очі, дивлячись на кафедру. З тієї миті й поки він не закінчив своєї промови, той чоловік не підводив очей. Трохи повагавшись, він продовжив: “Ну що ж, оскільки я тут стою, то, мабуть, скажу вам. Шість тижнів тому я кинув курити”. Потім він потряс зібранню кулаком, піднісши його над своєю головою і сказав: “Якщо хтось із вас вважає, що це легко, той ніколи не відчував пекельних мук, через які я пройшов протягом кількох останніх тижнів”.

Потім він просто розтанув. “Я знаю, що євангелія істинна,— сказав він.— Я завжди знав, що вона істинна. Мене навчила цьому моя мати, коли я був ще дитиною.

Я знаю, що в Церкві немає безладу,— зізнався він.— Це в мені безлад, і я також про це завжди знав”.

Потім він, мабуть, сказав від імені всіх загублених овець, благаючи: “Я знаю, що

то ви б викликали батька цього чоловіка, чи не так? Або, можливо, його брата, єпископа”.

Він покивав головою на знак згоди і сказав: “Кожен з них, маючи 5 хвилин, виголосив би зворушливу проповідь на 15 чи 20 хвилин, отримавши загальну підтримку присутніх. Але жодна загублена вівця не повернулася б”.

Усі ми, хто керує в приходах і колах, маємо відкрити двері заблуканим вівцям і стати осторонь, щоб дозволити їм увійти. Ми повинні навчитися не загороджувати вхід. Прохід вузький. Іноді ми незграбно стаємо, намагаючись протягнути когось крізь ворота, які самі й загородили. Лише коли ми в душі готові підняти їх, пропустити поперед себе, бачити, як вони зростають вище нас, саме тоді ми маємо той дух, який дає поштовх свідченню.

Я думаю, чи не це мав на увазі Господь, коли сказав: “Лікаря не потребують здорові, а слабії” (Матвій 9:12).

Я не закликаю занижувати норми. Якраз навпаки. Більше загублених овець відгукнуться на високі норми, ніж на низькі. Духовна дисципліна має лікувальну силу.

Дисципліна—це форма любові, її вияв. Вона є необхідною і має сильний вплив на життя людей.

Коли малюк грається біля дороги, ми будемо акуратно спрямовувати його. Дехто зупиниться, переведе дитину в безпечне місце [і], якщо буде потрібно, навчить її, як слід поводитися. Так відбувається, якщо це не наша дитина чи онук. Бо, якщо ми любимо їх, то зробимо це обов'язково. Не привчати до дисципліни, коли це сприятиме духовному зростанню, означає не виявляти достатньої любові й турботи.

Духовна дисципліна у поєднанні з любов'ю, закріплена свідченням, допоможе викупляти душі. ■

Скорочений виклад виступу, проголошеного на зборах провідників священства, які відбулися 19 лютого 1969 року. Повну версію виступу можна знайти у книзі Boyd K. Packer, Let Not Your Heart Be Troubled (1991), 12–21. Розділові знаки та вживання великої літери узгоджено із сучасним Правосисом.

Ми повинні навчитися не загороджувати вхід. Прохід вузький. Іноді ми незграбно стаємо, намагаючись протягнути когось крізь ворота, які самі й загородили.

це в мені щось не так, і я хочу повернутися. Я намагався повернутися, але ви мені не давали!”

Звичайно ж, ми б дали йому повернутися, але якимось чином не дали про це знати. Після зборів юрмами почали підходити люди, але не до нас, а до нього, кажучи: “З поверненням додому!”

Після конференції на шляху до аеропорту президент колу сказав мені: “Сьогодні я засвоїв урок”.

Сподіваючись розвинути його думку, я сказав: “Якби ми зробили те, що хотіли ви,

Девід М. Мак-Конкі

Перший радник у
Генеральному президентстві
Недільної школи

Навчитися чути й розуміти

ДУХА

*Найважливішим з того, що ми можемо робити—це навчитися
дослухатися до спонукань Святого Духа й діяти відповідно до них.*

Мій батько виріс у невеличкому містечку Монтіселло, шт. Юта. Коли йому було сім років, один з його повсякденних обов'язків полягав у тому, щоб приганяти з пасовиська корів, що належали сім'ї. Одним з його скарбів був перочинний ніж, який він завжди носив із собою. Одного разу, їдучи конем, щоб загнати корів, батько засунув руку в кишеню і на свій жах зрозумів, що десь по дорозі загубив ніж. Він дуже засмутився, але вірив тому, чого навчили батько й мати: Бог чує наші молитви й відповідає на них.

Батько зупинив коня і зістрибнув на землю. Він став на коліна й попросив Небесного Батька

допомогти в пошуках перочинного ножа. Він знову сів на коня, розвернувся й поїхав дорогою назад. Через якийсь час кінь зупинився. Батько зліз з коня і занурив руку глибоко в придорожній порох. Там, у пилюці, він знайшов свій дорогоцінний перочинний ніж. Він знав, що Господь почув його молитву й відповів на неї.

Оскільки мій батько навчився дослухатися до підказок Духа й діяти відповідно, то мав благословення часто бачити у своєму житті руку Господа. Він спостерігав багато чудес. Та все ж, коли він збирав свою сім'ю, щоб навчати євангелії, то часто розповідав про той випадок на курній дорозі в

Монтіселло, коли Господь почув молитву семирічного хлопчика з ластовинням на обличчі й відповів на неї.

Пізніше він розповідав нам, що зрозумів ще дещо завдяки тому випадку, що стався з ним у дитинстві. З іскоркою в очах він казав: “Я зрозумів, що Бог може розмовляти з кінями!”

Той випадок, що стався з моїм батьком у дитинстві, справив на нього тривале враження, тому що став початком його особистої духовної освіти. Саме тоді батько зрозумів, що Бог чує його молитви. Саме тоді він почав, кажучи словами пророка Джозефа Сміта, *розуміти* Дух Божий¹.

Дар Святого Духа

Спаситель обіцяв Своїм апостолам, що після того, як піде від них, вони будуть насолоджуватися даром Святого Духа. Він сказав: “Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в ім’я Мое, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив” (Іван 14:26). Це обіцяння виповнилося в день П’ятдесятниці.

Члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів удостоєні того самого дару. Після хрищення ми отримуємо дар Святого Духа покладанням рук тих, хто має повноваження виконувати обряди евангелії. Цей дар, якщо ми гідні його, дає нам право мати постійним напарником третього члена Божества.

Супровід Святого Духа—одне з найбільших благословень, яке ми можемо мати в земному житті. Старійшина Брюс Р. Мак-Конкі (1915–1985), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав:

“Людина повинна більш за все у цьому світі прагнути провладу Святого Духа. Немає нічого більш важливого за напарництво Святого Духа. ...

Жодна ціна не буде надто високою, жодна праця надто виснажливою, жодна боротьба надто суворою, жодна жертва надто великою, якщо дар Святого Духа—це все, що ми отримаємо і чим будемо насолоджуватися”².

Пророк Джозеф Сміт навчав, що

Дух Божий можна розуміти, і що “розуміючи його, ви можете розвиватися в принципі одкровення, доки не станете досконалими в Христі Ісусі”³.

Найважливішим з того, що ми можемо робити—це *розуміти* Дух Божий, тобто навчатися чути підказки Духа і діяти відповідно. Якщо ми прагнемо і гідні цього, Господь навчить нас принципу одкровення.

Навчатися слухати і діяти

Щоб розуміти Дух Божий, ми повинні навчитися слухати серцем. Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Дух промовляє тихим-тихим голосом, таким

ПЕРЕВІР ШИНУ

Ендрю М. Райт

Коли мені було 15 років, ми всією сім'єю поїхали у відпустку з Аризони, де був наш дід, до центральної частини Сполучених Штатів. Ми перетнули багато штатів: Канзас, Техас, Арканзас, Міссурі та Іллінойс.

Наша відпустка проходила добре. Під час довгих переїздів у міні-вені з одного місця на інше, ми навчилися отримувати радість одне від одного.

Одного вечора, коли ми підїхали до ресторану, то всі вже добряче зголодніли. Коли я вийшов з автомобіля, то раптом відчув тихе, проте

сильне відчуття, яке спонукало мене подивитися на задню шину міні-вена. Я почав іти до ресторану, однак те відчуття не залишало мене. Я озирнувся через плече, а потім зупинився. В розумі з'явилася думка: "Перевір задню шину". Спонування було настільки сильним, що я не міг знехтувати ним.

Я підійшов до автомобіля і почув свистячий звук. Не було ніяких сумнівів у тому, що задня права шина була пробита й швидко спускалася. Я побіг до батька, який уже увійшов до ресторану разом з усією сім'єю.

Батько перевіз автомобіль далі дорогою до бензозаправки раніше, ніж шина повністю спустилася. Оскільки покришка не була пошкоджена, ремонт обійшовся дешево і не зайняв багато часу. Ми змогли полагодити шину за кілька хвилин до закриття станції технічного обслуговування. Навіть не знаю, що могло б статися, якби я відкинув спонування. Але я точно знаю, що оскільки я прислухався до нього, ми змогли й далі безпечно і легко подорожувати.

Завдяки тій події я ще більше переконався в силі Святого Духа і

голосом, який швидше *відчувають*, ніж чують. Це—духовний голос, який приходить у розум як думка, вкладена в серце"⁴.

Президент Пекер також учив: "Натхнення легше отримати у спокійній обстановці. Писання рясніють такими словами, як *тихий, спокійний, мирний, Утішитель*: " *Вгамуйтеся* та знайте, що Бог Я". (Псалми 45 (46):11; (курсив додано)). І обіцяння: "Ти отримаєш Мого Духа, Святого Духа, саме Втішителя, Який вчитиме тебе *мирним* речам царства" (УЗ 36:2; (курсив додано))".

Президент Пекер додав: "Хоча ми й можемо створювати умови для такого спілкування, ми *ніколи* не можемо змусити до нього! Якщо ми спробуємо, то можемо обманутися"⁵.

Надзвичайно важливою для процесу навчання є наша відповідальність діяти відповідно до отриманих духовних спонувань без найменших зволікань. Президент Томас С. Монсон сказав: "Ми спостерігаємо. Ми чекаємо. Ми дослухаємося до тихого спокійного голосу. Коли він промовляє, мудрі чоловіки і жінки дослухаються до нього. Не слід баритися з виконанням спонувань Духа"⁶.

Навчання чути і розуміти Духа відбувається поступово і вимагає часу. Спаситель вказав: "Той, хто сприймає світло і залишається в Богові, сприймає більше світла; і те світло яскравішає і яскравішає аж до дня досконалого" (УЗ 50:24). "Тому, хто сприймає, Я дам більше" (2 Нефій 28:30).

Так само як Христос "не отримав від повноти спочатку, але отримував благодать за благодаттю" (УЗ 93:12), так само й ми, якщо дотримуємося Його заповідей, то будемо отримувати "благодать за благодаттю" (УЗ 93:20; див. також Іван 1:16) і "рядок за рядком, приписання за приписанням" (2 Нефій 28:30). Часто процес нашого навчання відбувається поступово, і знання сходять на нас, як роса з небес (див. УЗ 121:45; 128:19).

Старійшина Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, навчав, що "не існує простої формули чи прийому, які б негайно дозволили [нам] набути здатності йти за голосом Духа". Натомість "наш Батько очікує, що [ми] буд [емо] навчатися, як отримати божественну

в тому, що ми, члени Церкви, дійсно маємо благословення цього особливого каналу

спілкування. Я вдячний за той випадок, бо він назавжди залишиться в моїй пам'яті й буде нагадувати, що

Небесний Батько любить усіх своїх дітей, піклується про них і спостерігає за ними.

допомогу, виявляючи віру в Нього і в Його Сина, Ісуса Христа”.

Далі старійшина Скотт каже: “Те, що спочатку може здаватися страшаючим завданням, з часом стане набагато легше виконувати, бо ви постійно будете намагатися розпізнавати почуття, які викликаються підказками Духа, і дотримуватися їх. Ваша впевненість у скеруванні, яке ви отримуєте від Святого Духа, також буде збільшуватися” і “ваша довіра до вражень, які ви відчуваєте, може стати набагато певнішою за вашу довіру до того, що ви бачите або чуєте”⁷.

Під час навчального процесу Господь допоможе нам бачити результати наших вчинків, скерованих отриманими спонуваннями Духа, як в особистому житті, так і в житті

інших людей. Цей досвід зміцнить нашу віру й дасть більше сміливості діяти в майбутньому.

Треба докласти значних зусиль, щоб навчитися чути й розуміти Духа. Але Господь пообіцяв, що вірні отримають “одкровення за одкровенням, знання за знанням, щоб [вони могли] знати таємниці і мирні речі—те, що приносить радість, те, що приносить життя вічне” (УЗ 42:61). ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 133.
2. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (1985), 253.
3. *Учення: Джозеф Сміт*, с. 133.
4. Бойд К. Пекер, “Язика поділені, немов би огненні”, *Ліягона*, лип. 2000, с. 10.
5. Бойд К. Пекер, “Reverence Invites Revelation,” *Ensign*, Nov. 1991, 21.
6. Томас С. Монсон, “The Spirit Giveth Life,” *Liahona*, June 1997, 4.
7. Річард Г. Скотт, “Щоб отримати духовний провід”, *Ліягона*, лист., 2009, с. 7.

ПРИВІЛЕЙ І ОBOB'ЯЗОК

“Якщо ви хочете знати розум і волю Бога, ... пізнавайте її. Ви

маєте цей привілей, так само як і всі інші члени Церкви і Царства Божого. Ваш привілей і обов'язок жити так, щоб ви знали, коли слово Господа промовляється до вас і коли розум Господа дано вам через одкровення. Я повторюю, що це ваш обов'язок—жити так, щоб знати й розуміти все це”.

Президент Бригам Янг (1801-1877), *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 68.

Одкровення КРАПЛЯ ЗА КРАПЛЕЮ

Луїс Андрес Варела уважно спостерігає, як у печерах Таулабе в Гондурасі крапля води наростає на кінці сталактиту. Кожна крапля збільшує сталактит, трошки додаючи до того, що вже утворили попередні краплі.

Однак Луїс бачить не просто сталактит. Він засвоює для себе урок.

“Сталактити ростуть крапля за краплею,—каже він.— Так само зростає і наше свідчення. Святий Дух навчає нас помалу. Кожна крапля допомагає нам поглиблювати знання євангелії”. (Див. 2 Нефій 28:30).

Луїс пригадує одну подію у своєму житті. Одного разу, коли вони сім'єю читали Писання, він отримав спокійне відчуття, яке

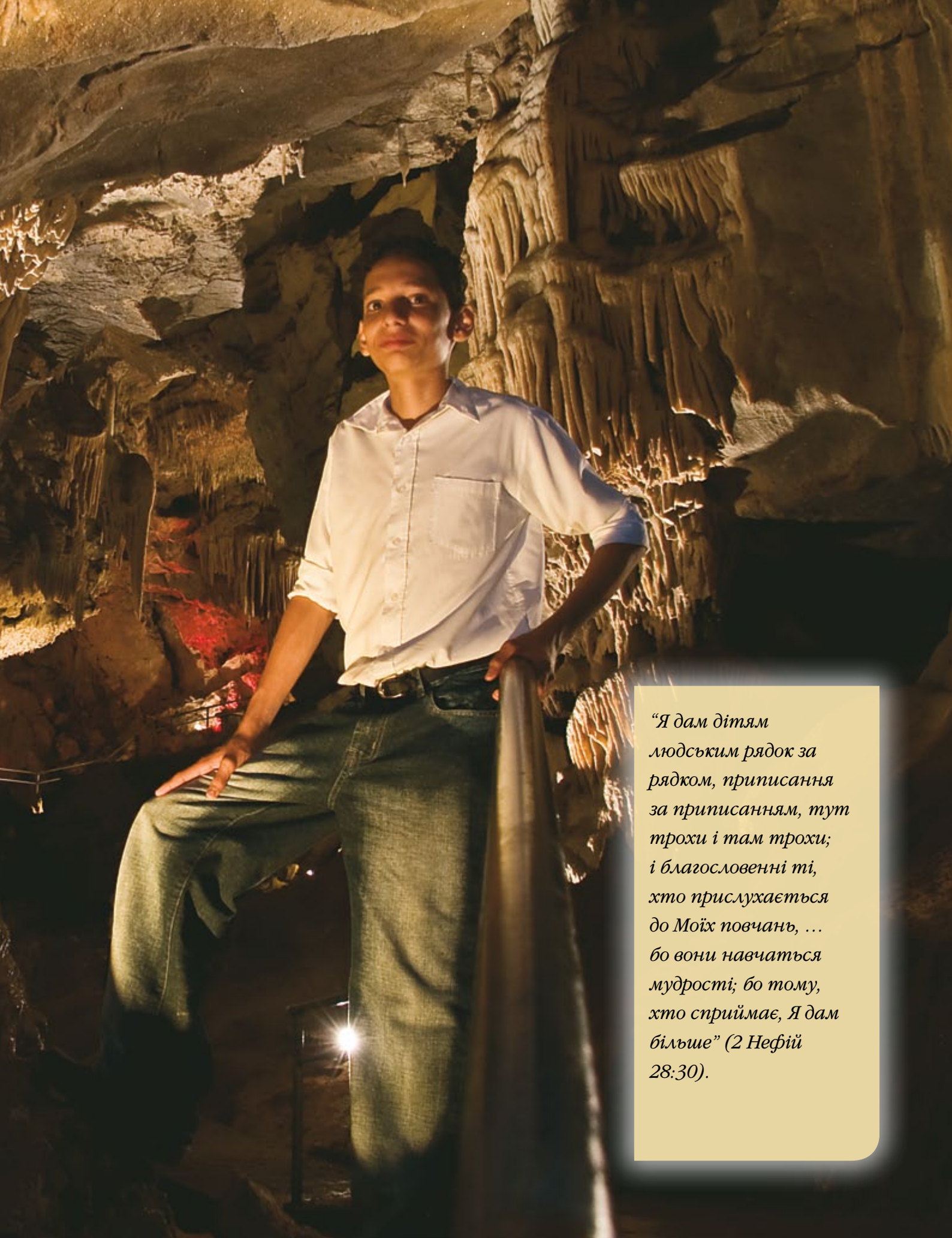
запевнило його, що все прочитане ним є істиною.

“Мені лише 14 років, але я знаю, що отримав одкровення, бо відчув, як Святий Дух сказав мені, що Церква—істинна, а Джозеф Сміт— пророк,—каже він.— Можливо, я ще не отримав багато—я лише маленький сталактит—але, якщо робитиму те, що повинен робити, аби отримати одкровення, моє знання і свідчення будуть і надалі зростати”.

За словами Луїса, відвідування церкви, семінарії, вивчення Писань, піст і молитва—усе це готує нас до отримання “одкровення за одкровенням” (УЗ 42:61).

“Якщо я буду все це виконувати,—каже він,—моя віра, як і ті сталактити, збільшуватиметься й сягне небес”. ■

ВИГОРИ: ФОТОГРАФІЯ © PHOTONONSTOP/SUPERSTOCK; СПРАВА: ФОТОГРАФІЯ АДАМА С. ОЛСОНА

*“Я дам дітям
людським рядок за
рядком, приписання
за приписанням, тут
трохи і там трохи;
і благословенні ті,
хто прислухається
до Моїх повчань, ...
бо вони навчаться
мудрості; бо тому,
хто сприймає, Я дам
більше” (2 Нефій
28:30).*

Одкровення

ПРОЛИВАЮТЬСЯ З НЕБЕС

Якщо надто близько підійти до водоспаду Пульхаланцак у Гондурасі, то відразу намокаєш від сильних бризок. Однак Хосе Сантьяго Кастільйо не зважає на це. Для нього вода, що падає вниз, символізує обіцяння, яке має для нього велике значення з того часу, як Небесний Батько вперше відповів на його молитву про євангелію.

“Якщо ми хочемо мудрості, ми можемо спитати,—каже Хосе (див. Якова 1:5).—Так само, як людині не дано зупинити ці води, Господь пообіцяв, що пролле на святих своє знання”. (Див. УЗ 121:33).

Досвід, отриманий Хосе у Церкві, навчив його, що свідчення зростає рядок за рядком, але цей процес не обов’язково має бути повільним. Ми можемо отримувати потік одкровенень.

Пророк Джозеф Сміт навчав: “Бог нічого не відкрив Джозефу такого, чого не зробив би

відомим для Дванадцятьох, і навіть найменший святий може знати про все, як тільки він буде здатний сприйняти це”¹.

Книга Мормона, Слово мудрості, десятина,—каже Хосе, який зараз служить президентом кворуму старійшин.—Щоб отримати відповідь від Нього, треба запитати”. (Див. Мойсей 1:18).

Однак ми повинні підготуватися, щоб отримати відповідь. “Якщо ми хочемо намокнути, то потрібно зайти у воду,—каже Хосе.—Якщо ми хочемо отримати одкровення, ми повинні піти туди, звідки воно проллється. Ми повинні бути там, де нам слід бути, і робити те, що нам слід робити. Ми багато чого дізнаємося, якщо будемо старанними”. (Див. 1 Нефій 15:8–11). ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 270.

“Перешкоджати Всемогутньому проливати знання з небес на голови святих останніх днів—усе одно, що людині спромогтися простерти свою кволу руку, щоб зупинити річку Міссурі, коли вона тече у своєму звичному руслі, або повернути її проти течії” (УЗ 121:33).

Як помічники Спасителя в догляді за Його вівцями, ми маємо обов'язок “знаходити і спасати тих, хто зійшов з дороги”.

ПРО ЗАГУБЛЕНИХ І ЗНАЙДЕНИХ

У 15-му розділі Євангелії від Луки Спаситель наводить три притчі, щоб навчати про цінність душі, показуючи нам, як знаходити і повертати тих, хто відбився від віри й сім'ї.

У притчах вівця заблукала, драхма загубилася, а блудний син розтратив увесь свій спадок у галасливій гульні. Однак пастир обшукує незнайому місцевість, жінка вимітає весь будинок, а батько, сповнений прощення, щодня пильнує, чи не повертається син, щоб обійняти його й радо привітати з поверненням.

Притчі Спасителя і три короткі нариси церковних провідників, подані нижче, нагадують нам, що, допомагаючи Йому доглядати за вівцями, ми маємо обов'язок “знаходити і спасати тих, хто зійшов з дороги, щоб жодна дорогоцінна душа не була загублена”¹.

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Стійте у призначеному вам місці”, *Ліягона*, трав. 2003, с. 57.

ВРЯТУВАННЯ ЗАГУБЛЕНИХ ВІВЦЬ. ХУДОЖНИК МІНЕРВА К. ТАЙШЕГГ; ІЛЮСТРОВАНО РОБЕРТОМ А. МАККЕЕМ

Врятування зблукалого ягняти

Старійшина Дональд Дж. Кейс

Територіальний сімдесятник, Північна територія Юти

Багато років тому ми з дружиною їхали прекрасною долиною Стар-Веллей, шт. Вайомінг, США. Стояв

чудовий весняний ранок, краєвиди і пейзажі були надихаючі.

Коли ми з Джеккі їхали цією долиною, то із задоволенням милувалися отарою овець, навколо якої було кілька десятків ягнят. Мало що викликає такі ж приємні почуття, як маленьке ягнятко. Їдучи дорогою, по якій рухалося багато машин, ми помітили мале ягнятко поза огорожею, що тягнулася вздовж дороги. Воно несамовито бігало туди й сюди біля огорожі, намагаючись дістатися назад до отари. Я подумав, що це мале ягня змогло протиснутися через дірку в огорожі, але не могло повернутися назад.

Я не сумнівався, що якщо ми не зупинимося, щоб врятувати ягня, то воно згодом вийде на дорогу, де його буде або поранено, або вбито. Зупинивши машину, я сказав Джеккі та нашим пасажиром, які їхали на задньому сидінні: “Почекайте тут. Я буду за хвилину”.

Звичайно ж, я подумав, не маючи жодного досвіду з догляду за ягнятами, що налякане ягня зрадіє, коли побачить мене. Зрештою, у мене ж

були найкращі наміри. Я прийшов врятувати йому життя!

Однак мені було дуже прикро, що налякане ягня зовсім не оцінило моїх зусиль врятувати його. Коли я до нього наближався, то бідолашне створіння втікало від мене, щодуху біжучи вздовж огорожі. Бачачи мою скруту, Джеккі вийшла з машини на допомогу. Але навіть разом ми не могли впіймати маленьке прудке ягня.

Нарешті наші друзі, які сиділи на задньому сидінні, вдосталь насолодившись влаштованим “родео”, вийшли з автомобіля й приєдналися до рятувальної кампанії. Доклавши всіх зусиль, ми нарешті притиснули ягня до огорожі. Коли я у своєму чистому дорожньому одязі простягнув руки, щоб взяти його, то відразу ж відчув різкий запах хліва. Саме в ту мить я почав вагатися, чи варто було докладати всіх тих зусиль?

Поки ми брали ягня й переносили його через огорожу в безпечне місце, воно з усіх сил випрочувалося й брикалося. Але за мить маля знайшло свою маму й міцно до неї притиснулося, відчуваючи безпеку. Хоча ми трохи пом’яли свій одяг, але продовжили поїздки з відчуттям великого задоволення і спокою від того, що зробили правильний вибір.

З того часу я не раз роздумував про цей випадок. Я замислювався над тим, чи докладали б ми стільки ж зусиль для спасіння невдячного, менш неактивного в Церкві сусіда. Я сподіваюся, що так! “А скільки ж

людина вартніша за туя овечку!” (Матвій 12:12). У кожній філії, приході й колі є зблукалі вівці, яким загрожує небезпека.

Замінивши слово *зробить* на слово *врятуват* у гімні “Чи зробив я сьогодні добро?”, я пропоную вам подумати, як застосувати його до врятування зблукалих овець:

*Якщо хочеш... цей світ
врятуват,
То можливості легко знайти.
Ти їх не пропускай, марно часу
не гай,
Сьогодні добро ти чини!¹*

Може здаватися, що наші сусіди невдячні, налякані або навіть не зацікавлені в тому, щоб їх спасали. І наші рятувальні зусилля можуть вимагати часу, зусиль, енергії і допомоги з боку інших. Однак винагородою за ці зусилля будуть вічні благословення. Як і обіцяв Господь, якщо ми приведемо “тільки одну душу до [Нього], якою великою буде наша радість з нею в царстві [нашого] Батька” (Уз 18:15).

ПОСИЛАННЯ

1. Див. “Чи зробив я сьогодні добро?” Гімни, № 132.

ВОНА НЕ МАХНУЛА НА МЕНЕ РУКОЮ

Соня Констанс

Коли в 1990 році я приєдналася до Церкви, то подружилася з багатьма сім'ями, отримала покликання і відчувала себе в приході своєю. Однак через рік, переїхавши до нового приходу, я почала віддалятися від Церкви. Я перестала ходити на збори і почала зустрічатися з чоловіком, який не був членом Церкви.

Я продовжувала вірити, що Церква істинна. Просто я більше не вважала себе достатньо хорошою, щоб ходити до неї. Потім моєю візитною вчителькою призначили Кеті.

Кеті телефонувала мені щомісяця перші кілька місяців, намагаючись призначити зустріч. Оскільки я завжди знаходила відмовки, вона натомість почала поштою надсилати мені "Послання візитного вчителювання". Щомісяця послання надходило без жодної затримки. Так тривало чотири роки, навіть після того, як я вийшла заміж за свого хлопця і в нас народилося двоє дітей.

Виявляти співчуття

Старійшина Роберт Д. Хейлз

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

У притчі про заблукалу вівцю пастир пішов її шукати й шукав, доки не знайшов. Потім він повернувся, сповнений радості (див. Лука 15:4–7).

У притчі про загублену драхму вдова запалила свічку, яка давала світло, і вимітала кожен закуток, щоб знайти монету. Вона дуже зраділа, що знайшла її (див. Лука 15:8–10).

Іноді я викидала ті послання, навіть не відкриваючи їх. Іноді я їх читала, а після того викидала. Потім одного дня мій чоловік пішов від мене. Побачивши, що я залишилася сама з немовлям і ще одним малюком, у мене раптом з'явилося багато запитань, що потребували відповідей. Коли знову надійшло моє щомісячне "Послання візитного вчителювання", я вирішила вперше після довгої відсутності піти до церкви.

Я почувала себе так незручно, ніби мої гріхи були написані у мене на лобі. Сестра, яку я знала завдяки програмі для дорослої молоді, привітала мене і ми сіли разом. Раптом увійшла Кеті. Я відвернулася, почувавши себе незручно через те, що не відповідала на її добрі послання. Вона посміхнулася до мене, перекинулася слівцем з моєю сусідкою, а потім сіла біля свого чоловіка.

Коли наступного дня я прийшла додому з роботи, на автовідповідачі було повідомлення від Кеті. Я не могла їй передзвонити. Я знала, що вона хоче сказати, що мені більше

не можна приходити до церкви, бо мої гріхи надто тяжкі. Було неприємно, що Кеті має сказати мені про це, однак я знала, що це правда. Мені не було місця серед праведних. Я не змогла їй передзвонити, проте наступного вечора вона знову зателефонувала.

"Я хочу вибачитися",—сказала вона.

Чому це Кеті потрібно просити у мене вибачення?

"Я не впізнала вас, коли побачила в церкві в неділю,—сказала вона.— Після причасних зборів я запитала про вас у сестри, яка сиділа поруч з вами. Але на той час ви вже пішли. Я була така рада бачити вас!"

Я остовпіла.

"Сподіваюся, що ми можемо сидіти разом, коли ви наступного разу прийдете до церкви",—додала Кеті.

"Мені буде приємно",—раптом додала я, переповнена почуттями.

Ми дійсно сиділи разом наступної неділі, і багато неділь після того. Вона надихала мене бути кращою матір'ю,

кращим членом Церкви і кращою візитною вчителькою. Вона завжди уважно слухала, не засуджуючи,—так само, як, мабуть, робив би Спаситель.

Кеті сиділа поруч зі мною в той день, коли я отримувала ендаумент і тоді, коли я уклала храмовий шлюб з моїм новим чоловіком. Вона залишалася моєю візитною вчителькою, поки ми не переїхали з того місця. Її служіння благословило мою сім'ю так, як я не могла навіть уявити. І все це завдяки тому, що вона не махнула на мене рукою.

Обидві ці притчі є прикладом певних дій, до яких вдалися з метою проведення пошуку: освітили темряву і вимітали доти, доки дорогоцінна річ або загублена душа не знаходилася й не поверталася в дім, де її з радістю чекали.

Хорошим прикладом співчуття і служіння, які поклали початок змінам, є приклад Дона і Маріан Саммерсів. Коли вони служили в Англії, їх попросили останні шість місяців місії служити у філії Свіндон, щоб навчати й допомагати в поверненні до активності членів Церкви. Упродовж 80 років у Свіндонській філії

було дуже небагато вірних членів Церкви і багато хороших членів Церкви, які стали менш активними.

Дон і Маріан писали: "Наше перше відвідування Свіндонської філії викликало гнітючі почуття. Святі зустрічалися у холодному орендованому приміщенні. Всіх присутніх було 17 чоловік, включаючи президента і сестру Хейлз та 4 місіонерів. Не знімаючи зимових пальт, ми скупчилися біля невеличкого обігрівача, який ледве грів, і слухали урок Недільної школи".

Далі в листі розповідалося: "Один з членів філії якось підійшов

РЯТУВАТИ ДУШІ

"Крокуючи стежкою життя, ви помітите, що ви не єдиний мандрівник на ній. Є інші, кому потрібна ваша допомога. Потрібно буде укріплювати коліна, тримати за руки, підбадьорювати розум, надихати серця і рятувати душі".

Президент Томас С. Монсон, "Тверда основа", Ліягона, лист. 2006, с. 68.

до мене, кажучи: “Старійшино Саммерс, хочу дати вам пораду. Ніколи не вимовляйте слово *десятина* в присутності свіндонських членів Церкви. Насправді вони в неї не вірять. Ви лише створите непорозуміння”.

Брат Саммерс розповідав: “Але ми навчали десятині й іншим евангельським принципам. Завдяки прикладу й заохоченню президента філії відбулася зміна в серцях, зросла віра та збільшилася активність. Ми відвідали кожного члена Церкви й привели у відповідність записи про членство. Коли провідники почали піклуватися про членів Церкви, ті почали відповідним чином реагувати, і у філії запанував зовсім інший дух. Члени Церкви знову сповнилися ентузіазму в ставленні до евангелії й почали допомагати один одному. ...

Одному молодому подружжю було важко привести у відповідність свої звичаї, манери й одяг, які дуже вирізнялися на загальному тлі. Коли їм сказали про необхідність щось змінити, вони обралися. Подружжя двічі писало єпископу [оскільки на той час це вже був приход], і просило, щоб їхні імена

було вилучено з церковних записів. В останньому листі вони заборонили, щоб хтось із членів відвідував їх, тож [ми] пішли у квітковий магазин і купили у горщику прекрасні хризантеми та попросили, щоб їх послали молодому подружжю. Там була проста записка: “*Ми любимо вас. Ми сумуємо за вами. Ви нам потрібні. Будь ласка, повертайтеся!*” Підпис: Свіндонський приход.

Наступної неділі були збори по-сту і свідчень. То була наша остання неділя у Свіндоні. На зборах було 103 члени Церкви, у порівнянні з сімнадцятьма шість місяців тому. Серед них було й те молоде подружжя. Під час свідчення чоловік подякував Свіндонському приходу за те, що на них не махнули рукою”.

Кожен з нас може мати подібний досвід у місцевих приходах і філіях, якщо ми будемо працювати з неактивними і виявляти до них любов. Як радісно “бу[ти] милостив[ими]” (Юди 1:22) до тих, хто вже, можливо, готовий знайти себе, а потім захоче повернутися.

З “Some Have Compassion, Making a Difference,” Ensign, May 1987, 77; правопис узгоджено з сучасними правилами.

Радю зустріти блудного сина

Старійшина Спенсер Дж. Конді
Служив сімдесятником з 1989 по 2010 р.

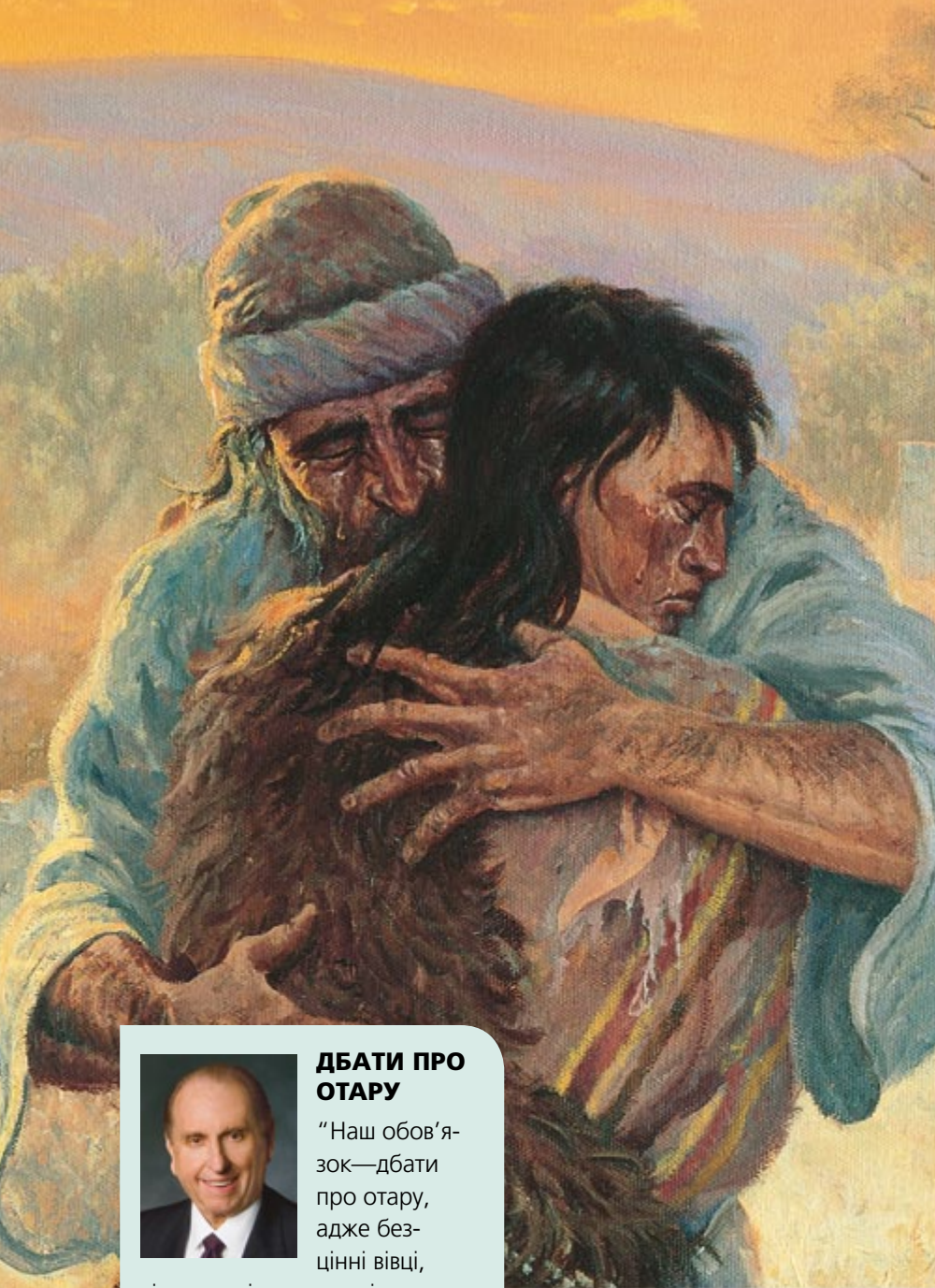
Притча про блудного сина яскраво ілюструє широку гаму людських характерів. По-перше,

ми бачимо егоїстичного блудного сина, який не цікавиться ніким, крім самого себе. Однак після розгульного життя він раптом зрозумів, що “злочестивість ніколи не була щастям” (Алма 41:10), і “спам’ятався” (Лука 15:17). Він кінець кінцем зрозумів, чийм сином є, і в нього виникло сильне бажання повернутися до батька.

Пихатість та егоїзм зникли; їм на зміну прийшли смирення, скрушене серце й упокорений дух. Як сам син зізнався батькові: “Прогршився я, отче, против неба та супроти тебе, і недостойний вже зватися сином твоїм” (Лука 15:21). Безслідно минулися молодеча бунтівливість, юнацький егоїзм і невпинна гонитва за задоволеннями. Замість цього зароджується бажання постійно чинити добро. І якщо кожен з нас буде відверто чесним з собою, то зізнається, що часточка блудного сина жила або живе в кожному з нас.

Тепер поговоримо про батька. Дехто може дорікати йому за надмірне потурання бажанню молодшого сина віддати йому “належну частину маєтку” (Лука 15:12). Немає сумніву, що батько в цій притчі з великою повагою ставився до принципу свободи волі й свободи вибору. Саме через цей принцип зав’язалася війна на небесах. Батько не мав жодного бажання змушувати сина до послуху.

Однак цей люблячий батько ніколи не відмовлявся від свого непутячого сина. Він завжди на нього чекав. Підтвердженням цього є зворушлива розповідь про те, що коли син “далеко ще був, його батько... переповнився

ДБАТИ ПРО ОТАРУ

“Наш обов’язок—дбати про отару, адже безцінні вівці,

ці вразливі ягнята скрізь: у нас вдома, в домівках наших родичів, і вони чекають нас у наших церковних покликаннях. Ісус наш Взірець. Він сказав: “Я—Пастир Добрий, і знаю Своїх” (Іван 10:14). На нас обов’язок пасторства. Нехай кожен зробить крок до служіння”.

Президент Томас С. Монсон, “Небесні домівки, вічні сім’ї”, Ліягона, червень 2006, с. 70.

жалею: і побіг він, і кинувся на шию йому, і зачав цілувати його” (Лука 15:20). Крім того, що батько фізичними проявами виразив свою любов до сина, він також наказав слугам принести йому одяг, взуття і перстень, заколоти відгодоване теля, радісно промовляючи: “Цей син... був пропав—і знайшовся” (Лука 15:24).

За довгі роки батько розвинув у собі таке співчуття, прощення й любов, що він міг лише любити і

прощати. Цю притчу люблять усі без винятку, бо вона дає надію всім нам, що люблячий Небесний Батько стоїть край дороги, як про це сказано у притчі, і з нетерпінням чекає на повернення додому кожного із Своїх блудних дітей.

А тепер поговоримо про старшого, слухняного сина, який висловив незадоволення своєму батькові, готовому прощати: “Ото, стільки років служу я тобі, і ніколи наказу твого не порушив,—ти ж ніколи мені й козеняти не дав, щоб із приятелями своїми потішився я...

Коли ж син твій вернувся оцей, що проїв свій маєток із блудницями,—ти для нього звелів заколоти теля відгодоване” (Лука 15:29–30).

Так само як частка блудного сина живе в кожному з нас, також може бути, що кожному притаманні й риси старшого сина. Апостол Павло навчав, що проявами Духа є “любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність [і] здержливість” (Галатам 5:22–23). Звичайно ж, добре, що старший син був дійсно слухняним батькові, але за послухом крилися напускна праведність, схильність судити інших, жадібність і повна відсутність співчуття. Його життя *не* було відображенням плодів Духа, бо він вважав ставлення батька до синів абсолютно несправедливим, тому замість спокою відчував великі страждання. ■

З виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга 9 лютого, 2010 р. Вживання розділових знаків узгоджено із сучасним Правосисом. Прочитати весь виступ англійською мовою ви зможете на сайті <http://speeches.byu.edu>.

БУДЬ ЛАСКА, ПОШЛИ КОГОСЬ

Під час важкої вагітності своєю другою дитиною мені доводилося приймати ліки, щоб запобігти викидню. Ліки посилювали відчуття втоми й нудоти.

А ще гірше те, що мій чоловік працював по 15 годин, намагаючись успішно вести свій новий бізнес. Ми нещодавно переїхали до нового міста. Мої батьки жили за 640 км від нас. Я нікого не знала, була прикута до ліжка і в той же час

мала доглядати за малюком. Мені було страшно й самотньо.

У такому стані я звернулася до Того, хто, як я знала, не дасть мені занепасти духом—до свого Небесного Батька. Я стала на коліна біля ліжка і помолилася: “Небесний Батьку, я знаю, що вже багато років обіцяла Тобі повернутися до Церкви. Думаю, що я вже готова до цього. Але у мене не вистачає сміливості зробити це самій. Будь

ласка, пошли когось, хто запросить мене до церкви”.

Наступного дня у двері хтось подзвонив. Я лежала на дивані в піжамах в неприбраній вітальні, відчуваючи нудоту. Тому я не відкрила двері. За кілька хвилин мене пронизала думка: а якщо той дзвінок у двері був відповіддю на мою молитву про людину, яка прийшла запросити мене у церкву?

Я знову пішла у кімнату, знову стала на коліна і помолилася: “Небесний Батьку, мені дійсно соромно за те, що я не відчинила

Мій чоловік працював по 15 годин, а батьки жили далеко. Я нікого не знала, була прикута до ліжка і в той же час мала доглядати за малюком. Мені було страшно й самотньо.

двері. Якщо Ти посилає когось поговорити зі мною, я обіцяю, що буду готова до цього завтра, якщо Ти пошлеш їх знову”.

Наступного дня я встала, прийняла душ, одягнулася, як для гостей, і весь день прибирала в домі. Потім я терпляче чекала, коли знову подзвонять у двері. І таки подзвонили. Коли я відчинила, то побачила на порозі двох жінок.

“Ми ваші візитні вчительки,— сказали вони.—А ви знаєте, що таке візитне вчителювання?”

“Так, знаю,—відповіла я, радіючи, що вони повернулися.—Заходьте”.

Одна з тих візитних вчительок, президент Початкового товариства, почала регулярно заходити, щоб переконатися, що зі мною все гаразд. Вона навіть запропонувала возити мого малюка до церкви і домовитися про відвідування місіонерів повного дня. Ці візити зміцнили моє свідчення й додали сміливості повернутися до церкви.

Я не могла повірити, що так багато років не молилася Небесному Батькові й не отримувала від Нього захист і підтримку. Яке це благословення—мати Спасителя, Який з любов'ю і милосердям допомагає мені нести тягарі. Я стала кращою людиною завдяки Його любові, і я відчуваю, що стаю все більше схожою на себе в той час, коли ходила до церкви в юності.

Небесний Батько довів мені, що для Нього все можливе. Усе, що Він просить від нас—мати віру в Його здатність відповідати на наші молитви. ■

Венді Валковіак, шт. Юта, США

МЕНЕ ОБРАЗИВ ДРУГ

У філії Церкви в Росії у мене був друг, з яким я спілкувалася під час усіх церковних заходів. У нас було багато спільного, нам було разом весело, і я була рада, що в мене є такий хороший друг.

Але потім сталася якась дивина. Без жодної видимої причини він сильно образив мене. Він не попросив пробачення, і я перестала з ним спілкуватися. Я навіть не віталася з ним в неділю. Так тривало два місяці. Мені було боляче, я почувалася нещасною, але нічого не казала.

Потім я дізналася, що він від'їжджає з нашого міста. Я подумала, що треба виправити наші стосунки. Я вирішила, що нам треба помиритися. В той же час я згадала вірш з Книги Мормона: “Спрямуйте свій шлях до брата свого і спочатку примиріться з своїм братом, а тоді приходьте до Мене з щирими намірами у серці, і Я прийму вас” (3 Нефій 12:24).

Мені було важко упокорити себе й зробити перший крок. Однак я помолилася, а потім подзвонила до нього. Я не знала, як він відреагує, і була готова до найгіршого. Але те, що я почула, дуже вразило мене.

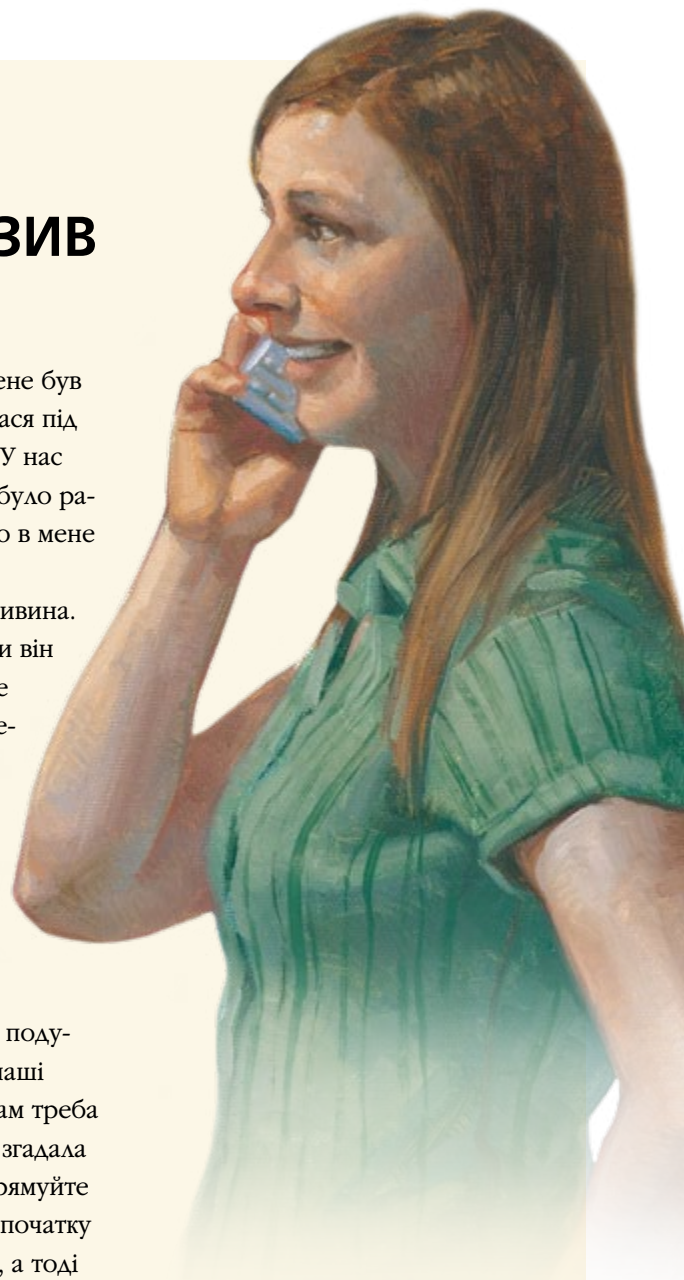
Він щиро попросив вибачення, і з його голосу я зрозуміла, що він дуже страждав через свій вчинок—так само, як і я. Більш за все я запам'ятала одне речення, яке він

повторив тричі: “Наталю, дякую за дзвінок!”

Я була дуже щаслива! Невдовзі він поїхав, але ми залишилися найкращими друзями.

Навчатися любити й прощати одне одного—це одне з найскладніших завдань. Прощення—особливо, якщо ми не завинили—вимагає, щоб ми упокорилися й приборкали свою гординю. Я зрозуміла, що варто зробити перший крок до прощення і примирення. ■

Наталя Федорівна Фролова, Нідерланди

Я НЕ ХОЧУ ВАС ЗНАТИ!

З і щирою молитвою в серці разом зі своїм 14-річним напарником я постукав у двері до Енді. То був наш перший візит в його дім у якості домашніх вчителів. Нам нещодавно доручили відвідувати його, хоча у нього була репутація важкого підопічного. Двері відчинилися і на порозі у японському кімоно стояв він.

“Слухаю вас”.

“Добрий день. Мене звуть Ірвін, а це—мій напарник. Ми ваші домашні вчителі і хочемо вас відвідати”.

За його спиною ми побачили його дружину, одягнуту таким самим чином. У них була вечеря в японському стилі.

“Мабуть, ви бачите, що ми

вечеряємо і в нас немає для вас часу”,—сказав він.

“Може, ми прийдемо іншим разом?”—запитав я.

“Навіщо?”

“Щоб краще з вами познайомитися”,—відповів я.

“Навіщо вам зі мною знайомитися?”—запитав він.—“Я не хочу вас знати!”

Мабуть, після тієї ж зустрічі ми могли здатися й не відвідувати його більше. Але ми продовжували. Коли ми прийшли наступного місяця, то Енді впустив нас. Прямо перед нашими очима була стіна, заставлена пляшками з-під пива у формі старовинних машин. Наша зустріч з Енді була короткою, але ми дізналися, що він був полковником Військово-Повітряних сил у відставці. Наші наступні візити були також короткими і малорезультативними.

Одного вечора, коли я йшов з церковних зборів, то почув, як внутрішній голос спонукає мене зайти до Енді. “Ні, дякую,—подумав я.— Не сьогодні”.

Коли я стояв на червоному світлі світлофора, то знову відчув спонукання відвідати Енді. Я подумав: “Будь ласка, я цього вечора не в тому настрої, щоб відвідувати Енді”.

Однак, коли я зробив останній поворот по дорозі додому, втретє відчув те ж саме спонукання, яке не залишало сумніву, що мені слід робити.

Я поїхав до його дому, просячи в молитві спрямування. Потім я

підійшов до дверей і постукав. Коли Енді впустив мене, я побачив на столі Книгу Мормона і сімейний родовід. Я відчув, що в домі панує інший дух. Щось також змінилося і в Енді. Він спокійно розповідав про свою любов до матері й сестри, які склали родовід.

Вперше він розмовляв зі мною відверто. Він розповів, що відчуває біль у спині, й додав, що наступного дня лягає в госпіталь March Air Force Base, що знаходиться неподалік, у Ріверсайді, шт. Каліфорнія. Я запитав, чи хоче він отримати благословення священства. Не вагаючись, тихим голосом він сказав: “Так, я хочу”. Я зателефонував президенту кворуму старійшин, який прийшов допомогти мені дати благословення.

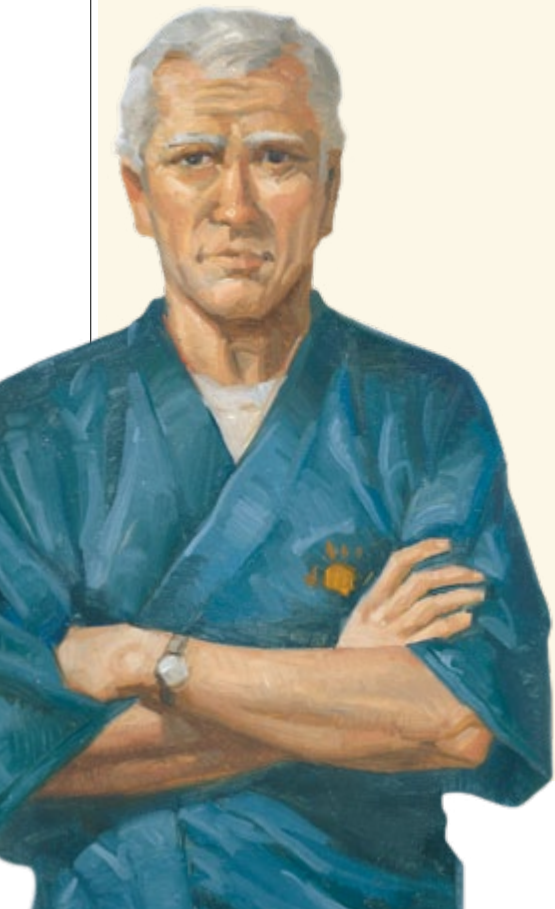
Наступного дня лікарі сказали Енді, що у нього рак легенів, який не піддається операції. Після такої новини він пішов на зустріч з єпископом. За кілька місяців Енді вже був прикутий до ліжка.

Якось увечері, коли я прийшов провідати його, дружина провела мене в його кімнату, де він лежав уже дуже слабкий. Я став на коліна біля його ліжка і обійняв його. Я прошепотів: “Я люблю тебе, Енді”. Зібравши всі сили, він поклав руку мені на плече із великим зусиллям сказав, що також мене любить. Через два дні він помер.

Його дружина запросила мене на похорон. Крім мене були присутні лише чотири члени його сім'ї.

Я такий вдячний, що прислухався до спонукання Духа відвідати Енді. ■

Ірвін Файджер, шт. Юта, США

ДЕСЯТИНА НЕ МОЖЕ ПОЧЕКАТИ

У старшому підлітковому віці, коли я почав проводити час з місіонерами повного дня, то зрозумів, як важливо мати свідчення про ті принципи, яких я невдовзі навчатиму як місіонер. Я вирішив, що один з принципів, який я хочу зрозуміти краще—це десятина.

Багато людей здобувають свідчення про десятину в період фінансових труднощів. Але коли я зростав, у мене всього було більше, ніж достатньо. Якщо у мене й виникали якісь фінансові потреби, то батьки дбали про них. Я був завжди за це вдячний, і хоча знав, що вони сплатять за мою місію, все ж вирішив, що хочу сплатити половину суми самостійно, працюючи вчителем неповний робочий день.

У той самий час я зрозумів, що не сплатив усі 10 відсотків десятини з попередньої зарплати. Я вирішив, що коли отримаю наступну, то сплачу різницю, щоб бути платником повної десятини.

Однак, коли мені заплатили за місяць, сума була меншою, ніж я сподівався. Робота, яку я виконував, за своїм характером не була регулярною, тому зарплата кожного місяця була різною. Я швидко зрозумів, що зарплатні не вистачить, щоб покрити всі мої витрати і надолужити те, що я заборгував Господу в сплаті десятини за минулий місяць.

Я обдумав усі альтернативи, а

потім подумав: “Наступного місяця я виплачу всю десятину”. Однак потім пригадався урок про десятину на інституті релігії. Особливо чітко пригадалося те, що Господь каже у Старому Завіті: “Тим Мене випробуйте” (Малахія 3:10). Я мав нагоду перевірити цей принцип і здобути сильніше свідчення про принцип, якого невдовзі буду навчати інших.

Коли я платив десятину, то мав хороше відчуття від того, що сплатив і те, що заборгував. Але можливість “випробувати” Господа з’явилася наступного дня. Це трапилось набагато раніше і таким надзвичайним чином, що я не міг і сподіватися—мене запросили

працювати повний робочий день вихователем у дитсадку. Я міг працювати до самого від’їзду на місію, а грошей, які я заробляв, з лихвою вистачало на те, щоб сплатити половину місіонерських витрат. Це благословення дуже сильно зміцнило моє свідчення про десятину. Те свідчення кожного разу міцнішало, коли я ділився ним упродовж наступних двох років у Німецькій Мюнхенській/Австрійській місії.

Я знаю, що принцип десятини істинний і що Господь дійсно “відчиняє нам отвори небесні” й проливає так багато благословень—“аж надмір” (див. Малахія 3:10). ■ Давид Ерланд Ісаксен, Норвегія

Я швидко зрозумів, що зарплатні не вистачить, щоб покрити всі мої витрати і надолужити те, що я заборгував Господу у виплаті десятини за минулий місяць.

Доросла молодь і домашній сімейний вечір

В понеділок увечері члени Церкви по всьому світу проводять домашній сімейний вечір. Як навчали сучасні пророки, домашній сімейний вечір—це час “для того, щоб зібратися групою, щось організувати, виявляти любов, свідчити, вивчати євангельські принципи, розважатися й відпочивати всією сім’єю, а також робити все, що сприяє сімейній єдності та згуртованості”¹.

Для дорослої молоді, про яких ітиметься далі, домашній сімейний вечір—це пріоритет. Не всі з них живуть з батьками, братами чи сестрами. Дехто проводить домашній сімейний вечір з сусідами по кімнаті, з членами приходу або друзями по інституту. А інші відводять час для особистих роздумів. Однак усі вони розповідають про благословення у своєму житті, які вже мають і ще матимуть внаслідок виконання настанови пророків проводити домашній сімейний вечір.

Благословення для всіх аспектів життя

Як новонавернена і єдиний член Церкви у своїй сім’ї я відвідую домашній сімейний вечір у центрі

для дорослої молоді в моєму місті. Участь у домашніх сімейних вечорах є важливою для мене, бо я навчилася проводити урок для маленької групи, я почала краще розуміти євангельські принципи, яких мене навчали, поки я досліджувала Церкву, і я бачила, як інші зростають, коли навчають або діляться свідченням.

Я розумію, що це важливі навички для майбутнього

життя. Коли в мене з’явиться власна сім’я, то завдяки хорошому прикладу, який бачу, я знатиму, як організувати змістовні й веселі домашні сімейні вечори.

Однак домашній сімейний вечір—це також важлива частина теперішнього етапу мого життя. Іноді легше залишитися вдома у вечір понеділка, особливо, коли погана погода або якщо мені потрібно багато навчатися. Але майже кожного разу, коли переді мною постає ця дилема, я завжди йду на

домашній сімейний вечір, тому що знаю, як важливо спілкуватися з іншими молодими людьми, щоб поговорити про євангелію й разом порозважатися. Навіть коли нас мало, то все одно я здобуваю чудовий досвід.

Ще одним позитивним моментом у відвідуванні домашнього сімейного вечора в центрі для дорослої молоді є можливість приходити раніше або залишатися допізна, займатися на піаніно, грати в ігри або просто відпочивати—завжди щось знайдеться.

Я знаю, що коли слухняна й виконую настанову пророків брати участь у домашньому сімейному вечорі, то отримую благословення. Я бачу прояв цього в усьому: в навчанні, в роботі, в тому, що Господь благословляє мене силою на тиждень вперед і дає натхнення.

Леннеке Родермонд, Нідерланди

Міцна основа для розбудови

Я зростала в сім'ї, де регулярно проводилися домашні сімейні вечори. Я пригадую, що в дитинстві домашні сімейні вечори були однією з важливих подій у моєму житті, і кожного понеділка я з радістю прокидалася й нагадувала батькам, що того вечора мав бути домашній сімейний вечір. Сьогодні, хоча я вже доросла, однак живу з батьками й продовжую щотижня проводити час зі своєю сім'єю.

Оскільки в нашій сім'ї домашній сімейний вечір проводився з того часу, коли я була зовсім малою, я завжди розуміла його важливість. У Кореї, де багато батьків і дітей дуже зайняті й мало часу приділяють

спілкуванню в сім'ї, домашній сімейний вечір—це прекрасна нагода побути разом і зміцнити одне одного.

Є ще одне благословення, яке я отримала внаслідок невтомних зусиль моїх батьків—я здобула міцну основу, на якій розбудовую свідчення про Ісуса Христа. Хоча я вивчала євангелію в церкві, але саме під час уроків на домашніх сімейних вечорах я дійсно почала

розуміти її принципи. Завдяки цьому я могла ходити до церкви й зростати у євангелії, опираючись на власній вірі, а не на вірі батьків.
Хай Пі Лі, Корея

Нагода ділитися вірою

Я—24-річний юнак, який здобув міцне свідчення про євангелію Ісуса Христа завдяки виконанню пророчої настанови проводити домашній сімейний вечір. Хоча я єдиний член Церкви у своїй сім'ї, після хрищення я зрозумів, що домашній сімейний вечір може зміцнити нас, і вирішив запровадити його в нашому домі.

Тепер уся сім'я знає, що понеділок—це особливий день, коли ми збираємося разом, щоб вивчати євангельські істини. Іноді ми вирішуємо сімейні проблеми або обговорюємо труднощі, потреби чи інтереси когось із членів сім'ї. Я навчився по-справжньому спілкуватися з моїм Небесним Батьком і радитися із членами сім'ї в душі любові. Завдяки цьому ми стали більш згуртованими, а це велике благословення.

ДОМАШНІ СІМЕЙНІ ВЕЧОРИ ПОТРІБНІ ВСІМ

“Він призначений для сімей з дітьми, для сімей, де є лише один з батьків, та для батьків, які не мають дітей. Він призначений для проведення домашнього вечора групою дорослої молоді і людей, які живуть самі чи з сусідами по кімнаті. ... Регулярна участь у домашніх сімейних вечорах розвиватиме почуття власної гідності, сімейну єдність, любов до наших ближніх і довіру до Небесного Батька”.

Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985), Президент Н. Елдон Таннер (1898–1982) і Президент Меріон Г. Ромні (1897–1988), *Family Home Evening: Happiness through Faith in Jesus Christ* (1976), 3.

Крім того, домашній сімейний вечір заклав міцну основу для членів моєї сім'ї в евангелії Ісуса Христа, і зараз вони досліджують Церкву. В дійсності, місіонери повного дня час від часу приходять до нас на домашній сімейний вечір.

Я знаю, що коли я одружуся, моя сім'я буде отримувати благословення завдяки домашнім сімейним вечорам. Але я також вдячний, що домашній сімейний вечір став важливою складовою мого життя вже зараз. Я знаю, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів — істинна, і що програма проведення домашнього сімейного вечора дана через натхнення від Бога.

Лебані Бутаво, Зімбabwe

Встановлений пріоритет

Я зростала в сім'ї, де домашньому сімейному вечору віддавався пріоритет. Для того щоб вчасно розпочинати його по понеділках, ми йшли після школи відразу додому, не плануючи проводити час з друзями. Особисті завдання, наприклад, уроки, ми робили після домашнього

сімейного вечора. Дійсно, нікому не віддавалася перевага в цей особливий час, який ми проводили разом із сім'єю.

Ми відчували на собі вплив домашнього сімейного вечора не лише тому, що він був пріоритетним заходом, але тому, що ми докладали спільних зусиль для його проведення. Ми по черзі готували уроки, пригощення, промовляли вступну й заключну молитву. Ми не

лише слухали уроки, але і мали нагоду бути вчителями. Завдяки цьому я здобула знання і свідчення про евангелію, а наші сімейні узи зміцнилися.

Через те, що домашній сімейний вечір став звичкою в моєму житті, я з нетерпінням чекаю, благословень, які він принесе в мою власну сім'ю.

Чіко Кобе, Японія

Засіб від ностальгії

Я зростала в сім'ї, в якій батьки були яскравим прикладом для двох моїх братів, моєї сестри й мене. Завдяки їхнім зусиллям наша сім'я мала багато благословень. Наприклад, ми стали дуже згуртованими, бо зверталися одне до одного в часи нужди й випробувань. І хоча дехто з членів моєї сім'ї є менш активним у Церкві, вони все ж таки приєднуються до нас на домашніх сімейних вечорах.

Якийсь час я жила в Сідней, Австралія, і будучи так далеко від Ірландії, дуже сумувала за домом. На щастя, я жила біля церковного дому зборів, де разом з іншою дорослою молоддю відвідувала домашні сімейні вечори. То було великим благословенням для мене, бо коли я туди приходила, то більше не відчувала суму. Так добре було спілкуватися з членами Церкви свого віку в спокійній атмосфері й відчувати присутність Духа.

Лінда Райян, Ірландія

Те, про що я ніколи не жалкував

Я приєднався до Церкви у травні 2009 року. З того часу я швидко оцінив ті благословення, які приходять завдяки постійному відвідуванню домашнього сімейного вечора. Один незабутній випадок пов'язаний з “футболом на стільцях”, влаштованим нашим приходом для дорослої молоді. Це різновид футболу, який проводиться у приміщенні. Ми грали в нього в спортзалі місцевого дому зборів. Суть полягала в тому, щоб захищати свій стілець і в той же час нападати на інших з гумовим м'ячем. Я сформував коаліцію разом з двома іншими гравцями. У кінці лише нас трое залишилося в грі, і ми відразу ж почали грати один проти одного. Замість

того, щоб засмутитися з цього приводу, ми невпинно сміялися! То була найвеселіша розвага, яку я мав у житті, і я знаю, що мені було б важко знайти щось подібне поза Церквою. Усі гарно провели час, навіть якщо й програвали, але

для мене не це було головним. Дух дружби—ось що зробило цей захід незабутнім.

Такі миттєвості допомагають долати надмірний стрес випускного року в навчальному закладі. Як би не пройшов тиждень, я знаю, що завжди буду почуватися краще, якщо прийду на домашній сімейний вечір. Можливо, я не завжди буду в захваті від того, що відбувається, можливо, я не завжди матиму

бажання прийти, але ніколи не пожалкую, якщо прийду.

Метт Адамс, шт. Небраска, США

Пріоритет для всіх нас

Є багато способів того, як я можу проводити вечір понеділка— від участі в університетських гуртках до занять спортом і розваг. Але ті, хто живе в нашому гуртожитку— всі святі останніх днів—вирішили, що важливо проводити домашній сімейний вечір. І ми зробили це своїм пріоритетом. Ми віддали перевагу цьому пріоритету змінювати одне одного в той період життя, коли вважається, що важко жити за євангелією. Ми як молодь і як друзі зближаємося, коли ділимося свідченнями й історіями з життя.

Я розраховую на те, що домашні сімейні вечори є тим часом упродовж тижня, коли я отримую духовне живлення. Багато разів я приходив на домашній сімейний вечір з питанням, яке не давало мені спокою, і отримував відповідь під час уроку або завдяки духовній думці, якою хтось поділився. Це також час визначення й обдумування цілей, які сприяють моему розвитку.

Після того як я прийняв рішення постійно проводити домашній сімейний вечір, я не вважаю це жертвою. Я знаю, що маю там бути. І це те місце, де я *хочу* бути. ■

Люк Расмуссен, Уельс

ПОСИЛАННЯ

1. Джозеф Філдінг Сміт, Гарольд Б. Лі та Н. Елдон Таннер, *Family Home Evenings, 1970–1971* (1970), v.

“Мені так самотньо у церкві. Як мені навчитися відчувати, що я—її частина?”

Коли ви з молитвою будете шукати відповідь на своє запитання, згадайте про вчення, що міститься в Писаннях: коли ми приєднуємося до Церкви, ми “не чужі й не прихोждьки, а співгромадяни святим, і домашні для Бога” (Ефесеям 2:19). Це означає, що ми повинні бути дружелюбними до всіх у церкві. Усі ми діти Божі й намагаємося поклонятися Йому в любові та єдності.

Ось кілька порад щодо того, як відчувати себе частиною цілого.

Познайтеся з людьми будь-якого віку. Наприклад, на причасних зборах ви можете сісти біля матері-одиначки з малими дітьми. Вона буде вдячна за допомогу. Або ви можете привітати нову людину в приході чи філії та ближче познайомитися з нею. Коли 12-річні юнаки й дівчата переходять в Товариства молодих чоловіків і молодих жінок, ви можете сісти поруч. Дуже весело мати друзів свого віку, але якщо ви будете знайомитися з людьми різного віку й різних інтересів, то матимете більше шансів знайти друзів.

Приходьте на заходи приходу чи філії. Важко ходити самому, але, прийшовши, ви знайдете друзів. Сядьте біля того, хто сидить сам. Привітайтеся, розпитайте, чим цікавиться ця людина. Це може бути початком хорошої дружби.

Спілкуйтеся

Коли я вперше прийшла в Товариство молодих жінок, то почувалася самотньо, тому що всі мої друзі залишилися у класі “Доблесний”. Однак я намагалася підтримувати молодих жінок, і вони також підтримували мене. Я змогла знайти нових друзів і спілкуватися з ними. Самотність зникла, і я була щасливою. Зараз я президент класу “Вулик”, і коли я бачу, що новій сестрі незатишно з нами, я розмовляю з нею, пояснюю, що ми робимо в класі, й допомагаю їй відчути, що вона одна з нас.

Греді Г., 14 років, Ліма, Перу

Беріть участь

Кілька місяців тому я поїхала зі своєї країни до іншої, де я знала лише мою сестру та її хлопця. У церкві я почувала себе чужинкою. Минуло два чи три місяці, а почуття самотності не залишало мене, поки я не вирішила усміхатися іншим людям і запитувати: “Як у вас справи?” З кожною неділею вони розповідали все більше, не обмежуючись простою фразою: “Все гаразд”. Дуже допомогла участь у семінарії та спільних заходах і робота над програмою “Особистий розвиток” разом з іншими дівчатами. Зараз я почуваюся затишно в церкві, ніби я вдома.

Ванесса Б., 17 років, Ла-Вега, Домініканська Республіка

Знайтеся з іншими людьми

Кілька років тому в мене була така сама проблема. Тож я вирішив, що спробую влитися в приход і показати свою справжню сутність. Як тільки я відкрився іншим, вони відкрилися мені. Це дало можливість зав'язати міцні дружні стосунки з кожним членом мого кворуму.

Мак-Кой С., 17 років, шт. Юта, США

Допомагайте іншим

Пам'ятайте, що всі люди—це діти Небесного Батька. Намагайтеся усміхатися і дружити з кожним. Допомагайте іншим. Піклуйтеся про тих, хто

почувається самотнім. Коли я служу іншим, то відчуваю радість, а не самотність. Також дуже важливо відвідувати семінарію або інститут релігії. Там ми відчуваємо тепло і доброту. Не бійтеся розповідати про свої проблеми чи побоювання. Усі ми брати і сестри, і маємо подібні проблеми та випробування.

Ігор П., 19 років, Київ, Україна

Моліться, щоб мати хороших друзів

На церковних заходах я ставила собі запитання: "Чому в мене немає друзів?" Мені було сумно, самотньо, і я зверталася в молитві до Бога. Я просила Небесного Батька послати мені хороших друзів. Це було не легко, але з часом я знайшла хороших друзів. Я більше не боюся з кимось заговорити або долучитися до групи дівчат. Я зрозуміла, що Небесний Батько відповів на мої молитви і що я більше не самотня.

Діана І., 16 років, Коррієнтес, Аргентина

Заведіть розмову

Кілька років тому наша сім'я переїхала в інше місце. Перші кілька тижнів, коли я відвідувала церкву й спільні заходи, я почувала себе самотньою. Однак я молилася, щоб знайти нових друзів і почувати себе затишно в новому приході. Поступово я навчилася любити й цінувати цей приход. Саме я повинна була знайти нових друзів. Саме я повинна була заводити розмову. Саме я повинна була брати активну участь на уроках і

слухати, що кажуть інші. За допомогою Небесного Батька зараз я маю близьких друзів серед людей, яких ніколи не уявляла своїми друзями.

Лія В., 16 років, шт. Колорадо, США

Шукайте друзів серед людей іншого віку

Я більше здружилася з людьми молодшого віку та їхніми провідниками, ніж з однолітками. Я знаю, що

колись ви також потоваришуєте з ними в Церкві, а якщо ні, то нічого страшного, бо ви все одно вивчатимете церковні матеріали.

Сюзанна З., 18 років, шт. Каліфорнія, США

Товаришуйте зі своїми провідниками

Упродовж багатьох місяців я почувалася самотньою в церкві.

Мені подобалися збори й заходи, однак

я просто почувала себе відокремленою від інших дівчат. Потім я

частіше, ніж раніше, почала розмовляти зі своїми провідниками. Вони такі чудові! Як тільки я почала з ними розмовляти, то відчула, що більш залучаюся до програми й у мене більше друзів на спільних заходах.

Кімберлі Г., 14 років, шт. Аризона, США

ВДІЛЯЙТЕ ІНШИМ З ЛЮБОВ'Ю І СЛУЖІТЬ

"Самотність у царстві Божому, як правило, є засланням, у якому ви знаходитеся з

власної волі.

Ми сподіваємося, що ви відчуваєте потребу влитися в сім'ю вашого приходу чи філії та виявляти свої унікальні дари й таланти, щоб торкнутися життя всіх наших братів і сестер. Можливості, які всі ми маємо в наших приходах чи філіях, щоб дбати й товаришувати— безмежні, якщо ми готові вділяти іншим з любов'ю і служити".

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Двадцятих Апостолів, "Belonging to a Ward Family," *Liahona*, Mar. 1999, 12

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

"Мої батьки розлучилися. Іноді один із них дає пораду, яка суперечить пораді іншого. Що мені робити?"

Надсилайте свої відповіді до 15 березня 2011 року на адресу:

Liahona, Questions & Answers 3/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Або на електронну адресу:
liahona@ldschurch.org

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації.

До свого листа чи електронного послання необхідно додати наступну інформацію й дозвіл: (1) повне ім'я, (2) дату народження, (3) назву приходу (або філії), (4) колу (або округу), (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

Послання було приємним

Насправді я не шукав Бога, але коли двоє юнаків запитали, чи можуть вони поділитися зі мною своїм посланням, я вирішив послухати їх.

Ентоні Х. Діас

Хоча мене ще немовлям охрестили в одній з церков, а в дитинстві час від часу я відвідував іншу, релігія ніколи не була важливою частиною мого життя. Коли я підріс, моя родина постійно переїздила з одного міста в інше, і ми перестали ходити на богослужіння. Я вірив у Бога, але не думав про Нього чи про релігію часто.

Усе змінилося у 2006 році, коли мені було 14 років. Мій дядько Біллі помер, коли йому було років 35. Його передчасна смерть змусила мене зрозуміти, як сильно я його любив, і в моєму розумі почали виникати запитання. Куди він пішов після смерті? Чи життя його продовжувалося і він мав майбутнє? Що станеться з його дітьми та іншими членами сім'ї, яких він залишив? Чи був сенс у його житті? Чи був сенс у *моєму* житті?

Ці думки роїлися в моїй голові впродовж кількох наступних місяців? Одного вересневого вечора в 2007 році разом з мамою і трьома

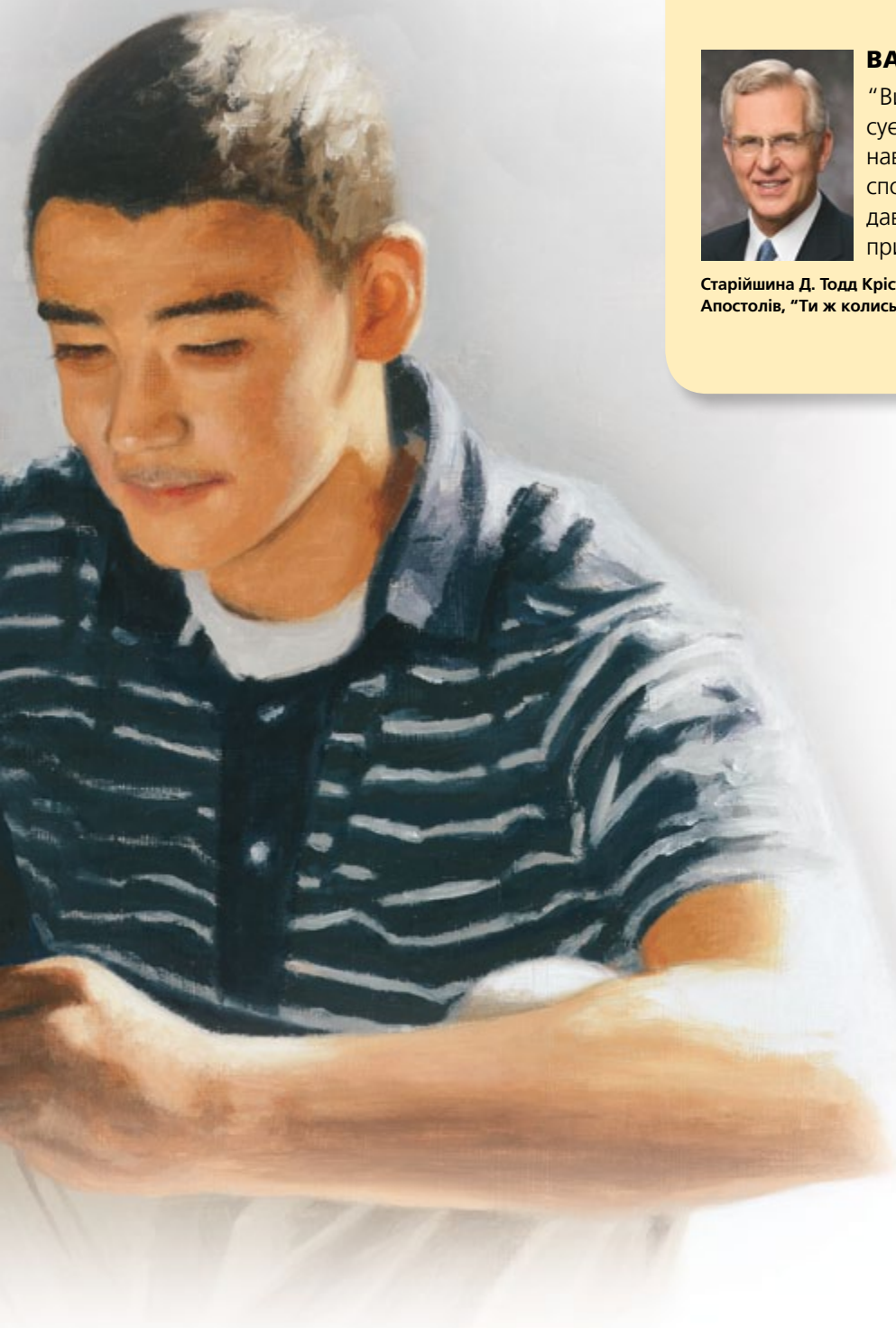
Я пам'ятаю, як читав в Алма 32 про на-сіння віри, яке розвивається і стає приємним. Це з точністю описувало те, чим Книга Мормона була для мене.

молодшими братами і сестрами ми вийшли з кафе в нашому місті Хаверхіллі, шт. Массачусетс, США, і сіли на лавочці. До нас підійшли двоє юнаків у чорних костюмах, білих сорочках і краватках. Один з них сказав: “Я знаю, що це може здаватися трохи дивним—розмовляти з двома

незнайомцями, але чи можемо ми поділитися з вами своїм посланням?”

Ми погодилися. Я знав, що вони будуть говорити з нами про релігію, і був вражений тим, що вони не просто вручили нам картку чи буклет і відразу ж пішли. Натомість ці молоді чоловіки виявили до

нас щиро зацікавленість і з радістю ділилися своїм посланням. У кінці вони запитали, чи можуть відвідати нашу сім'ю. Моя мама погодилася і призначила час, тому я маю їй дякувати за те, що в моєму житті сталася велика зміна на краще.

Ми почали вивчати євангелію. Через певний час мама стала більш зайнятою якимись справами й

перестала зустрічатися з місіонерами, але я продовжував.

Мені було легко спілкуватися зі старійшиною Келсі й старійшиною Хенкоком. Можливо частково тому, що вони були не набагато старші за мене. Я відчував велику любов від них і до них. Невдовзі я відчував таку ж любов від членів приходу й молоді колу.

ВАШЕ НАВЕРНЕННЯ

“Ви зрозумієте, що євангелія записується на вашому серці, що ваше навернення відбувається і слово Господа, сказане через Його пророків давнини і сучасності, стає все більш приємним для вашої душі”.

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Ти ж колись, як навернешся”, *Лягона*, трав. 2004, с. 12.

Місіонери навчали мене плану спасіння, який давав відповіді на запитання про мого дядька й про мою мету в житті. Старійшини також познайомили мене з Книгою Мормона. Я пригадую, як читав в Алма 32 про насіння віри, яке розвивається і стає приємним (див. вірш 28). Це з точністю описувало те, чим Книга Мормона була для мене. Те, що я читав і чого навчали місіонери, було схожим на правду, давало хороші відчуття й було приємним.

Моя мама жартома називала мене в той час “раком-самітником”, бо я заходив у свою спальню й годинами читав Книгу Мормона. Хоча я не розумів у той час, що знаходився під впливом Святого Духа, однак відчував, що шлях є вірним.

Коли місіонери запропонували мені хреститися, то заохочували помолитися, перш ніж прийняти рішення. Коли я молився, щоб дізнатися, чи слід мені приєднатися до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, то отримав дуже чітку відповідь, настільки сильну, що я був просто вражений. Настанова була ясною: хрестися.

Я дуже добре пам'ятаю день свого хрещення: 15 грудня 2007 року. Коли я стояв у холодній воді зі старійшиною Келсі й він підняв руку, зігнувши її у лікті, Дух

переповнив мене. Мені здавалося, що Він повністю огорнув мене. Я можу сказати, що також усміхався від вуха до вуха, але це навіть приблизно не описує того, що я відчував всередині.

Після хрищення я постійно відчував Духа. Я *відчував* себе освяченим. Я *знав*, що мої гріхи прощено. Я відчував схвалення Небесного Батька, що це був дійсно той шлях, яким я мав іти.

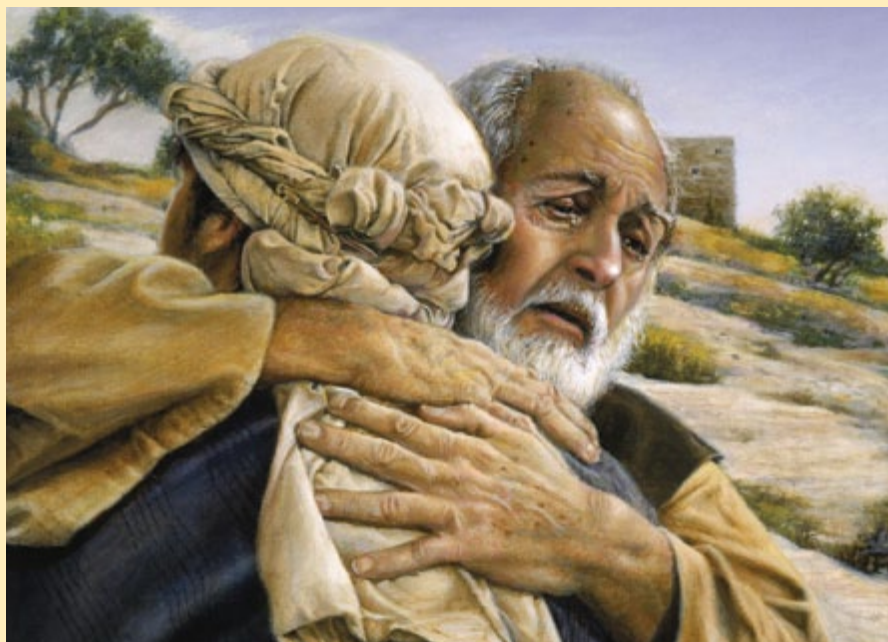
Час від часу, коли виникають сумніви, я в думках повертаюся в той день і згадую, що я тоді відчував. Ці спогади допомагають мені розв'язати всі сумніви, які ще можуть виникати.

Хоча ніхто з нас не може увійти у води хрищення знову, щоб ще раз отримати ті сильні відчуття, ми можемо згадувати про них, коли, каючись і причащаючись, поновлюємо свої завіти. Кожного разу, коли я каюся, то знову отримую те відчуття—чистоти й любові.

Відчуття цієї любові допомагає мені зрозуміти вчення Джозефа Сміта: “Людина, сповнена любов'ю Божою, не задовольниться благословеннями тільки своєї сім'ї, але прагнутиме сягнути цілого світу, прагнутиме благословити весь рід людський”¹. Знання про те, наскільки цінною є душа, допомагає мені радіти нагоді йти і навчати разом з місіонерами мого району. Я також з нетерпінням чекаю на день, коли зможу служити на місії повного дня і розповідати про те, яким щасливим я став завдяки євангелії Ісуса Христа. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 334.

ПОСТІЙНО ЖИТИ ЗА ЄВАНГЕЛІЄЮ

Хоча Ентоні вдячний за надзвичайні духовні події, які відбулися з ним, коли він приєднався до Церкви, юнак розуміє, що світла однієї, хоча й видатної події, не вистачить на все життя. “Ми повинні постійно підтримувати вогонь свого свідчення,—каже він.—І ми знаємо, як це робити. Читати Писання. Ходити до церкви. І таке подібне”.

Ентоні помічає, що відчуває різницю, коли постійно робить це, і коли—ні. І він також знайшов спосіб, як зберігати для себе “новизну” євангелії.

“Я пригадую, як вивчав у класі “Основи євангелії” історію про блудного сина (див. Лука 15:11–32). Коли я читав про юнака, який залишив дім свого батька, то подумав: “Той син—це я”. Дух приніс мені сильне свідчення, що, як і той син, я також можу повернутися до свого Батька. Я відчував, ніби Небесний Батько каже: “Я люблю тебе”. Це відчуття було таким же сильним, як і те, що я мав у день хрищення”.

Він також зрозумів, як важливо ставити запитання під час молитов і вивчення Писань. “Коли я читаю Писання,—каже він,—то шукаю відповіді стосовно того, про що думаю чи міркую. Я питаю Небесного Батька, чого б Він хотів, аби я навчився з того, що я читаю. Я запитую про те ж саме, коли йду до церкви.

Коли я ставлю запитання чи стосовно чогось конкретного, що я маю зробити в житті, чи стосовно того, що я вивчаю,—це означає, що я більш легко можу відчувати провід Святого Духа. Я знаю, що Небесний Батько дійсно там і що Він завжди відповідає”.

ЧЕСНА ДЕСЯТИНА, ВЕЛИКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Оскар Альфредо Бенавідес

Коли мені було майже 17 років, я охрестився в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів і відчув бажання служити Господу на місії. Минуло кілька років, і, згідно зі своїм покликанням, я мав залишити Перу й проповідувати відновлену євангелію в Солт-Лейк-Сіті.

Хоч я усвідомлював, що служіння на місії це велике благословення, однак мене не полишали думки про те, як багато завдань мені потрібно вирішити: документи, паспорт, віза, одяг і, звичайно ж, гроші. Я працював, але не заробляв достатньо. Я був у відчаї! Лишалося всього півтора місяця до від'їзду, а в мене була лише невелика частина необхідних коштів. Усе, що я міг зробити—це звернутися до Господа в молитві.

Оскільки я не заробляв багато грошей, десятина, яку я щомісяця сплачував, була незначною. Однак я швидко зрозумів, що Господь не переймається величиною суми. Для Нього головне, щоб ми сплачували 10 відсотків, про які Він просить. Я відчув переконання і впевненість, що якщо буду продовжувати сплачувати десятину, Господь забезпечить мене необхідним.

Усе почало ставати на свої місця. Я знайшов два додаткові заробітки й отримав документи. Багато членів мого приходу, особливо сестри Товариства допомоги, допомогли знайти необхідні речі. І члени колу також надали допомогу. Я поїхав на місію, маючи все необхідне.

Під час місії я з вдячністю навчав про закон десятини та про обіцяння, які в ньому містяться (див. Малахія 3:10), бо мав особисте свідчення. ■

“Знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно. Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його,—а все це вам додасться” (Матвій 6:32–33).

КУДИ ТВОЇ ДРУЗІ ТЕБЕ ПРИВЕДУТЬ?

Джон Байтвей

Чи траплявся з вами такий випадок? Ви сидите у церкві і слухаєте промовця, коли раптом ви чуєте шум, що лине зі стелі. На ваш великий подив дах розкривається, ви бачите блакитне небо й обличчя чотирьох чоловіків, які дивляться вниз на зібрання. Далі ви бачите, що вони на вірвочках опускають на підлогу каплиці ще одного чоловіка.

Чи таке траплялося з вами? Мабуть, що ні. Але щось подібне відбулося під час служіння Спасителя.

Чудесне зцілення

“Люди на ложі принесли чоловіка, що розслаблений був,—так починається історія в Лука 5:18,—і намагалися внести його, і перед [Ісусом] покласти”. Єдина трудність полягала в тому, що вони не могли внести хворого друга, бо було надто багато людей! Натовп загородив вхід, і не було можливості увійти всередину.

Тут друзі могли б здатися й піти додому. Однак вони цього

не зробили. Ви можете собі навіть уявити їхню розмову: “Що ж робити?”—каже один. “У мене ідея,—каже інший.—Давайте заліземо на дім, розберемо дах і опустимо хворого на підлогу!” Ви також можете уявити хворого, який, почувши про цей незвичайний план, каже: “І ви дійсно збираєтесь це зробити?”

Далі історія продовжується: “[Вони] злізли на дім, і крізь стелю спустили із ложем його на середину перед Ісуса.

І, побачивши їхню віру, сказав Він йому: “Чоловіче, прощаються тобі гріхи твої!” (Лука 5:19-20).

Книжники і фарисеї вважали, що це богозневага, але Ісус відповів:

“Що легше: сказати: “Прощаються тобі гріхи твої”, чи сказати: “Уставай та й ходи”?

Але щоб ви знали, що Син Людський має владу на землі прощати гріхи”,—тож каже Він розслабленому: “Кажу я тобі: Уставай, візьми ложе своє, та й іди у свій дім!” (Лука 5:23–24).

Будь тим другом, який веде людей до Христа

У цієї історії прекрасний кінець: “І той зараз устав перед ними, узявши те, на чому лежав, і пішов у свій дім, прославляючи Бога.

І всіх жах обгорнув,—і славили Бога вони. І переповнились страхом, говорячи: “Дивні речі сьогодні ми бачили” (Лука 5:25–26).

Якщо ви духовно ослаблені

Можливо, ви не були свідком такої події, але є багато способів того, як ви можете прикласти цю

історію до свого життя. Ви можете поставити себе на місце хворого чоловіка. Скажімо, ви ослабли—не фізично, а духовно. Куди ваші друзі вас поведуть? Може, є вечірка, кіно, чи ще якийсь захід або справа—куди саме вони вас поведуть? Ця історія викладає нам чудовий урок: може настати день, коли ви не будете таким сильним, як маєте бути. У той момент вибір друзів матиме надзвичайно важливе значення. Виберіть собі друзів, які поведуть вас до Христа. Мати таких друзів, які завжди підніматимуть вас на більш високий рівень—це неоціненне благословення.

А яким другом є ви?

На цей уривок з Писань можна поглянути ще й з іншої точки зору. Поставте себе на місце друзів. Яким другом ви є? Хоча Спаситель був Тим, хто зцілив і прости́в чоловіка, про його друзів також варто згадати. Вони любили свого друга й хотіли допомогти йому. Вони не здалися й не пішли додому, коли виникли труднощі. Уявіть, яку радість вони мали відчувати, коли дивилися з даху й бачили, що їхній друг узяв своє ложе й пішов! Ось іще один урок: будьте таким другом, який веде людей до Христа. Ті друзі були сміливими, наполегливими й навіть винахідливими. Кожним словом, кожним вчинком, кожним прийнятим рішенням ви можете вести людей до Спасителя, який може зцілювати нас не лише фізично, але і духовно. ■

Старійшина
Карлос А. Годой
Сімдесятник

ЄВАНГЕЛІЯ—ДЛЯ ВСІХ

*Я часто міркував, де знайти справжнє щастя.
Потім я знайшов його у “великій коробці”.*

Коли мені було 16 років і я жив у Порто-Алегре, Бразилія, у нас зі старшим братом був друг, який часто приходив до нас додому. Одного разу цей друг сказав нам, що він знайшов церкву і йому дуже подобається стиль життя, якого дотримуються її члени.

Він трохи розповів нам про те, що приєднався до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, однак не вважав, що ми з братом були “підходящим матеріалом” для Церкви. Він подумав, що церковні норми є надто високими для нас.

Наша сестра була хорошою доброю дівчиною. Завдяки цим її якостям наш друг вирішив, що вона може зацікавитися святими останніх днів, тому запитав у нашої мами, чи може наша сестра піти з ним на церковний захід.

Мама погодилася, але лише за тієї умови, що піде також брат або я. Мій брат був прудкішим за мене й швидко сказав: “Тільки не я!” Тож мені доручили піти на захід із сестрою.

Я не дуже-то й заперечував. Я зацікавився Церквою, як тільки вперше побачив велику кубічної форми

Друг мого брата не був упевнений у тому що ми з братом (вгорі) були “підходящим матеріалом” для Церкви. Але мені було цікаво.

каплицю навпроти моєї школи. Я бачив, як люди постійно заходять до церкви й виходять, і я помітив, що чоловіки були одягнуті в білі сорочки й краватки. Коли я у той час думав про ту будівлю, мені було цікаво, що відбувається всередині “великої коробки”.

Мій перший захід

Ми з сестрою прийшли до церкви разом з другом. Там, посеред великого залу для заходів, була невеличка групка людей: дві сестри-місіонерки

й може шість інших людей. Вони грали в просту гру й пригощалися попкорном та соком. Усі сміялися й добре проводили час.

“Хто ці люди,—думав я,—і чому вони такі щасливі?” Я точно знав, що не через гру, в яку вони грали, і не через те, що було навколо них, і не через пригощення. Усе це було дуже простим. Складалося враження, що щастя всередині їх.

Я часто міркував над тим, що є джерелом справжнього щастя і що я можу зробити, щоб знайти його. Я думав, що, можливо, щастя приходить, коли робиш

щось незвичайне, або коли їдеш у відпустку в екзотичні країни, або намагаєшся здобути все, що є у світі. І от я пішов у дім зборів, де люди були такі щасливі без усіх тих речей. На мене це справило сильне враження.

Після заходу місіонери стояли в дверях і всім потискували руку. Коли моя сестра підійшла до дверей, вони запитали, чи хоче вона дізнатися більше про Церкву. Сестра відповіла: “Ні, дякую”. Але моя зацікавленість не зникала. Я відчував “бажання повірити” (Алма 32:27), тож коли вони запропонували мені більше дізнатися про євангелію, я погодився.

Моїх батьків не цікавили уроки місіонерів і вони не хотіли, щоб навчання відбувалося у нас вдома, тому я домовлявся про зустрічі в домі зборів. Протягом наступного місяця я здобув знання про відновлену євангелію Ісуса Христа—про те, чому ті люди в залі для проведення заходів були такі щасливі. Я дізнався, що щастя приходить тоді, коли я виконую призначене для мене Господом, що воно всередині мене і що я можу бути щасливим, незважаючи на все, що відбувається навколо мене. Учення було “приємним для мене” (Алма 32:28). Я хотів мати його у своєму житті.

Через місяць після того першого заходу я вирішив приєднатися до Церкви. У наступні роки обоє моїх батьків приєдналися до Церкви.

Випробування після хрищення

Після хрищення я стикнувся з багатьма випробуваннями. Мені потрібно було багато в чому змінити своє життя. Крім того, мені іноді здавалося, що в

Старійшина Годой під час служіння на місії в Бразилії в 1982 році.

Мій досвід навернення—свого власного й інших людей—навчив, що Дух може торкатися будь-кого, в будь-якому місці й що немає ідеального переліку якостей потенційного члена Церкви. Нам усім потрібна євангелія Ісуса Христа.

ЗАПРОШЕННЯ ДІЛИТИСЯ РАДІСТЮ ЄВАНГЕЛІЇ

“Вам, молоді чоловіки з Ааронового священства, і вам,

молоді чоловіки, які стають старійшинами, я повторюю те, про що пророки вже довго навчали: кожний гідний, здатний до служіння молодий чоловік повинен підготуватися, щоб служити на місії. Місіонерське служіння є обов’язком, виконання якого Господь чекає від вас, кому було так багато дано”.

Президент Томас С. Монсон, “Коли ми знову зустрічаємося разом”, *Ліягона та Ensign*, лист. 2010, сс. 5–6.

мене немає друзів у Церкві і виникала спокуса повернутися до старих друзів. Але моє бажання відчувати щастя—і моє розуміння, що ми можемо бути щасливими попри всі зовнішні обставини—допомогли повертатися до церкви. Я знав, що не міг “залишити в стороні [свою] віру” (Алма 32:36). З часом я знайшов друзів у Церкві, які допомогли мені під час перехідного періоду. І оскільки я продовжував жити за євангелією, моє свідчення і моє щастя зростали (див. Алма 32:37).

Мій досвід навернення—свого власного й інших людей—навчив, що Дух може торкатися будь-кого, в будь-якому місці й що немає ідеального переліку якостей потенційного члена Церкви. Нам усім потрібна євангелія Ісуса Христа. Усі ми лише на шляху, який наближає нас до Нього.

Розуміння цього допомагало мені, коли я служив на місії в Сан-Паулу, Бразилія, президентом місії в Белемі, Бразилія, і допомагає зараз. Це допомагало мені, коли ми з дружиною готували наших дітей до місіонерського служіння. Двоє наших дітей уже відслужили на місії повного дня, і перед від’їздом я нагадав їм, щоб вони не судили про людей з їхнього зовнішнього вигляду чи способу життя. “Не махніть на когось рукою лише тому, що людина здається вам дивною,—сказав я їм.—Намагайтеся роздивитися її внутрішній світ. Можливо, там ще один Карлос”.

Я вдячний за розуміння того, що всі ми є дітьми Бога і за знання, що кожен—не лише кілька людей—може отримати радість, яку приносить життя за євангелією Ісуса Христа. ■

ДУМАЙ ПРО ВІЧНІСТЬ

Див. УЗ 131:1-4; 132:1-20.

КОЛИ Я СТАЛА НЕВИДИМКОЮ

Ім'я не вказується

Ми щойно зайшли в номер мотелю, коли задзвонив телефон. Я знала, що то будуть недобрі новини про Джоді, мою дев'ятимісячну сестру. З дня народження вона була в комі й потребувала цілодобового нагляду. Її годували особливим чином через трубку. Ми на якийсь час залишили Джоді в лікарні, щоб усією сім'єю хоч трохи відпочити.

Я взяла слухавку. На зв'язку був дідусь. Його голос був твердим: "Поклич тата".

Їхня розмова була дуже короткою. Мої побоювання виправдалися. Джоді померла.

не зайшли й на наступний день, і в інші дні. Вони не чекали мене й після школи.

У цей час моя сім'я отримала велику підтримку від Товариства допомоги й інших членів приходу. Однак куряча запіканка не могла зарадити болю, від якого страждало серце 13-річної дівчинки. Коли я знову прийшла на спільний захід, порадиця провела урок про життя після смерті. Я почала плакати. Моя порадиця опустила очі й продовжила читати. Дівчата у класі невідривно дивилися прямо перед собою. Я ридала. Як мені хотілося, щоб хтось поплакав зі мною чи обійняв мене.

Озираючись на ці події, я

людини. Не змушуйте її змиритися також і з втратою друзів. Коли береш участь у звичних заходах, це приносить вітху.

Не потрібно проголошувати проповідь про життя після смерті. Коли проводиться урок на цю тему, то робіть те, що радив Алма: “суму[йте] з тими, хто сумує; так, і співчува[йте] тим, хто потребує співчуття” (Мосія 18:9). Мабуть ваша подруга вже знає, що побачить своїх рідних знову, а якщо й ні, то ця тема виникне сама собою, коли подруга буде ділитися думками й тривогами. То і буде найкращий час, щоб поділитися свідченням про план спасіння.

Через рік після смерті сестри

Наступного дня, коли ми приїхали додому, я з полегшенням зітхнула. Шкільний автобус стояв у кінці вулиці. До мене прийдуть мої друзі. Нарешті поруч будуть однокласники, з якими я можу розділити свій біль.

Однак, коли я стояла на дорозі, чекаючи друзів, діялося щось дивне. Здавалося, ніби я була невидимою. Я бачила, як вони переходять на інший бік дороги, продовжуючи розмовляти між собою. Вони навіть не поглянули на мене.

Наступного ранку мої друзі не зайшли за мною, як завжди. “Це можна зрозуміти”,—подумала я. Мабуть, вони знали, що я не піду в школу, через похорон. Але вони

розумію, що мої друзі не були жорстокими чи байдужими. Вони просто не знали, як реагувати на мій біль. Вони думали, що я хотіла, аби мене ніхто не чіпав у моєму горі, і оскільки я була в траурі, то мені не потрібні розваги.

Я б хотіла, щоб моя порадиця й друзі знали про таке:

Будьте поруч з подругою.

Напишіть їй записку, принесіть квіти, але найголовніше—прийдіть самі. Обніміть її і дайте відчуття, що ви про неї піклуєтеся. І зробіть усе можливе, щоб прийти на панахиду чи похорон.

Залучайте подругу до всіх звичних заходів. Ваша подруга вже змиралася з втратою близької

померла мама моєї подруги. Мені було дуже шкода. Я подумала: “Коли я побачу її наступного разу, я скажу їй, як мені шкода”. Потім я згадала власний досвід і зрозуміла, що я потрібна подрузі прямо зараз. Коли я підходила до її дому, то відчувала страх. А якщо вона не хоче мене бачити? Може її сім'я не хоче, щоб я приходила. Може слід почекати й поговорити з нею пізніше? Але коли вона відчинила двері, то я побачила, що вона рада мене бачити. Її батько і старші брати й сестри займалися плануванням похорону. Ми пішли на прогулянку. Мені не потрібно було переживати, що я маю казати. Говорила, головним чином, вона. ■

У сестер завжди є щось спільне

Адам С. Олсон

Співробітник редакції церковних журналів

Як і більшість сестер, які мають різницю у віці лише в півтора роки, Марілія і Ніколь П. з Куско, Перу, мають багато спільного. Обидві вони люблять *ceviche*—традиційну перуанську страву, яку готують з риби, замаринованої в соці лайма чи лимона. Вони обидві кажуть, що їхнім улюбленим уривком з Писань є сон Легія. І якби гімн “Хвала Тобі!” був єдиним гімном у збірнику гімнів, вони б з радістю співали його знову і знову.

Що любить Марілія

Улюблена страва: *ceviche*

Улюблені уривки з Писань: сон Легія (див. 1 Нефій 8)

Улюблений гімн: “Хвала Тобі!” (Гімни, № 37)

Улюблений предмет у школі: природничі науки

Улюблені заняття: спів, танці, катання на велосипеді

Що любить Ніколь

Улюблена страва: *ceviche*

Улюблені уривки з Писань: сон Легія (див. 1 Нефій 8)

Улюблений гімн: “Хвала Тобі!” (Гімни, № 37)

Улюблений предмет у школі: математика

Улюблені заняття: волейбол

Свідчення про молитву

А ще обидві вони мають сильне свідчення про те, що Небесний Батько відповідає на молитви.

“Я знаю, що Церква істинна, бо коли я молюся, Він відповідає,—каже 10-річна Ніколь.—Коли я прошу допомоги, Він допомагає мені”.

Ніколь розповідає про час, коли її подруга дуже захворіла і лікарі вирішили відправити її літаком до столиці Перу, міста Ліми, бо не знали, як лікувати дівчинку. “Я так не хотіла, щоб вона їхала, бо то була моя найкраща подруга,—розповідає Ніколь.— Я попросила Небесного Батька благословити її. Він почув мою молитву і зцілив подругу”.

11-річна Марілія каже, що їй подобається сон Легія тому, що коли Легій побачив, що його оточує темрява, то помолився “і Господь йому відповів”.

“Я знаю, що Церква істинна, бо відчуваю це своїм серцем, коли молюся,—каже вона.— Бог чує мене, і коли я про щось прошу, Він відповідає”.

А ще їм подобається цей уривок з Писань тим, що Нефій і Сам були слухняні.

Відмінності допомагають

Хоча ці сестри мають багато спільного, однак у них є й відмінності. У школі Марілії подобаються природничі науки, а Ніколь віддає перевагу математиці. Марілії подобається танцювати, співати й кататися на велосипеді. Ніколь любить волейбол і тварин.

Марілію приваблює кухарство. Вона любить дивитися по телевізору передачі про приготування страв. Ніколь проводить час у служінні людям, і вона швидко прощає.

Місто Куско, яке знаходиться на висоті 3,4 км над рівнем моря, є одним з найвисокогірніших у світі. Місту майже 900 років. Воно є одним з найдавніших міст на Американському континенті.

Дівчата використовують свої особисті якості й таланти для допомоги своїй сім'ї.

Марілія і Ніколь живуть високо в Андах разом з матюю, татом, двома молодшими сестрами і молодшим братом. Любов до сім'ї—це одна з найголовніших речей, яку розділяють обидві сестри. І так само, як Нефій і Сам мали однакове бажання бути слухняними й допомагати сім'ї, Марілія та Ніколь сподіваються, що їхні спільні й відмінні риси благословлять їхню сім'ю. ■

Президент
Томас С. Монсон

Ми понесемо тебе!

По дорозі до офісу одного ранку я помітив вивіску. Там було написано: “Найголовніше—це обслуговування”. Значення цих слів не йшло з голови. Але насправді, саме *служіння* має значення—Господнє служіння.

Багато років тому я мав можливість дати благословення прекрасній 12-річній дівчині Джемі Палмер. Їй щойно поставили діагноз—рак. Вона дізналася, що на нозі, де була пухлина, необхідно було зробити кілька операцій. Питання довгоочікуваного походу з класом Товариства молодих жінок кам’янистими стежками було зняте з порядку денного, думала вона.

Джеммі сказала подругам, що вони підуть у похід без неї. Я впевнена, що в її серці був сум.

Але тоді молоді жінки категорично заявили: “Ні, Джеммі, ти підеш з нами!”

“Але ж я не можу йти”,—почули вони у відповідь.

“Тоді ми понесемо тебе на гору!” Так вони й зробили.

Ніхто з тих прекрасних молодих жінок ніколи не забуде той пам’ятний день, коли люблячий Небесний Батько дивився згори зі схвальною усмішкою і був задоволений.

У Книзі Мормона ми читаємо про благородного царя Веніямина. Він проголосив: “Я кажу вам це, щоб ви навчилися мудрості; щоб ви дізналися, що коли ви служите вашим ближнім,

то ви тільки служите вашому Богові” (Мосія 2:17).

Значення має саме служіння—служіння, на яке усіх нас покликали, служіння Господу Ісусу Христу. ■

З виступу на жовтневій генеральній конференції 2006 р.

МИ ТАКОЖ СЛУЖИЛИ

Подивіться, як ці діти вирішили послужити іншим.

Служіння шиттям

Коли 9-річна Сара зі штату Оклахома в США почула про землетрус, що стався торік на Гаїті, вона подумала про дівчаток, які залишилися без домівок. Їй щойно на день народження подарували швейну машинку, тож вона вирішила пошити прості спіднички для дівчаток. Сарі знадобилося багато терпіння, коли вона розпорювала шви, щоб виправити помилки. Але дуже швидко вона пошила 18 нових спідничок. Вона послала їх до Церковного гуманітарного центру для дівчаток з Гаїті.

Служіння рюкзаками

9-річний Алекс і 6-річний Ноа зі штату Орегон, США, разом зібрали 19 рюкзаків, наповнивши їх шкільним приладдям для дітей, у яких його немає. Вони збирали пожертвування від друзів та членів сім'ї, які хотіли допомогти. "Коли ми збирали рюкзаки, я мав дуже хороше відчуття всередині", — каже Алекс.

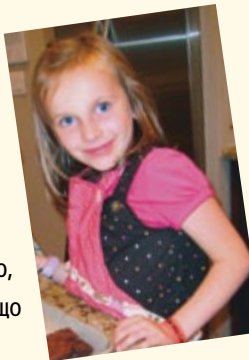
Небайдужі руки

Ріккі живе в штаті Каліфорнія, США. В її філії не було кому грати на піаніно. Їй було лише 9 років, але Ріккі мала небайдужі руки. Уже п'ять років вона навчалася грі на піаніно, однак деякі гімни їй було важко виконувати. Зараз кожного тижня вона вибирає і грає гімни для причасних зборів. "Хоч я і хвилювалася, проте знала, як важливо служити своїй філії, — каже вона. — Я відчуваю спокій, коли граю гімни".

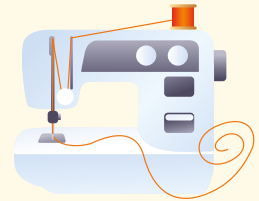
Печиво в обмін на мило

7-річна Еліана почула, що її колу в штаті Юта, США, необхідно 1300 брусочків мила для гігієнічних наборів, які вони збирають для жертв землетрусу. Разом з мамою вони вирішили спекти багато печива і обміняти його чи продати, щоб придбати мило. Кожен із сусідів замовив щонайменше десять печив. Використовуючи картку, вони змогли придбати 172 брусочки мила. "Я знаю, що Небесний Батько благословив мене і мою сім'ю за те, що ми виконали свою частину", — каже Еліана.

ЗІГРАЙТЕ В ГРУ "ЗНАЙДИ ПАРУ"

Проведіть лінію між фотографією дитини чи дітей та предметом, зображеним нижче, про який ідеться в цій історії. Деяким історіям відповідає більше одного предмета.

Діліться ідеями

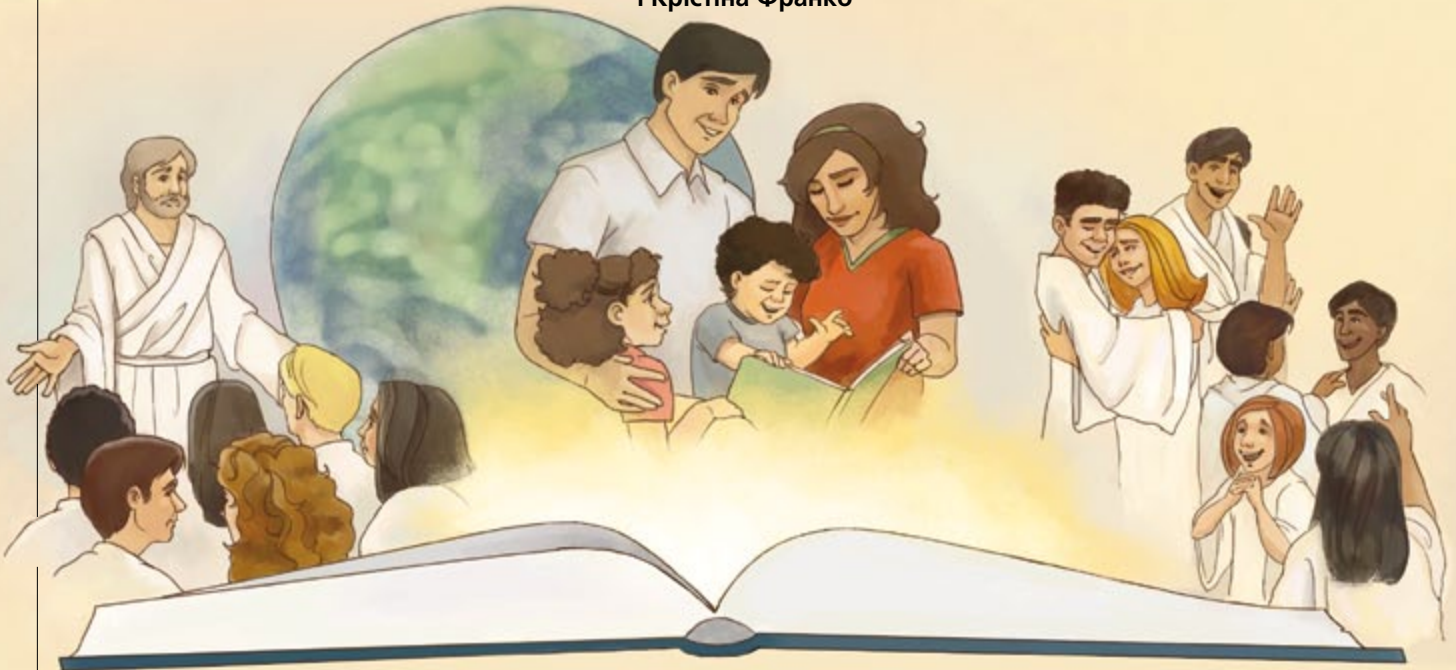
Якщо ви знайшли гарний спосіб того, як допомагати нужденним, ми б хотіли про це дізнатися. Подивіться на сторінці 3, як ви можете надсилати нам свої ідеї.

Ви можете використати цей урок і захід, щоб більше дізнатися про тему для Початкового товариства цього місяця.

Писання навчають плану Небесного Батька

“Це є Моя робота і Моя слава—здійснювати безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39).

Ана Марія Кобурн
і Крістіна Франко

Коли ми йдемо до міста, в якому раніше не були, чи коли ми йдемо в подорож, то беремо карту, яка допомагає нам туди дістатися. Ці карти спрямовують нас і допомагають не заблукати.

Небесний Батько підготував “карти”, щоб вести нас по життю. Цими “картами” є Писання. Це священні книги, які допомагають нам зрозуміти, чому ми тут, на землі, і як нам повернутися в присутність Небесного Батька.

Писання навчають, що кожен

з нас є сином чи дочкою Небесного Батька і що ми жили з Ним до свого народження. Він створив для нас Землю, на якій ми живемо. Він послав Свого Сина, нашого Спасителя Ісуса Христа, померти за нас і допомагати нам, коли ми робимо помилки або коли нам сумно чи самотньо.

Небесний Батько дав нам заповіді, які допомагають ставати схожими на Ісуса Христа. Жити за планом Бога означає кається, коли ми робимо щось неправильно, охреститися й отримати дар

Святого Духа, який буде нашим дороговказом на кожен день. План Небесного Батька є планом щастя. Він хоче, щоб ми повернулися з нашими сім'ями й жили з ним і Його Сином, Ісусом, Христом.

Вправа

Прочитайте послання на Писання, що на с. 65, і проведіть лінію до відповідного малюнка. Під час домашнього сімейного вечора ваша сім'я може за допомогою цих малюнків обговорити план спасіння. ■

Целестіальна слава

УЗ 93:29

БУТТЯ 1:1

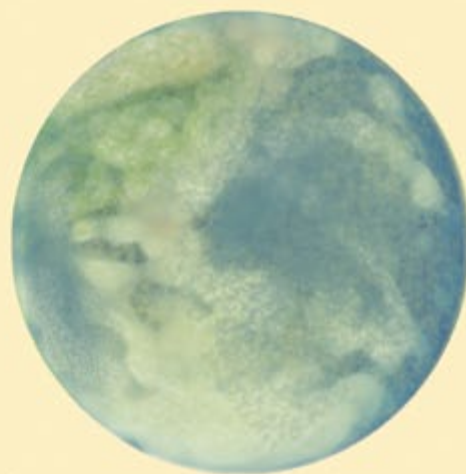
МОЙСЕЙ 5:4

З НЕФІЙ 17:18–24

З НЕФІЙ 22:13

АПМА 11:42

УЗ 76:92–96

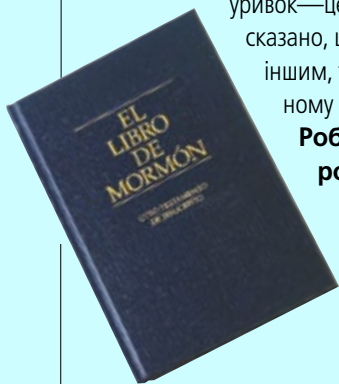
Доземне життя

Наша сторінка

Одного разу, коли ми поверталися з церкви додому, я в серці відчув щось таке, що принесло мені велику радість. Я відчув, що зі мною Святий Дух і я хочу проповідувати євангелію всім людям, які не знають про цю чудову роботу, що змінила моє життя і життя моєї сім'ї. Коли ми приїхали додому, я пішов у свою кімнату і читав Книгу Мормона. Мій улюблений уривок—це Мосія 2:17, де сказано, що, коли я служу іншим, то я служу Небесному Батькові.

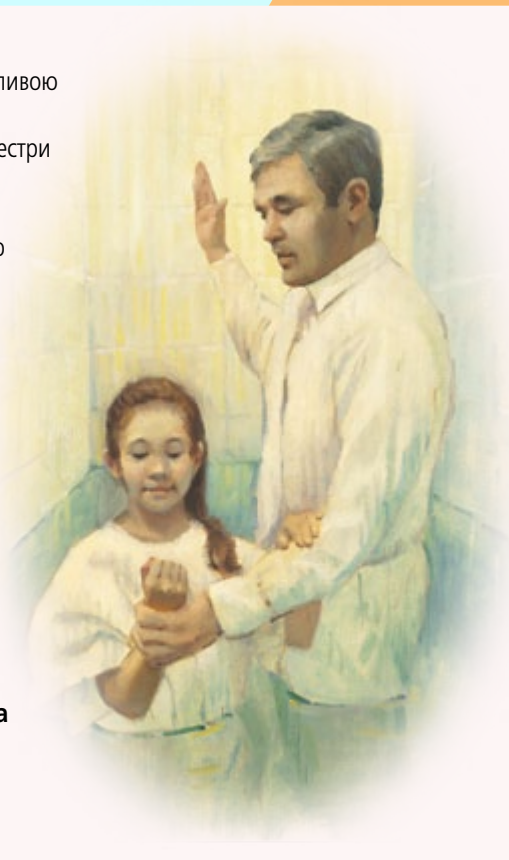
Роберто С., 10 років, Болівія

Олена З., 9 років, Білорусь

Я ніколи не забуду, якою щасливою була після хрищення. Мене охрестив мій тато, а мої брати і сестри співали для мене пісню. Мама запитала, чи не хочу я поділитися своїм свідченням, і я відповіла, що хочу заспівати пісню, яку вивчила в Початковому товаристві, щоб виразити свої почуття. Я співала: "Веселку променисту у небі бачу я. О, як втішає серце вмиа дощиком земля!" ("Я хочу бути чистим", *Збірник дитячих пісень*, с. 53). Коли я співала, мені здавалося, що моє серце вистрибне з грудей! Я ніколи не забуду обличчя моєї сім'ї і своїх відчуттів у той день. То був найособливіший день у моєму житті.

Естер Ф., 8 років, Коста-Ріка

Марсело Б., 9 років, Бразилія. У нього є свідчення про Спасителя. Він знає, що Ісус живий, і він знає, що може повернутися

в присутність Небесного Батька, якщо буде виконувати заповіді. Він любить читати дитячі сторінки в *Ліягоні*.

Діти Початкового товариства в приході Кабударе, кіл Баркісім'єнто у Венесуелі, шлють свою любов усім дітям Початкового товариства світу. Вони люблять співати гімни і моляться за друзів у Початковому товаристві і за пророка, Президента Томаса С. Монсона і сестру Монсон.

Джошуа А., 12 років, Філіппіни

Мої батьки охристилися до мого народження, тож я в Церкві все своє життя. Мій батько назвав мене Джозефом на честь величних справ, зроблених пророком Джозефом Смітом і також на честь Джозефа (Йосипа), якого продали до Єгипту. Джозеф з Єгипту врятував багатьох людей від голоду, а пророк Джозеф Сміт відновив істинну Церкву на землі. Ці два великі Джозефи надихають мене жити за євангелією.

Мені подобається Початкове товариство, і я люблю історії з Книги Мормона. Моя улюблена історія міститься в книзі Алма 8, де Алма слухається Господа і повертається та разом з Амулеком навчає євангелії народ Аммонійги. Я хочу бути місіонером і бути таким же наполегливим, як Алма.

Джозеф О., 11 років, Гана

Якщо ви хочете надіслати матеріал до рубрики "Наша сторінка", надсилайте його електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org, позначивши в рядку для теми "Our Page".

У кожному листі **необхідно** вказати повне ім'я дитини, стать і вік, а також прізвище батьків, назву приходу або філії, колу чи округу, письмовий дозвіл батьків (прийнятно і в електронному вигляді) на використання фотографії дитини і надісланих матеріалів. Листи можуть редагуватися для стислого та ясного подання інформації.

Павук і ТИХИЙ СПОКІЙНИЙ ГОЛОС

“Це був спокійний голос цілковитої ладності, немов шепіт” (Геламан 5:30).

Джошуа В. Гокінс

Грунтується на справжніх подіях

“Дякую за те, що запросив мене, Джейку,—сказав Бріттон, коли виходив з дому свого друга.—Зараз мені потрібно іти додому на обід”.

Друзі помахали один одному рукою на прощання і Бріттон попрямував на ґрунтову дорогу, якою він завжди йшов до Джейка чи від нього. Потім він поглянув на поле, яке називав “джунглями”. Там не було ніяких тропічних рослин чи диких тварин, а лише стежка, що бігла крізь високу траву. То був коротший шлях додому.

Якусь мить Бріттон подумав, а потім швидко прослизнув між жердинами огорожі, яка була навколо поля.

З шумом і свистом розступалися сухі гілки й трава, коли Бріттон продирався стежкою. Сонце дуже пекло й сорочка прилипла до спини. Потім повіяв легкий вітерець і Бріттон вирішив побігти з ним наввипередки додому.

Потім стежка стала вужчою. Бріттон знав, що попереду струмок, тож побіг ще швидше. Стежка повертала і він уже був готовий перестрибнути через

струмок, як раптом почув слово:
Зупинись!

Бріттон завмер і почав слухати. Він чув лише, як шумить на вітрі трава. Бріттон нахмурився. Голос був тихим, але дуже чітким, ніби хтось шепотів на вухо. Але він нікого не бачив.

Бріттон знизав плечима і повернувся, щоб перестрибнути через струмок. І потім він завмер. Прямо перед його обличчям поблискувала величезна павутина, схожа на сітку, що загороджувала шлях до струмка. У центрі павутини сидів величезний павук.

Кілька секунд Бріттон дивився на павука широко розкритими очима. Потім він побіг стежкою геть із джунглів. Він вирішив зрештою піти додому ґрунтовою дорогою.

“Мамо! Мамо! Знаєш що?” Бріттон вбіг у дім і поспішив знайти маму. Відсапуючись, він розповів їй про свою подорож через джунглі, про голос і про те як перед самим обличчям побачив павука.

“Ось так близько, мамо!” Він пальцями показав, як.

“Ого! Це страшно,—сказала мама.—Як ти думаєш, звідки долинув той голос, який ти почув?”

“Я не знаю,—сказав Бріттон.— Там нікого не було. Ти думаєш, що то був лише вітер?”

“Чи пам’ятаєш ти, що ми вивчали про тихий спокійний голос на домашньому сімейному вечорі?”—запитала мама.

“Так. Саме таким голосом

Небесний Батько іноді з нами розмовляє, правильно?”

Мама взяла Писання з полочки, яка висіла поруч з кухонним столом, і відкрила книгу Геламана.

“Ось яким голосом Господь розмовляв з нефійцями,—сказала вона.—“Це не був голос грому, а також це не був голос великого збудженого галасу, але ось, це був спокійний голос цілковитої лагідності, немов шепіт” (Геламан 5:30).

“Ага! Саме таким він і був—шепотом! Я чув тихий, спокійний голос!”

Мама усміхнулася. “Так, ти його чув. І ти послухався його так, як і слід було слухатись. Я дуже тобою пишаюся”.

Бріттон обійняв маму. Йому було дуже приємно, що мама ним пишалася. А від думки про те, що він дослухався до тихого спокійного голосу йому стало навіть краще. ■

Наш Небесний Батько знаходиться на відстані молитви, а Святий Дух—на відстані шепоту”.

Елейн Ш. Дальтон, генеральний президент Товариства молодих жінок, “В усі часі і в усьому, і в усіх місцях”, Ліягона, трав. 2008, с. 118.

Я також можу бути місіонером

Естерлінн Кіндред Лі

Ґрунтується на справжніх подіях

“Отже, якщо ви маєте бажання служити Богові, вас покликано до роботи” (УЗ 4:3).

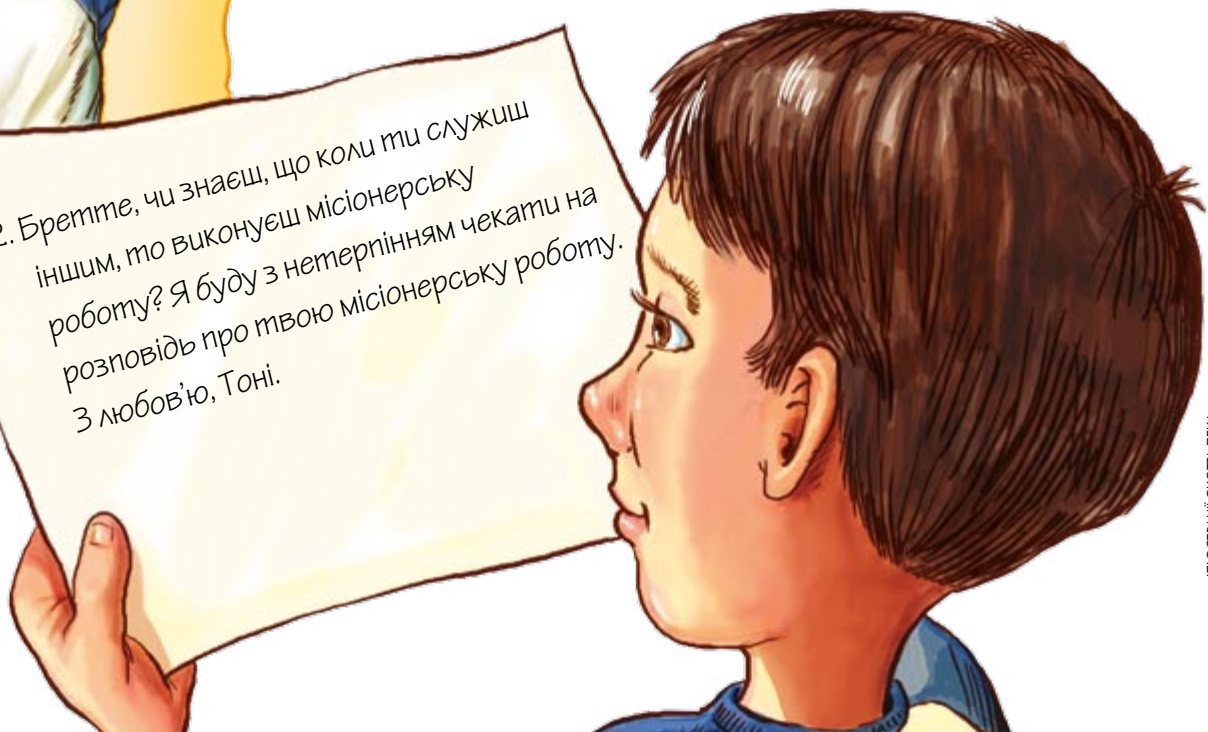
1. Бретт був у захваті. Він щойно отримав листа від свого дорослого брата Тоні. Тоні був місіонером. Перед його від'їздом Бретт пообіцяв, що також буде виконувати місіонерську роботу.

3. Мамо, я хочу служити іншим, щоб виконувати місіонерську роботу, як і Тоні. Що я можу робити?

2. Бретте, чи знаєш, що коли ти служиш іншим, то виконуєш місіонерську роботу? Я буду з нетерпінням чекати на розповідь про твою місіонерську роботу. З любов'ю, Тоні.

ДОПОМОГА БАТЬКАМ

- Покажіть дітям ілюстрацію, на якій Аммон захищає овець царя Ламонія і розкажіть цю історію (див. Алма 17–18). Поясніть, що служіння Аммона відкрило для нього можливість ділитися своїм свідченням, так само, як служіння Бретта в цьому оповіданні допомогло йому ділитися євангелією. Виконайте вправу на с. 72 "Знайди овець царя Ламонія".
- Разом з дітьми складіть список того, що вони можуть робити, щоб бути місіонерами. Допоможіть їм встановити цілі й виконати деякі завдання з переліку.

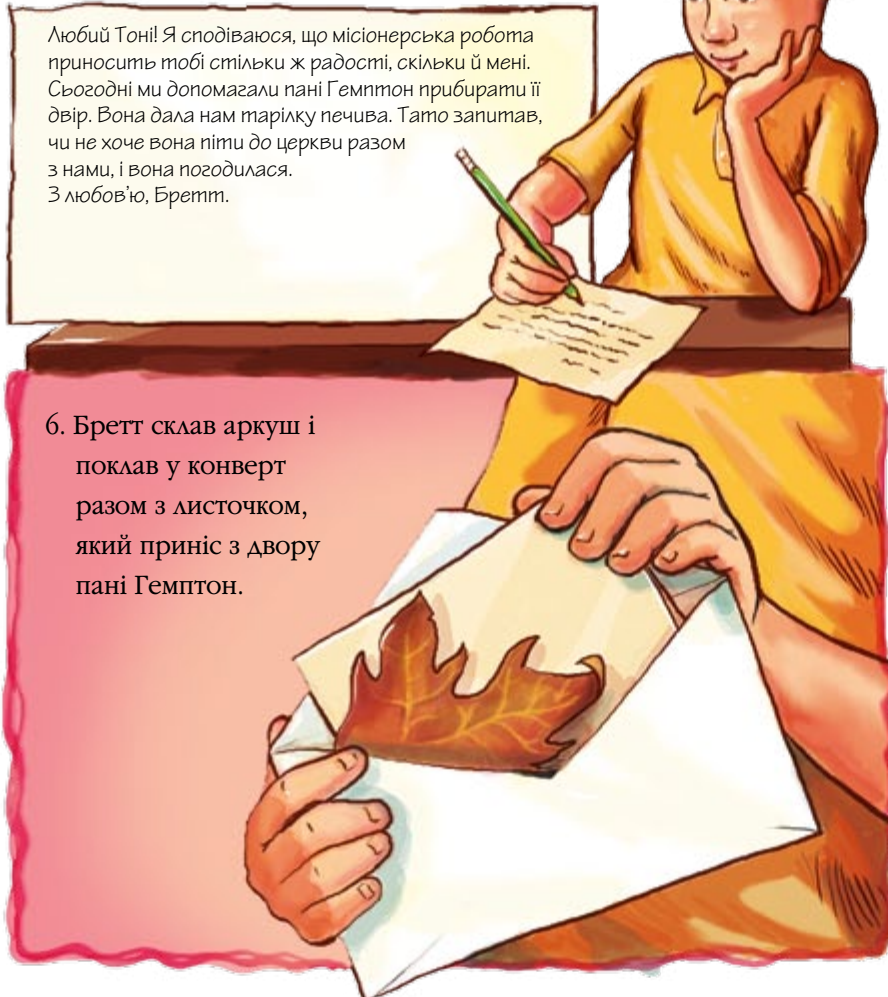

4. Я знаю, що пані Гемптон потребує допомоги. В суботу вона буде згрібати листя. Мабуть, це хороший спосіб виконувати місіонерську роботу.

Так! Тоді я зможу написати Тоні й розповісти йому про це.

5. Наступної суботи Бретт сів писати листа до Тоні.

Любий Тоні! Я сподіваюся, що місіонерська робота приносить тобі стільки ж радості, скільки й мені. Сьогодні ми допомагали пані Гемптон прибирати її двір. Вона дала нам тарілку печива. Тато запитав, чи не хоче вона піти до церкви разом з нами, і вона погодилася. З любов'ю, Бретт.

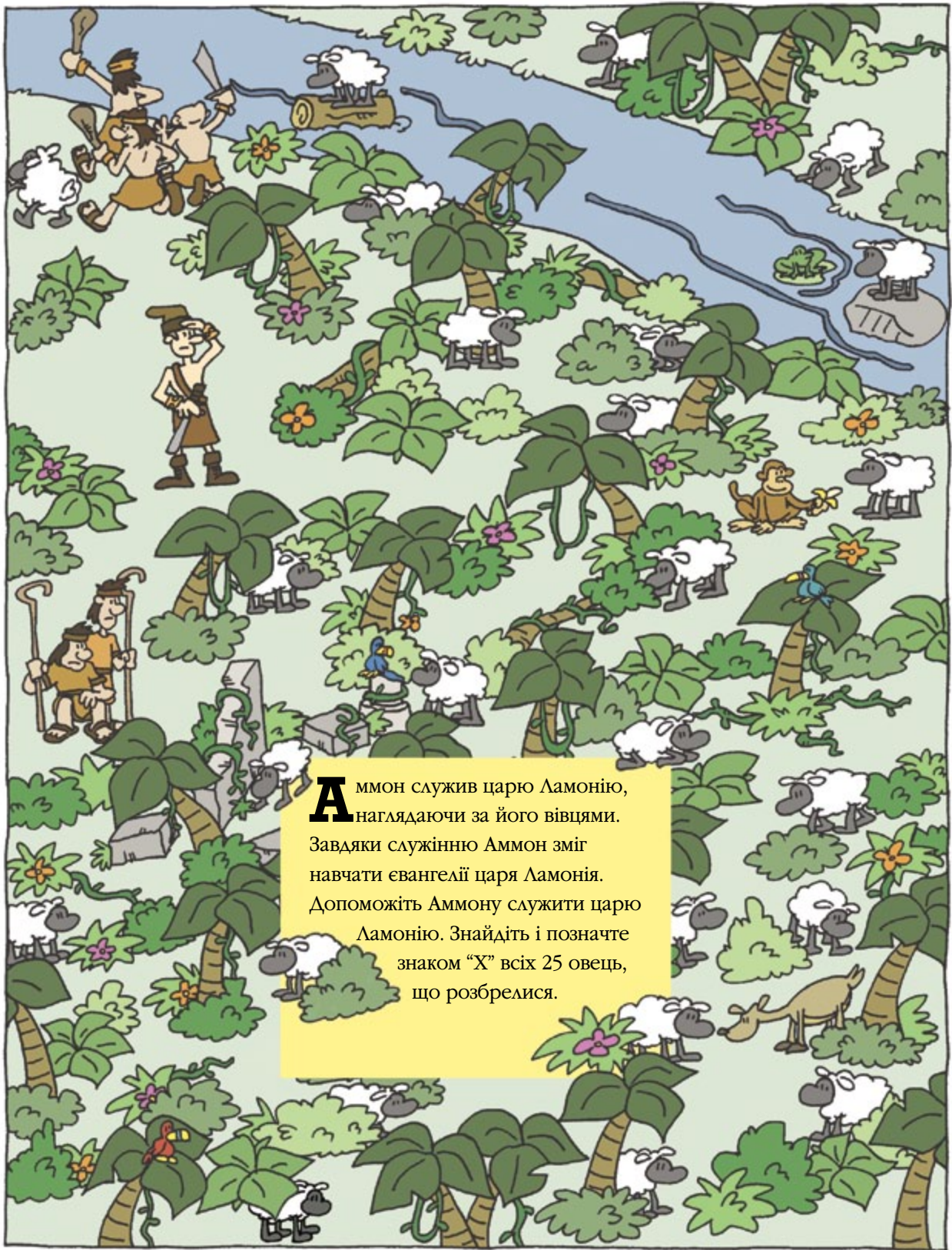
6. Бретт склав аркуш і поклав у конверт разом з листочком, який приніс з двору пані Гемптон.

7. Я також можу бути місіонером!

Знайди овець царя Ламонія

Арі Ван де Граафф

Аммон служив царю Ламонію, наглядаючи за його вівцями. Завдяки служінню Аммон зміг навчати евангелії царя Ламонія. Допоможіть Аммону служити царю Ламонію. Знайдіть і позначте знаком "X" всіх 25 овець, що розбрелися.

Ісус Христос створив для мене Землю
“Бо ось, це є Моя робота і Моя слава—
здійснювати безсмертя і вічне життя людини”
(Мойсей 1:39).

Навчання підкреслює важливість рад

Адам С. Олсон

Співробітник редакції церковних журналів

У листопаді 2010 року, на всесвітньому навчанні провідництва, де були представлені нові церковні довідники, провідники Церкви підкреслювали важливість ефективних рад приходів¹ для підтримки перевантажених єпископів і для виконання роботи спасіння.

“Довідник 2 має на меті зменшити завантаженість єпископа, збільшуючи роль ради приходу і її членів”, — сказав старійшина Даллін Х. Оукс із Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Їхня роль полягатиме в тому, щоб допомагати єпископу “у важливих справах, які стосуються всього приходу” і “виконувати спасительну роль в активізації й утриманні”.

Важливість рад

Під час навчання в листопаді старійшина Квентін Л. Кук, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, пояснив, що “Церквою керують ради на загальному рівні, на рівні території, колу та приходу” і що “нові довідники значно посилюють роль рад у Церкві”.

Старійшина Кук говорив про три основні ради на рівні приходу, які є важливим інструментом єпископа у веденні справ Церкви, і як ці ради зміняться під впливом інформації з нових довідників. До цих рад належать єпископат, виконавчий комітет священства і рада приходу.

Єпископат працюватиме, в основному, як і раніше. У той час як ВКС продовжуватиме регулярно зустрічатися і візьме на себе деякі справи, якими попередньо займався комітет благополуччя приходу, старійшина Кук припустив, що збори ВКС скоротяться в часі, оскільки

вірогідним є зростання частоти проведення рад приходу.

Новий довідник “посилює роль ради приходу у керуванні приходом під владою ключів єпископа”, — сказав старійшина Кук.

Посилення ролі ради приходу

У довідниках наголошено на посиленні ролі ради приходу і зазначено, що саме єпископ зможе делегувати і в чому посилюється роль членів ради для допомоги йому.

“Основні зусилля ради приходу—це робота зі спасіння в приході”, — сказав старійшина Кук.— Багато питань зараз ідуть безпосередньо до єпископа. Сподіваємося, що це зміниться, коли єпископи делегуватимуть більшість справ, чи на зборах ради приходу, чи особисто, окремим людям, включаючи такі питання, як: благополуччя, утримання в Церкві, повернення до активності і т. д.”.

Старійшина Кук пояснив, що у той час як єпископ продовжуватиме займатися проблемами, “які вимагають втручання загального судді в Ізраїлі”, він може за згодою члена Церкви, який намагається покаятися, делегувати іншим “подальше консультування”, яке може знадобитися для підтримки тих членів Церкви, які полишають згубні звички чи потребують допомоги з фінансовими чи сімейними питаннями та іншими проблемами.

“Члени ради приходу більшу частину своєї роботи виконують поза зборами ради приходу, — сказав старійшина Кук.— Вони працюють зі своїми радниками й домашніми вчителями, візитними вчительками та іншими, відшукуючи... тих, хто потребує допомоги, і служать їм”.

Він заохочував провідників священства і допоміжних організацій виявляти і вирішувати проблеми, які цілком можна вирішити в межах кворуму чи організації, щоб зменшити тягар єпископа і ради приходу.

“Основні зусилля ради приходу—це робота зі спасіння в приході”.

Старійшина Квентін Л. Кук, із Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Кожен член ради важливий

Під час трансляції важливість вкладу кожного члена ради була наголошена групою обговорення, яка складалася зі старійшини М. Рассела Балларда, старійшини Джеффри Р. Холланда, та старійшини Девіда А. Беднара із Кворуму Дванадцятьох Апостолів; старійшини Уолтера Ф. Гонсалеса з президентства сімдесятників та Джулі Б. Бек, генерального президента Товариства допомоги.

“Мені здається, у нас є помилкове уявлення, що будь-яке одкровення, яке отримує приход, повинне прийти через єпископа,—сказав старійшина Беднар.—Силою своїх ключів він має побачити і підтвердити його, але він не обов’язково має бути єдиним каналом, через який воно надходить”.

Старійшина Беднар наголосив на важливості мати єдність після оголошення рішення головуючим, щоб рада працювала під впливом Святого Духа.

Старійшина Холланд попереджав проти

Друга всесвітня трансляція навчання провідництва відбудеться у лютому 2011 року і буде присвячена обов’язкам президентів колів та єпископів, роботі кворумів і допоміжних організацій та особливим проблемам підрозділів, у яких кількість членів Церкви та провідників є недостатньою для здійснення програм Церкви в повному обсязі.

нехтування цінністю жінок на радах, яке існує в деяких культурах. “Іноді ми не поспішаємо запрошувати, чи підтримувати... жінок, які сидять у раді, як нам слід було б,—сказав він.—Нам потрібна допомога жінок”.

Група обговорення підкреслила, що мудрі провідники слухають.

“Дар проникливості працює більш ефективно, коли ми слухаємо, ніж, коли говоримо”,—сказав старійшина Беднар.

Старійшина Баллард додав, що принцип вислуховування стосується кожного члена ради і що жоден учасник не повинен домінувати під час обговорення.

“Коли в системі рад Церкви панує... Дух, робота просуватиметься вперед і ми спасемо набагато більше дітей нашого Батька,—сказав старійшина Баллард.—Це одна велика робота, під яку ми підставляємо своє плече”. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Терміни *приход*, *єпископ* і *єпископат* також стосуються *філій*, *президентів філій* та *президентств філій*. Терміни *кіл*, *президент колу* та *президентство колу* також стосуються *округу*, *президента округу* та *президентства округу*.

ЕФЕКТИВНІ РАДИ ПРИХОДУ

Далі наводяться конкретні поради щодо проведення ефективних рад, надані на всесвітніх зборах навчання провідництва у листопаді 2010 року.

Для того, щоб рада була ефективною:

- Витрачайте мінімум часу зборів на заповнення календаря, планування заходів та інші адміністративні справи.
- Зосереджуйтеся на тому, що зміцнить окремих осіб та сім’ї.

- Заохочуйте висловлюватися усіх членів ради, які потім об’єднаються для підтримки рішень єпископа.
- Поєднайте організаційні зусилля, щоб реагувати на потреби осіб, сімей та організацій.
- Регулярно зустрічайтесь, частіше ніж радили попередні довідники, але, як правило, не довше ніж на 60–90 хвилин.
- Зберігайте конфіденційність. ■

Новий LDS.org уже працює

Бріенн Олевсон

Співробітник редакції церковних журналів

Минуло близько п'яти років з тих пір, як почав роботу нинішній LDS.org, за допомогою якого уся база даних ресурсів стала доступною для членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Але Інтернет дуже змінився з тих пір і по мірі зростання технологічних можливостей зростають і можливості LDS.org.

Новий LDS.org, який також називають LDS.org 3.0 був задуманий для того, щоб використати деякі сильні сторони Інтернету, стати візуально більш привабливим, більш корисним для членів Церкви і в якому було б легше орієнтуватися.

У той час як над деякими частинами сайту все ще йде робота, створення нового сайту також стало чудовою нагодою для провідників Церкви змінити стратегію сайту.

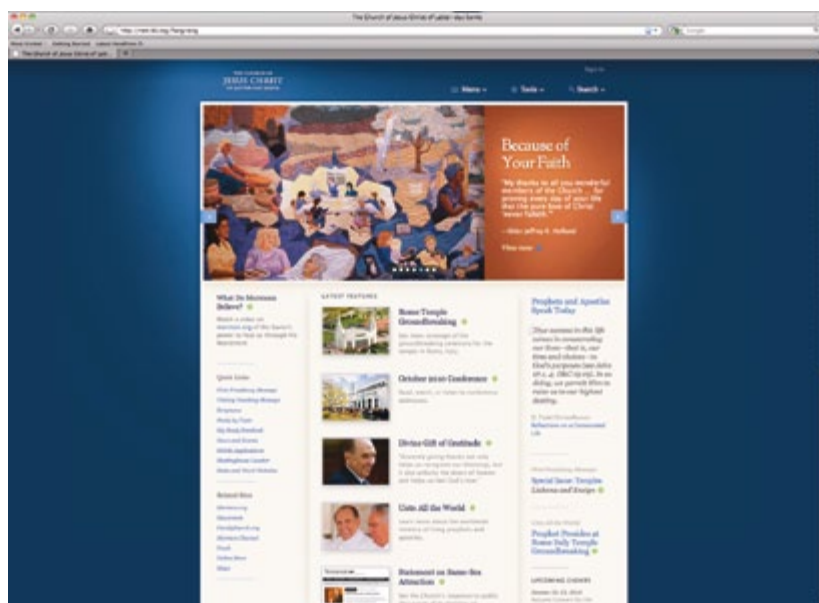
“У нас був LDS.org протягом багатьох років, але його наповнення формувалося з того, що мали повідомити Церковні відділи, а не з того, що потрібно користувачам,—сказав старійшина Крейг С. Крістенсен, сімдесятник.—Задумуючи цей сайт, ми запитували: “Чого потребують члени Церкви, і як Церква може допомогти їм?”

LDS.org 3.0 зосереджується на вченнях живих пророків, заохочуючи вивчення євангелії он-лайн, надаючи способи ділитися євангелією, полегшує пошук матеріалів і робить їх доступними кількома мовами.

Учення сучасних пророків

У той час, як так багато голосів в Інтернеті прагнуть привернути нашу увагу, новий LDS.org зосереджується на тому, щоб перш за все було почуто один голос—голос пророка.

Лі Гіббонс, директор LDS.org, сказав, що наміром було зробити більш відомими вчення

Новий LDS.org зосереджується на вченнях сучасних пророків, надає кращі засоби для навчання он-лайн і має кращу пошукову спроможність.

сучасних пророків і апостолів, створюючи “доступ”, який зосереджується на їхньому служінні та сьогоднішніх вченнях.

У розділі сайту “Пророки і апостоли говорять сьогодні” містяться останні повідомлення та особисті натхненні думки з життя і служіння членів Першого Президентства та Кворуму Дванадцятих Апостолів.

Інструменти для вивчення євангелії он-лайн

Попередня версія LDS.org надавала доступ до Писань та інших церковних матеріалів, але новий сайт дає інструменти для вивчення он-лайн.

Зареєструвавшись на сайті, користувачі можуть виділяти і підкреслювати уривки, робити нотатки, вести щоденник вивчення та організовувати матеріали у файли для подальшого використання. Ці можливості відкриті стосовно всієї інформації, яка знаходиться у розділі сайту, присвяченого вивченню, тут є Писання,

генеральна конференція, підручники з уроками, церковні журнали та багато іншого.

Ділитися євангелією

Зміст нового сайту багатий на медіа засоби, до яких належить відео, аудіо, фотографії, євангелія в мистецтві та інша графіка, яка передає послання євангелії. Але зміст є корисним не лише для членів Церкви. Ним, як і євангелією, необхідно ділитися. Більшість змісту сайту інтегровано з популярними соціальними сайтами та електронною поштою, тому користувачі можуть легко ділитися змістом і направляти своїх друзів, щоб ті більше дізналися про євангелію.

“Це не просто можливість, але мабуть навіть заклик діяти, щоб члени Церкви більше ділилися,—сказав брат Гіббонс.—Ми сподіваємося уможливити це”.

Нові можливості для пошуку

Інша важлива функція, яку було покращено, це пошукова спроможність сайту. Skorиставшись іконкою “Пошук”, доступно у верхній частині майже кожної сторінки сайту, ми отримуємо короткий список рекомендованих результатів, спеціально вибраних з багатьох тем, які шукають найчастіше. Також доступний повний список усіх матеріалів, які відповідають запиту.

На сторінці з результатами також пропонуються синоніми, пошук за якими може бути більш результативним, і наведені опції для проведення уточненого пошуку.

Мови

New.LDS.org є веб-сайтом для всієї Церкви і тому скоро він запрацює 11 різними мовами, після того як буде зроблено і схвалено остаточний переклад. Приблизно 90 процентів усіх членів Церкви розмовляють хоча б однією з мов, наведених далі: англійською, іспанською, італійською, кантонською, корейською, мандаринською, німецькою, португальською, російською, французькою та японською. ■

Нові президенти храмів розпочинають своє служіння

Починаючи з 1 листопада 2010 року, 53 нові президенти храмів та їхні дружини почали служити у храмах по всьому світу. Зараз у всьому світі працюють 134 храми і будівництво ще 23-х оголошено або вже розпочалося.

Аба, Нігерія

Александр А. і Тереза А. Одуме*

Анкорейдж, штат Аляска

Мелвін Р. і Шерон В. Перкінс

Бірінгем, штат Алабама

Кент Р. і Дженіель Р. Ван Кемпен

Кампінас, Бразилія

Джордж А. та Джаннетт Н. Оукс

Каракас, Венесуела

Луїс М. та Джуана П. Петіт

Чикаго, штат Іллінойс

Пол У. та Енн П. Кастлетон

Сіюдад Хуарес, Мексика

Манюель та Ельза М. Араїз

Кочабамба, Болівія

Лі У. та Конні С. Крейк

Колумбія-Рівер, штат Вашингтон

Т. Дін та Патріс А. Муді

Колумбус, штат Огайо

Едвард Дж. та Карол Б. Брандт

Копенгаген, Данія

Х. Хьорт Нільсен та Еллен Хайброк

Курітіба, Бразилія

Хосе М. та Аїда С. Аріас

Даллас, штат Техас

Роберт С. та Талмейдж М. Пакард

Детройт, штат Мічиган

Філіп Дж. та Маргарет К. Пульсіфер

Дрепер, штат Юта

Расселл І. та Крістін С. Туеллер*

Едмонтон, провінція Альберта

Брайс Д. та Кетрін Кард

Фресно, штат Каліфорнія

Пол Б. та Джуді Х. Хансен

Гвадалахара, Мексика

Джеймі Ф. та М. Тереза Херрера

Галіфакс, провінція Нова Шотландія

Дуглас М. та Керол Енн Робінсон

Гамільтон, Нова Зеландія

Джеймс та Френсіс М. Данлоп

Гонконг, Китай

Джон М. та Лідія С. Акі

Йоганнесбург, Південно-Африканська Республіка

Кеннет С. та Мюріель Д. Армстронг

Київ, Україна

Б. Джон та Керол Гелбрайт*

Ліма, Перу

Роберт У. та Кей Ліз

Лондон, Англія

С. Реймонд та Ірен М. Лоурі

Манхеттен, Нью-Йорк

У. Блер та Сюзанн Дж. Гарфф

Медфорд, штат Орегон

Девід Дж. та Паулін Дейвіс

**Ці пари почали служити раніше цього року.*

Храм у Твін-Фоллз, штат Айдахо, є одним із 53-х, в яких почав служити новий президент.

Мельбурн, Австралія
Мемфіс, штат Теннессі
Меріда, Мексика
Монтеррей, Мексика

Нешвілл, штат Теннессі
Наву, штат Іллінойс
Нукуалофа, Тонга
Орlando, штат Флорида
Місто Панама, Панама
Перт, Австралія

Портленд, штат Орегон

Прово, штат Юта
Ролі, Північна Кароліна
Рено, штат Невада

Рексбург, штат Айдахо
Сантьяго, Чилі
Санто-Домінго,
Домініканська Республіка

Сіетл, штат Вашингтон
Сеул, Корея
Спокан, штат Вашингтон
Сент-Джордж, штат Юта
Сент-Пол, штат Мінесота
Тампіко, Мексика
Тустла-Гутієррес, Мексика

Твін-Фоллз, штат Айдахо
Уінтер-Квотерс, штат
Небраска

Малколм Р. та Руті М. Муллс
Т. Еван та Лу Енн У. Небекер
Зеніфф та Елізабет Мейя

С. Хуан Антоніо та
Ізабель С. Мачука
Р. Ллойд та Джуді Р. Сміт
Спенсер Дж. та Дороті С. Конді
Піта Ф. та Лані А. Хопоате
Девід Т. та Лана У. Хальверсен
Д. Чад та Елізабет Б. Річардсон
Джеффері Дж. та
Леслі М. Ліддікоут

Майрон Г. та
Джеральдін Т. Чайлд
Роберт Х. та Джанет Л. Дейніз

Дж. Мітчел та З. Сью Скотт
Франклін Б. та
Джойс С. Вадсворт
Клер О. та Енн Тьюсон
Хуліо Е. та Елена Отей
Ларрі К. та Джоан У. Бейр

Дональд І. та Джейн Х. П'юз
Сонг П'юнг-Йонг та Янь Гай-Янг
Чарльз Х. та Елізабет М. Рехт
Брюс С. та Мері К. Хейфен
С. Кент та Карен Дж. Х'юз
Баррі Р. та Ріса Л. Юдолл
Йорг Д. та Ірма дель
Торо Арревільлага
Карл І. та Беверлі С. Нельсон
Моурі У. та Джоан Скуффі ■

У НОВИНАХ

Он-лайн магазин робить матеріали доступнішими

Для багатьох із 14 мільйонів членів Церкви подорожувати до одного із 130-ти церковних магазинів для придбання церковних матеріалів складно. Тому Розподільча служба Церкви вирішила покращити цю ситуацію. Тепер новий он-лайн магазин доставляє матеріали до членів Церкви.

Store.lds.org полегшує замовлення матеріалів для вивчення євангелії, музики, фільмів, витворів мистецтва, храмової білизни, храмового одягу, матеріалів для дому і сім'ї та інших матеріалів. Товари надсилаються без доплати за доставку по всьому світу із невеликою доплатою за прискорену доставку.

Відвідувачі сайту знаходять на ньому свою країну. Коли он-лайн магазини відкриваються в кожній країні, на сайті можна буде побачити наявну продукцію основною мовою тієї країни з усіма цінами, вказаними в місцевій валюті. Деякі безкоштовні матеріали можна буде завантажити прямо із сайту.

Новий сайт заміняє Idscatalog.com і спочатку був англійською, іспанською та російською. У наступні місяці сайт почне працювати португальською, французькою, німецькою, італійською, японською, корейською та китайською у вказаному порядку. ■

ВІДГУКИ

Прагнути бути прикладом

Хочу сказати, що я люблю читати журнал *Ліягона* і знаю, що там містяться слова пророків. У мене є свідчення про істинність Книги Мормона та про молитву. Я вдячна за євангелію в моєму житті і прагну бути прикладом для інших молодих людей, які ще не знають слова Господа.

Тетяна Г., 15 років, Уругвай

Спокій наповнив мою душу

Я ще не є членом вашої Церкви, але радість, любов і мир наповнюють мене, оскільки я зрештою знайшов істину. Друг дав мені почитати примірник *Ліягони* та Книгу Мормона, і хоча я знайшов у них істину, я вагався, оскільки деякі люди казали мені що це нехороша церква.

Але оскільки я відчув істини Христа, я знову почав читати і тепер мою душу наповнило чудове відчуття спокою. Учення є простими і надихаючими, і це свідчить про присутність Духа. Там, де я живу, немає Церкви, але я молюся, щоб Господь відкрив двері, аби відновлена євангелія могла потрапити в моє місто і я міг христитися.

Конан Альфред, Кот-д'Івуар

Будь ласка, надсилайте свої відгуки або пропозиції на адресу: liahona@ldschurch.org. Аустри можуть бути відредаговані для більшої стислості і ясності подання інформації. ■

КОРОТКО З УСЬОГО СВІТУ

Трикнижне видання доступне он-лайн японською

Трикнижне видання японською, яке поєднує в один том Книгу Мормона, Учення і Завіти та Дорогоцінну Перлину, зараз доступне он-лайн на scriptures.lds.org/jpn. Його аудіо запис також доступний на тому ж сайті і скоро буде доступним на CD. Писання на сайті містять виноски, карти та фотографії і дозволяють читачеві відмічати уривки і здійснювати пошук за ключовим словом. Зараз на сайті є Писання 19 мовами.

Путівник по матеріалам для молоді допомагає вчителям

Нові додаткові матеріали доповнюють посібники для Ааронового священства та Молодих жінок *Ааронове священство: Посібник 3* та *Молоді жінки: Посібник 3* на 2011 р. Ці матеріали також надають вчителям посилання на останні генеральні конференції, запитання для обговорення, додаткові посилання на Писання та ідеї для заходів, пов'язаних із існуючими уроками, які здатні освіжити їх і зробити ближчими до питань, які має вирішувати нинішня молодь. Додаткові матеріали доступні 27 мовами у Розподільчих центрах Церкви чи он-лайн на resourceguides.lds.org.

Церква проводить кастинг для проекту по Новому Завіту

Для того, щоб привабити учасників з усього світу для проекту зйомки фільму для LDS Motion Picture Studio по Новому Завіту, Церква створила веб-сайт casting.lds.org, на якому зацікавлені члени Церкви можуть зробити заявку на участь як актори чи статисти у всіх церковних фільмах чи відеопродукції, включаючи проект по Новому Завіту. Зйомки почнуться весною 2011 року у Солт-Лейк-Сіті, штат Юта, США і триватимуть усе літо.

Нові DVD доступні для вивчення Учення і Завітів

Новий набір DVD допомагає вивчати Учення і Завіти та Історію Церкви. У наборі містяться інтерактивні таблиці, цитати пророків та апостолів останніх днів, живопис та вправи на засвоєння. Вони містять такі відеофільми, як *Спадок, Гора Господня* та *Джозеф Сміт: Пророк Відродження*, які показують у Меморіальному будинку Джозефа Сміта з грудня 2005 року. *Візуальні матеріали з Учення і Завітів та Історії Церкви на DVD* є доступними англійською, іспанською та португальською. Зробити замовлення можна он-лайн на store.lds.org чи подзвонивши 1-800-537-5971. Дізнайтеся про їх наявність у місцевих Розподільчих центрах. ■

ІДЕЇ ДЛЯ ДОМАШНЬОГО СІМЕЙНОГО ВЕЧОРА

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Далі подано кілька прикладів.

“Навчитися чути й розуміти Духа”, с. 24; та **“Павук і тихий спокійний голос”,** с. 68: Ці статті навчають нас того, наскільки важливо діяти за підказками Духа. Перед тим як прочитати вголос одну із статей, запропонуйте членам сім'ї уважно слухати, щоб визначити способи, якими можна розпізнати Духа. Після того, як прочитаєте статтю, ви можете розповісти про випадок, коли ви відчули Святого Духа, і запросіть членів сім'ї зробити те саме.

“Притчі про загублених і знайдених”, с. 32: Для того, щоб навчити членів сім'ї важливості знаходити тих, хто духовно заблукав, ви можете зіграти в хованки. Після гри прочитайте одну чи дві історії з цієї статті і поділіться тим, що ви дізналися про пошуки тих, хто загубився. Можливо ви захочете визначити, яких сусідів чи друзів ви б могли підтримувати. Потім обговоріть способи, як ви можете запросити їх повернутися до Церкви.

“Євангелія—для всіх”, с. 54: Ця стаття навчає нас тому, що “немає ідеального переліку якостей потенційного члена Церкви”. Для того, щоб навчити цього принципу, можна змінити етикетки на банках з консервами чи покласти цукор у сільничку. Запропонуйте членам сім'ї вибрати банку консервів, щоб поїсти, чи скуштувати “сіль”. Після цієї вправи прочитайте статтю старійшини Годоя. Разом подумайте, з ким би ви могли поділитися євангелією—навіть з тим, хто не має “ідеальних якостей” майбутнього члена Церкви.

“Ми понесемо тебе!” с. 62: Ви можете прочитати цю статтю разом з сім'єю і обговорити випадки, коли члени сім'ї допомогли іншим чи їм самим хтось служив. Потім обговоріть, як би ви могли служити. Ви можете втілити ваш план як захід під час одного з майбутніх сімейних вечорів. ■

МІСЦЕ НА БЕНКЕТІ НАРЕЧЕНОГО

Мелісса Меррілл

Співробітник редакції церковних журналів

Не завжди відчуваєш себе зручно, коли йдеш на весільний прийом сама. Але коли старий друг запросив мене на весільний обід, я знала, що не можу не розділити це свято разом з ним і його нареченою.

У день весілля я прийшла перед самим обідом. Побачивши не зайняте місце, я запитала в однієї з жінок, що сиділи за столом, чи місце вільне.

“А чи *передбачається*, щоб ви тут були?”—запитала вона, оглядаючи мене з підозрою.

Я не могла уявити, що могло викликати таке запитання чи тон, яким його було поставлено. Ніхто не звіряв список запрошених. Місця не були позначені табличками. Я прийшла вчасно і у відповідному одязі. Що було не так?

Я нервово посміхнулася. “Я подруга нареченого”,—запевнила я її. Вона кивнула, тож я сіла й спробувала зав'язати дружню розмову з шістьма подружніми парами за столом. Той дискомфорт, який я відчула раніше, лише збільшився завдяки такому “теплому” прийому. Я відчайдушно оглядала зал у пошуках когось—будь-кого,—знайомого, але, окрім нареченого, там не було жодного знайомого обличчя.

І потім це сталося. Мій друг, який сидів поруч з нареченою обличчям до людного залу, піднявся. Коли він це зробив, то побачив мене в протилежному кінці кімнати. Він на мить завмер, усміхнувся і приклав руку до

Мене охопило відчуття полегшення й щастя. Що б не думали інші люди, для нареченого я була бажаною гостею.

серця, нібито кажучи: “Дякую, що ти прийшла. Я знаю, що тобі довелося піти на жертви, щоб бути тут. Для мене так багато значить, що ти разом з нами”.

Мене охопило відчуття полегшення й щастя. Що б не думали інші люди, для нареченого я була бажаною гостею. Я усміхнулася у відповідь на його жест, сподіваючись, що мій друг розуміє, як сильно я хотіла розділити це свято і радість з ним і його дружиною. Завдяки тому

10-секундному спілкуванню я більше не почувала себе незручно в присутності інших людей і до кінця вечора почуття впевненості не залишало мене.

Через кілька днів, готуючись до уроку в Товаристві допомоги, я вивчала Матвій 22 і читала про підготовку царя до весільного бенкету для свого сина, який уособлював Спасителя. Пророк Джозеф Сміт навчав про ці вірші з Писань: “Тільки тим, хто виконує заповіді Господа і до кінця ходить за Його присудами буде дозволено [сидіти] на цьому прекрасному

бенкеті. ...Ті, хто зберіг віру, отримає вінець праведності, буде вбраний в білий одяг, допущений на весільний бенкет, звільнений від усіх страждань і пануватиме з Христом на землі”¹. Те обіцяння має силу будь-коли, але воно стало особливим завдяки випадку, що стався днями раніше.

Коли я викладала урок, то зрозуміла, що послух—це єдина вимога для отримання запрошення від Ісуса Христа, щоб радіти разом з Ним, щоб мати місце на Його бенкеті. І на цьому бенкеті гості ніколи не повинні почувати себе невпевнено, бо вони там *дійсно* бажані. Хоча я ще далека від досконалості в послуху, однак сподіваюся, що одного дня буду гідною зустрітися з Нареченим і, поклавши руку на серце—серце, яке упокорюю Його волі—скажу: “Я така рада бути тут!” ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (2007), сс. 166, 168.*

СЛОВА ХРИСТА

*Діти граються біля дерев'яної огорожі,
художник Енн Марі Оборн*

*"І про одяг чого ви клопочетесь? Погляньте на
польові лілеї, як зростають вони,—не працюють,
ані не прядуть.*

*А Я вам кажу, що й сам Соломон у всій славі
своїй не вдягався отак, як одна з них.*

*І коли польову ту траву, що сьогодні ось є, а
взавтра до печі викидається, Бог отак зодягає,—
скільки ж краще зодягне Він вас?(Матвій
6:28–30).*

У притчах в евангелії від Луки 15 вівця заблукала, драхма загубилася, а блудний син розтратив увесь свій спадок. Однак пастир обшукує незнайому місцевість, жінка вимітає весь будинок, а батько, сповнений прощення, чекає на повернення свого сина. Ми також можемо дослухатися до заклику Президента Томаса С. Монсона “знаходити і спасати тих, хто зійшов з дороги, щоб жодна дорогоцінна душа не була загублена”. Прочитайте чотири історії про спасіння в статті “Притчі про загублених і знайдених” с. 32.